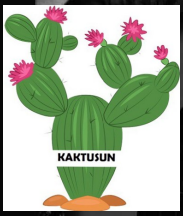
ZAMANSIZ
BİR AŞK

DÜNYAYI YOK
EDEBİLECEK BİR SIR

SON BAŞLANGIÇ

LAUREN JAMES

YABANCI

"GERÇEK AŞK VE REENKARNASYON ÜZERİNE EĞLENCELİ, SÜRÜKLEYİCİ VE İNANILMAZ YARATICI BİR HİKÂYE."

LOUISE O'NEILL, *KUSURSUZLAR*'IN YAZARI

On altı sene önce
bir skandal dünyayı sarstı
ve Katherine ile Matthew
ortadan kayboldu.

Şimdiyse Clove Sutcliffe
onları bulmakta kararlıydı.

Fakat ikilinin sırrını ortaya
çıkardığında dünyayı yok edebilir
ve hayatının aşkı Ella'yı sonsuza
dek kaybedebilir...

Çeviren: S... m

YABANCI

KAKTUSUN
TELEGRAM

Öldüğüme dair haberler
fazlasıyla abartılmıştır.

—Mark Twain

Bir ebeveyni kaybetmek Bar Worthing,
bir talihsizlik olarak görülebilir;
ikisini birden kaybetmek ise dikkatsizliktir.

—Oscar Wilde, *Ciddi Olmanın Önemi*

ÖNSÖZ

ST. ANDREWS ÜNİVERSİTESİ KAMPÜSÜ, İSKOÇYA, 2051

Clove babasının kulağına, "Baba sıkıldım," diye fısıldadı. Neredeyse akşam yemeği saati gelmişti ve Clove açlıktan *ölüyordu*. Fakat annesi Jen'in, üniversitesindeki meslektaşları olan bilimsenlarına verdiği uzun ve teknik yönden karışık akşam söyleşisinin bitmesine daha en az yarım saat vardı. Ebeveynleri gelmesi için ısrar etmişti; halbuki en iyi arkadaşı Meg'le bir Sim oyununun ortasındaydı. Anlaşılan on bir yaşında olmasına rağmen evde tek başına kalmasına izin yoktu. Evde olmadıkları süre boyunca koltuktan kalkmayacağına söz vermesi bile yetmemişti.

"Şşş," dedi babası Tom. Clove'un kolunu telkin edercesine okşadı. "Heyecanlı kısım başlamak üzere."

Clove bu akşamı heyecanlı yapabilecek bir şey hayal edemiyordu.

Her zamankinden daha toplu olan laboratuvara bakındı. Eskiden ebeveynlerini çalışırken ziyaret etmek için ne zaman bodrum kata insa, etraf birbirine dolaşmış kablolar, kenara atılmış devre tahtaları ve boş karton kutularla dolu olurdu. Bir keresinde eski bir bilgisayar kutusunun içinde bir fare yuvası gördüğüne yemin edebilirdi ama babası bunu kesinlikle reddediyordu.

Clove konuşmayı dinlemeye devam edebilmek için çabaladı. Konuşma, ebeveynlerinin araştırması için üniversiteye verilmiş bir çeşit bağış hakkındaydı.

"...tabii daha hâlâ üstesinden gelmemiz gereken sorunlar var," dedi annesi. "Özellikle radyasyon sızıntısı hakkında. Fakat büyük bir yol kat edildi. Hatta grubun geri kalanı ve ben size bu gece, bu teknolojiyi sunmak istiyoruz."

⊙

Kalabalık, nefesini tuttu.

"Eğer hepiniz etrafımıza toplanabilirseniz..." Annesi labora tuvarın ortasındaki büyük bir bilgisayarın başına oturdu. Bilgisayar, laboratuvarın yarısını kaplayan devasa bir alete bağlıydı. Jen bilgisayar ekranında bir program çalıştırmaya başlayınca, insanlar ellerinde şarap kadehleriyle izlemek için yaklaştı.

Clove hemen girişin yanına kurulmuş olan büfeye bir bakış attı. *Çikolatalı* ekler vardı. Şimdi yemeye başlasa kimse fark etmezdi herhalde. Ebeveynlerini iş konuşurken bütün gün dinlemek zorunda kalıyordu zaten. Konuşmalarının heyecanlı hiçbir yanı yoktu. Einstein-Rosen köprüleri adlı bir şeyin üstünde çalışıyorlardı. O her neyse artık. Eğer ilgi duyacaksa, olsa olsa babasının işine ilgi duyardı. Bilgisayar programları üstünde çalışıyordu. Clove bilgisayar programlarını çok severdi.

Uzun yeşil atkılı, sarışın ergen bir kız, Clove'un büfeye bakışını yakaladı. Ona göz kırptı. Clove, yakalandığı için kızarmamaya çalışarak öbür tarafa döndü.

Babası Clove'un kolunu dürttü. "Bak Clove."

Clove istemeye istemeye döndü ve annesinin bilgisayara son kodu girdiğini gördü. Laboratuvarı bir ses doldurdu. Duvarları sallayan ve havayı titreten vızır vızır bir sesti bu. Biliminsanları beklentiyle yerlerinde kımıldandılar, sonra Clove hepsinin neye baktığı gördü.

Annesinin bilgisayarına bağlı olan aletin ortasında bir ışık yanmıştı. Bir tür cam kutuya benziyordu. Kutunun ortasında ise bir adet kırmızı gül vardı. Aletin geri kalanından gelen ses, Clove titreşimleri kulak zarında ve göğsünde hissedene kadar yükseldi. Şarap kadehleri sallanıyordu ve var olan gürültüye hafif, tiz bir tınlama katıyordu.

Herkes nefesini tutmuş gibiydi. Clove olanları izlerken ses birden kesildi ve gül...

Gül ortadan kayboldu.

Herkes bir ağızdan hayret nidaları çıkardı. Bir anlığına etraf

sessizliğe gömüldü. Bir an daha. Ardından cam kutunun içindeki hava ürperdi ve bulanıklaştı. Tekrar netleştiğinde çiçek geri gelmişti.

Clove az önce gördüklerine inanamıyordu. Etrafında oturan insanlar heyecanlı bir şekilde alkışladılar.

Annesi, yüzünde kendinden gurur duyan bir gülümsemeyle bilgisayarın başından kalktı. "Az önce tanık olduğunuz şey, dünyanın ilk halka açık zaman yolculuğu gösterimiydi."

Clove nefesini tuttu. Zaman yolculuğu mu? Ebeveynlerinin *bunun* üstünde çalıştığını anlamamıştı. Zaman yolculuğunun mümkün olduğunu bile bilmiyordu.

Annesi tekrar konuşmaya başladı. "Azimli bir grup fizikçi ve bilgisayar mühendisinin yıllar süren araştırmaları sonucunda bu noktaya gelebildik. İşimiz daha yeni başlıyor. Şu an sahip olduğumuz teknoloji çok ufak çapta çalışıyor, hem obje büyüklüğü açısından hem de zaman yolculuğu açısından. Araştırmalarımız için gelen yeni bağışı sayesinde ihtiyacımız olan teknolojiyi geliştirmeyi bu sayede hem canlıların yolculuk etmesini hem de sadece birkaç saniyeden daha uzun bir süre yolculuk etmelerini sağlamayı umuyoruz. Aynı zamanda günümüz teknolojisinin en büyük sorununa da odaklanacağız: Hayatta kalma." Cam kutuya işaret etti.

Clove'un çenesi düştü. Gülün bir zamanlar capcanlı kırmızı renkteki yaprakları kıvrılmış, çirkin bir kahverengiye solmuştu. Gülün sapı ise ufalmış ve kararmıştı. Gül ölmüştü.

"Yolculuk esnasında çıkan radyasyon seviyesi herhangi bir canlının hayatta kalamayacağı kadar yüksek," diye açıkladı annesi. "Bu sorunu ortadan kaldırdıktan sonra asıl amacımıza ulaşacağız: İnsanların zamanda yolculuk yapması. Birkaç sene sonra, tam da bunu kutlamak için tekrar burada buluşacağımıza dair büyük umutlarım var."

Kalabalıktan bir kez daha alkış koptu. Clove hayranlıkla tamamen şoke olmuştu, elinden geldiğince sert bir şekilde

alkışlamaya başladı. Herkes sakinleştikten sonra annesi, alet hakkında bilimsel soruları yanıtlamaya başladı fakat Clove dinlemiyordu. Gözlerini zaman makinesinden ve içindeki solmuş gülden alamıyordu. Annesiyle babası *gerçek bir zaman makinesi* icat etmişti.

Clove, ölü bir yaprağın gülden yavaşça kopuşunu izlerken kendi kendine bir söz verdi. Yaşı biraz büyüdüğünde, burada makineyle çalışacaktı. Şimdi ile o zaman arasındaki bütün boş vakitlerinde çalışması gerekecek olsa bile. Sonra bir gün, makinenin çalışmasına yardımcı olduğunda, zamanda yolculuk eden ilk insan olacaktı.

KAKTÜS TEAM

KISIM BİR

KAKTÜS TEAM

1. BÖLÜM

Clove Sutcliffe'in Gayriresmî Biyografisi

Clove Sutcliffe'ten, akademik yönden bahsedecek olursak, yirmi birinci ve yirmi ikinci yüzyılın tarihinde büyük bir rol oynadığını söyleyebiliriz. Fakat akademisyenler genelde, tarihe bıraktığı izden ayrı olarak, karmaşık bir karaktere sahip olduğunu unuturlar. Yetiştirilişi, ebeveynleri ve çocukluğu sıradan olmaktan çok uzaktı ve hayatı başlı başına araştırılmayı hak ediyor.

Dosya Notu: *Clove Sutcliffe'in Gayriresmî Biyografisi*'nden alıntı, ilk basım tarihi 2344

ST. ANDREWS, İSKOÇYA, 2056

Clove somurtuyordu. Babasının ona verdiği bir programlama sorunu üzerinde çalışıyor olması gerekiyordu ama birden, bir şey fark etmiş ve üstünde düşünmesi gerekmişti. Fark ettiği şey şuydu: En iyi arkadaşı bir oğlandan hoşlanıyordu. Clove, en iyi arkadaşını bir *oğlana* kaybetmeden önce daha birkaç seneleri olduğunu düşünmüştü. Herhangi bir oğlan da değildi. Meg'in ona az önce yolladığı mesaja bakılacak olursa, ilgilendiği oğlan *Clove'un kuzeniydi.*

Nuts_Meg* 18.02.45
LuckyClover** 18.03.14
Nuts_Meg 18.03.57
Nuts_Meg 18.04.02

TATLIMMM BİR ŞİKÂYETİM VAR
İlgili yetkililere şikâyetini iletebilirsin
Yapmama ramak kaldı zaten, ezik
Neyse hoş ver, sen asıl neden benden bunu
sakladığını söyle?? Güçlü biraz çıtır olan sıkıntıların
var! Bana Alec'ten niye hiç bahsetmedin?

Clove, Meg'in son mesajını tekrar okurken kalbi sıkıştı. Bunun olacağını tahmin etmeliydi. On altıncı yaş günü partisinde Clove, Meg ve Alec'i bahçede sohbet ederken görmüştü. Meg'in yüzü Alec'inkine dönüktü, dudakları ise flörtöz bir şekilde yukarı kıvrılmıştı. Meg'in yumuşak, sarı saçları her zamanki gibi filmlere layık bir mükemmellikle rüzgârda dalgalanıyordu. Sanki dokunsanız, havadan daha yumuşak olduklarını fark edecekmişsiniz gibi görünüyorlardı. Meg, gülerken saçını geri attı. Clove onu duyamıyordu ama gerek de yoktu; Meg'in gülüşünü kendininkinden daha iyi bilirdi.

Alec'in her şeyi mahvedeceğini bilmeliydi.

Nedense Alec ve Meg'in beraber olması düşüncesi, Clove'un programın üstünde çalışmasına engel oluyordu. Bu sıradışı bir durumdu çünkü genelde programlar üstünde çalışmak onu ayakları yere basıyormuş gibi hissettiriyordu. Bu uğraşa, hiperaktivitesiyle başa çıkabilmek için başlamıştı. Ebeveynleri, Clove'un bitmek bilmeyen enerjisinden bıktıklarında, dikkatini verebileceği bir iş olmuş oluyordu.

On iki yaşındayken "hiperaktivite sorunu olan yetenekli bir çocuk" olduğu söylenmişti. Clove'a göre, yerinde duramayan, aşırı odaklanabilen ve aktivite yokluğunda ya da yavaş öğretilen derslerde hızlıca dikkatinin dağılmasını anlatmak için biraz abartılı bir söylemdi. İlgilendiği şeylere kendini fazlasıyla verebiliyordu, bu da öğretmenlerinin onda sevdiği yönlerinden

---

* (İng.) Nuts_Meg kullanıcı ismiyle, muskat anlamına gelen nutmeg kelimesi üzerinden kelime oyunu yapılmıştır. –çn

** (İng.) LuckyClover kullanıcı ismiyle şans getiren dört yapraklı yonca anlamına gelen lucky clover kullanımı üzerinden kelime oyunu yapılmıştır. –çn

biriydi. Onu akşam yemeğine (ya da bütün gece çalıştıysa kahvaltıya) çağırmak için ebeveynleri odasına girene kadar saatlerce etrafındaki dünyayı düşünmeden programlar üstünde çalışabiliyordu.

Clove kodları kapadı, böylelikle bütün dikkatini Meg'in, korkunç bir şekilde sonuçlanacağı bariz olan aşk hayatına verebilecekti. Meg'e, gıcık olduğunu hissettirmediğini umduğu bir mesaj attı.

LuckyClover 18:04:26	ne oğlanlar ne de akrabalarım ilgimi çektiğinden, bir çıtır olduğunu fark etmemişim
LuckyClover 18:04:28	Özür dilerim
Nuts_Meg 18:04:55	kovldn
LuckyClover 18:05:12	senin kişisel çöpçatanlığın pozisyonundan mı?
Nuts_Meg 18:05:33	Evet
LuckyClover 18:05:49	ah beee! Halbuki yan hakları çok iyiydi
LuckyClover 18:05:54	aa dur...
LuckyClover 18:05:59	... yoklu ki
Nuts_Meg 18:06:17	bugün çok espritüelsin bakıyorum
LuckyClover 18:06:43	her neyse. Ee, sana babamın yakışıklı olduğundan bahsetmiş miydim, sana ayarlamamı ister misin?
Nuts_Meg 18:07:03	tabii, o tam bir yaşlı kurt
LuckyClover 18:07:09	Iyy
LuckyClover 18:07:11	IYYY
LuckyClover 18:07:21	söylediğim geri tepti
LuckyClover 18:07:33	heteroseksüellik iğrenç
Nuts_Meg 18:07:51	heterofobik olmasana
LuckyClover 18:08:17	öyle bir şey yok
Nuts_Meg 18:08:37	eğer böyle devam edersen, olur
LuckyClover 18:09:15	kendini çok dışlanmış hissediyor olmalısın

Clove üzülmemeye çalışıyordu ama madem Meg, Clove'a âşık olmuyordu, Clove'un *kuzenine* âşık olmak zorunda mıydı?

Clove'un saatinin ekranında, evlerindeki Yapay Zekâ sistemi olan Spart'tan bir mesaj belirdi ve düşüncelerini böldü.

> Annen odana girmek üzere. Yasadışı olan her şeyi ortadan kaldır.

Clove mesaja bakıp gözlerini devirdi. Spart, evdeki bütün bilgisayar ve kol saatlerinin içinde yaşıyor, yakınlardaki herhangi birinden sözel emirleri algılayabiliyordu. Hayatlarını düzenliyor ve bunu yaparken kendini, biraz gıcık olunan birine dönüştürüyordu. Clove bunu, babasının Spart'a birkaç fazladan özellik yüklemesine yoruyordu. Bu özelliklerden biri de kişiliğiydi ve kişiliği yüzünden Spart kendini insan zannediyordu.

"Gel," diye seslendi annesine.

"Gelip biraz bizimle oturabilir misin Clove?" dedi annesi kapıyı açtıktan sonra. Sesi garip bir şekilde gergin çıkıyordu. "Baban ve ben, seninle bir şey konuşmak istiyoruz."

Clove, Meg'le hızlıca vedalaştı. Konuşma çok ciddileşmeden kurtulabildiğine biraz rahatlamıştı. Sonra annesinin peşinden alt kattaki salona gitti ve koltuğa kuruldu. Ebeveynlerini kendi aralarında sessizce konuşurken görünce merakı arttı. Birbirlerini öyle iyi tanıyorlardı ki bazen konuşmadan bile birbirlerini anlayabiliyor gibiydiler.

Clove'un saatine bir bildirim geldi. Meg, Clove'un hoşça kal mesajına, hülyalı gözlerle baktığı bir fotoğrafla cevap vermişti. Üstüne de kırmızıyla ALEC <3 yazmıştı. Clove silmek için mesajı sola kaydırdı.

"Clove," dedi babası boğazını temizledikten sonra. "Sana söylememiz gereken bir şey var." Nefesini verdi. Clove, annesinin babasının elini sıktığını gördü. "Sana gerçeği söylemenin zamanı geldi. Artık gerçeği anlamak için yeterince büyüdüğünü düşünüyoruz."

Clove'un tek duyduğu kulaklarında uğuldayan nabzıydı.

"Clove seni seviyoruz. Muhteşem, inanılmaz güzel bir kızsın..." Durdu.

Clove babasına baktı. "Ne? Ne oldu?" Sesi boğuk çıkmıştı.

Korkunç bir anlığına kimse konuşmadı.

Babası devam etti. "Bunu söylemek zor..."

"Ne?" dedi kısık bir sesle. "Söyle haydi."

Babası derin bir nefes aldı. "Sen doğduğunda, erkek kardeşime bir şey oldu... o senin öz babandı. Ona ve öz annene bir şey oldu."

Clove yüzünün donduğunu hissetti. Düşünemiyordu. Babasının dediği hiçbir şeyi algılayamıyordu. Evlatlıktı. *Evlatlık mı?* Evlatlıkmış gibi hissetmiyordu. Anlamış olması gerekmez miydi?

"Seni biz yetiştirdik çünkü onlar yapamadı," diye devam etti babası. "Genetik olarak bakılırsa, ben aslında senin amcanım."

"Bunu bana niye daha önce anlatmadınız?" diye sordu Clove. Aldatılmış, yerinden edilmiş, korkmuş ve birkaç tane daha betimleyemediği duyguyu bir anda hissediyordu.

Ebeveynleri birbirlerine baktı. "Öz annen, sen bunu anlayabilecek yaşa gelene kadar bunu söylemememiz için bize söz verdirdi," dedi annesi. "Bununla başa çıkamayacağından endişe ediyordu. Hassas bir konu. Fakat artık on altı yaşındasın ve düşündük ki..."

"Ne?" dedi Clove bastırmaya çalıştığı acı bir kahkahayla. "*Artık* baş edebileceğimi mi düşündünüz?"

"Evlatlık olmandan fazlası da var. Aynı zamanda... öz ebeveynlerine olanlardan dolayı... kim olduklarından dolayı..." Annesi bakışlarını ellerine çevirdi.

Babası oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı.

Clove hareket etmek istiyordu. Dizi, ne zaman gergin olsa olduğu gibi, hiperaktif bir şekilde seğiriyordu. Bacağını durdurmak için öne eğildi. "Neden? Onlar kim? Onlara ne oldu? Beni istemedikleri için mi? Bunu mu demek istiyorsunuz?" Clove bu düşünceyi kabullenmekte zorlanıyordu.

"Ah, Clove," dedi annesi. "Hayır hayır. Hiç öyle değildi. Seni çok seviyorlardı."

"Clove," dedi babası, sakin konuşmaya çalışıyordu. "Tatlım, bu çok... anlatması güç bir konu. Onlar..."

"Onlar *ne*?" dedi. "*Anlatın.*"

Clove ebeveynlerine, onu evlat edinen ebeveynlerine baktı

ve ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Anlamıyordu. Hiçbir şey mantıklı değildi.

"Her şeyi çok saçma anlattım. Özür dilerim Clove," dedi babası Tom. "Düzgün açıklamama izin ver." Duraksadı. Annesi Jen, tekrar elini tuttu. "Belki de doğrudan söylesem daha iyi olur. Matt Galloway ve Kate Finchley hakkında ne biliyorsun?"

Clove onları biraz biliyordu. Herkes bilirdi, onlar ünlüydü. Haklarında film bile çekilmişti. 2039'da İngiliz hükümetinin biyolojik bir silah geliştirdiğinin kanıtlarını bulmuş iki öğrenciydi ve bir dünya savaşı daha olursa planları açığa çıkarmakla tehdit etmişlerdi. İki öğrenci, bir suç ortağıyla beraber İskoç sınırından kaçmışlardı. Matt Galloway tutuklanmıştı, ardından hapisten kaçmış ve Kate ile beraber kayıplara karışmıştı. Öğrencilerin buldukları yüzünden İngiliz hükümeti dağılmak zorunda kaldı. Böyle olunca ikisinin, dünyayı bir biyolojik saldırıdan koruduğu söylenmişti. Fakat kimse, şu an nerede olduklarını bilmiyordu. On altı senedir kayıptılar, Clove hayatta olduğundan beri...

"Siyasal eylemci olanlar mı?" Clove'un başı dönüyordu.

"Matt Galloway kardeşimdi. Senin öz baban. Kate Finchley ise öz annen. Biz, biz üçümüz İngiliz hükümetinin komplo teorisini açığa çıkarmıştık."

Clove bir ses çıkardı, bir çeşit zayıf nida gibiydi. "Sen mi?" Saçı ağaran ve tüm gününü bilgisayarın başında geçiren babası yapmış olamazdı... "İngiliz hükümetini *sen* mi alaşağı ettin?"

"Evet, biz yaptık." Tom ensesini kaşıdı. "Jen'le tanışmadan önce bilgisayar öğretmeni değildim. Hackerdım. Artık yaptığım bir şey değil. Matt ve Kate ile olanlardan sonra biraz korktum."

Clove'un boğazı, sanki bir kaşık un yutmuş gibi kuruydu. Kendisine söylenen şeyleri takip edemiyordu. Babası bir hacker mıydı? Babası, babası değildi? Ebeveynleri *ünlü müydü*?

"N'oldu? Nereye gittiler? Nasıl oldu da *beni* evlatlık aldınız?" diye sordu.

"Matt tutuklandıktan sonra Kate ve ben, İskoçya'ya annemlerin evine geldik. Sonra Kate, İngiltere'ye geri dönmeye karar verdi. Matt'i kurtarmaya çalışacaktı. Tutuklandığında, Matt'in üstünde silahların planları vardı, o yüzden kimse bize inanmıyordu." Tom durdu ve Clove'a soru sorması için fırsat tanıdı. Clove bir şey demeden ona bakınca, devam etti. "Kate, Matt'i hapisten çıkarabilirse kanıtı, bütün dünyaya silahtan bahsetmek ve İngiliz ordusu savaşta kullanmadan silahları yok edebilmek için kullanabileceklerini düşünüyordu. Kate'in gitmesini istemiyorduk. Çok delice bir plandı. Matt'i nasıl hapisten çıkaracaktı? Bizi dinlemiyordu ve her ne kadar seni geride bırakmak istemese de bunu yapması gerektiğini düşünüyordu. O dönene kadar sana bakmayı kabul ettim." Tom durdu ve yutkundu.

"Hiçbir zaman geri dönmedi," diye bitirdi Jen. "Annenle baban ortadan kayboldu. Kate'in babanı hapisten kaçırmayı başardığını biliyoruz. Nasıl yaptı hiçbir fikrim yok. İmkânsız olması gerekirdi. Fakat Kate başardı. Biyolojik silahın kanıtlarını, Matt'in kaçışından hemen sonra NATO'ya yollamayı bile başardılar ve yakalanmadılar. İngiliz hükümeti kapatıldı. Fakat sonrasında annenlere ne olduğunu bilmiyoruz. Tom hapisten kaçmalarından sonra ne Kate'ten ne Matt'ten haber alabildi. Öylece yok oldular."

"Onun, yani annemin tek başına gitmesine izin mi verdiniz? Sen *burada mı kaldın*?" Clove yüzünü ekşitmemek için kendini tutmaya çalıştı.

Tom ona bakıyordu fakat onu görüyormuş gibi değildi. "Bu yaptığımdan pişman oldum." Başparmağını yumruğunun üstünde gezdirdi. "Resmi olarak kayıtlarda hâlâ kayıp olarak geçiyorlar. Bu, ya Fransa'ya veya İskoçya'ya kaçmayı başardıkları ya da İngiliz hükümeti tarafından gizlice hapse atıldıkları anlamına geliyor."

Bir süreliğine kimse konuşmadı. Clove titriyor ve terliyordu. Sonunda, "Onları bulmayı denediniz mi?" diye sordu.

Tom elleriyle yüzünü ovdu. "Onları soruşturdum ve internette de bahisleri geçtiğinde bildirim almak için onlarca alarm kurdum. Fakat uzun zamandır hiçbiri ipucu çıkmadı. Daha fazlasını da yapardım ama dikkatli olmam gerekiyordu. İngiliz yetkililer tarafından hâlâ aranıyorum, çıkıp onları fiziksel olarak arayamam."

Jen, Tom'un elini okşadı. "Ürkütücü seneler geçirdik. Tom bana bunları ilk anlattığında, bir şey olacak diye durmadan endişelenirdim. İngiliz ajanlarının onu bulmalarından korkuyordum. Soyadını değiştirmişti ama bu beni daha güvende hissettirmiyordu. Bununla yaşamayı öğrendim ve şimdiye kadar kendi halimize bırakıldık. Teknik olarak hâlâ saklanıyoruz."

"Kanun kaçağı mıyız?" diye sordu Clove.

"Yani, ben öyleyim en azından," diye itiraf etti Tom. "Annen benimle evlenmeye karar verdiğinde çok fazla sorumluluk yüklenmiş oldu. Altı aylık bir bebeği ve gizli bir suç geçmişi olan, bekâr bir adamdım."

Jen ona hafifçe gülümsedi. "Buna değersin hayatım."

"Sensiz ne yapardım bilmiyorum." Tom öne eğildi ve Jen'i hızlıca öptü. Clove onları izlemeye dayanamadı. Bütün dünyası gözlerinin önünde yerle bir oluyordu ve onlar hiçbir şey olmuyormuş gibi davranıyordu.

"Yani ben gerçekte Clove Sutcliffe değil miyim?" diye sordu. Onları asıl önemli olan konuya geri getirmeye çalışıyordu.

"Kanunen öylesin. Jen'le evlendiğimde soyadını aldım," diye açıkladı Tom. "Fakat ailemiz biraz daha geleneksel olsaydı, ismin Clove Galloway olurdu."

"Galloway," diye tekrarladı Clove. İsmi deniyordu. "Clove Galloway."

Sesli duymak her şeyi gerçek kılıyordu. Birden her şey yerine oturdu. Matt Galloway ve Kate Finchley *gerçekten* ebeveynleriydi. Onun gerçek, hakiki ebeveynleri. Yaptıkları hakkında bir film çekilmişti. *Ebeveynleri* hakkında. Bir tarih dersinde izlemişti. Haklarında bir *makale* yazması gerekmişti.

Onlar *ebeveynleriydi*. Dünyayı kurtarmışlardı.

Bugün öğrendiği en önemli ayrıntı buymuş gibi, biraz fazla heyecanlı ve sesli bir şekilde, "*ANNEMLERİN VİKİPEDİ SAYFASI MI VAR?*" dedi.

"Muhtemelen bir IMDB sayfaları da vardır," dedi Tom ve Clove, vücudunda yayılmaya başlayan soğukluğa rağmen gülmeye başladı. Fazla sesli ve delirmiş gibi gülüyordu ve kendini durduramıyordu.

Sonunda sakinleştiğinde ve bir bardak su içtiğinde, Clove daha düzgün sorular sormaya başlayabildi. "Annem geriye, Matt'i kurtardıktan sonra ne yapacağını söyleyen bir plan bırakmadı mı?"

"Hayır bırakmadı. Planı vardıysa da benimle paylaşmadı." Tom dikkatle bir bardak altlığını masanın kenarına yerleştirdi. "Fakat söylemesi için de üstüne gitmemiştim. Benim bütün olanlarla işim bitmişti ve gitmesini istemiyordum. Fakat onu durduramadım. Matt'i kurtarmakta kararlıydı. Birçok açıdan ise bir rahatlama getirmişti... artık kurtulmuştum. Özgürdüm."

"Peki ya ben? Beni nasıl hiçbir şeyim olmadan geride bırakabildi?" Clove'un sesi kısıldı.

"Kate seni, benimle ve büyükannenlerle bıraktı," dedi Tom. Nedense bu Clove'a yetmiyordu. Gerçek anne babaya sahip olmak varken bir amcaya sahip olmak neydi ki? Bir anne ve baba ile kıyasla, iyi kalpli ama yaşlanmaya başlayan ve devamlı uykulu olan büyükanne ve büyükbabanın ne önemi vardı?

"Geri dönmeyi planlamıştı. Bu geçici bir çözümdü. Ayrıca senin için geriye bir şey bıraktı," diye ekledi Tom. "Bir kutu dolusu mektup. Belki sana daha fazlasını anlatabilirler. Onları hiç açmadık. Kate'e açmayacağıma dair söz vermiştim. Spart, nerede olduklarını biliyor musun?

Tom'un kol saatinden Spart'ın bakırımsı sesi geldi.

> kutu, dairenin en doğu köşesindeki dosya dolabının içinde.

> Yanındaki kutuda bir fare yuvası var. Yarın 13.00'da gelmeleri için bir haşere imha ekibi çağırdım. Bunu onaylıyor musun?

"Teşekkürler Spart. Ben hallederim," dedi Jen.

Jen kalktı ve odadan çıkmadan önce Clove'u alnından öptü. Clove, Jen'in tanıdık parfümünü içine çekti ve daha önce onun öz annesi olmadığını nasıl fark etmediğini düşündü. Bir şekilde anlamış olması gerekmez miydi? Böyle bir şeyi hissedebiliyor olmalıydı.

Jen'in dönmesini beklerlerken, "Bunu bana niye daha önce anlatmadınız?" diye sordu Clove.

Tom iç çekti. "Kate, yani annen sen büyüyene kadar beklemem için bana söz verdirdi. Daha iyi anlamanı istiyordu. Bunu yapmaya da razıydım. Sen daha küçükken, uzun bir süre daha işler tehlikeliydi. Okulda bir şey söylemeni riske atamazdık. Matt hapisten kaçtıktan sonra İngiliz yetkililer Kate'i ve onu senelerce aradı. Dünyayı kurtarmış olmalarına rağmen, Matt hapisten kaçtığı için İngiltere'nin en çok aranan suçlusu oldu. O yüzden ben de saklandım. Ben İskoç koruması altında olduğumdan bana resmi olarak bir şey yapamayacak olsalar da, annenler hakkında bilgi alabilmek için, bana gizlice bir şeyler yapmayı planladıklarını düşündük. Gerçekte kim olduğumu ya da Tom Galloway'in nereye gittiğini kimsenin bilmemesi çok önemliydi. Büyükannenler yani benim annemle babam, bizimle beraber saklandılar. Onlar da isimlerini değiştirdiler.

"Nerede yaşadığımız bilgisi sızdırılmış olsaydı, hepimizin hayatı tehlikeye girerdi. İngiliz hükümeti Kate ve Matt'e artık ne yaptıysa... aynısı benim ve belki de ebeveynlerimin ve Jen'in başına da gelebilirdi. Sana gerçeği söyleyemezdik. Hele o zamanlar hiç." Tom devam ederken hafifçe gülümsedi. "Fakat bir yanım bilip bilmediğini hep merak etti. Haklarında çekilmiş filmi

izlediğini hatırlıyor musun tatlım? Meg'le hep, 'Kate ve Mattçilik' oynar, polisten kaçardınız."

Clove şaşkınlıkla nefesini içine çekti. "Hatırlıyorum. Hep Matt olmak istiyordum. Ona benzemek için senin gözlüklerini çalardım. Meg hep Kate olurdu çünkü saçlarını beğenirdi." Bunların anısı göğsünde bir sancıya sebep oldu. Seneler önce Clove'u bu oyunu oynarken görmek, onları nasıl hissettirmişti acaba? Sırrı gizlemek neredeyse imkânsız olmalıydı.

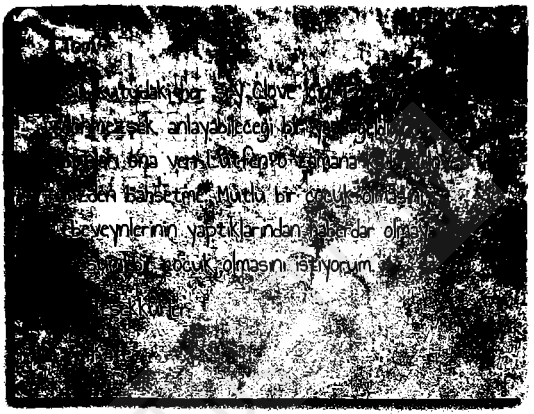
"Sana bir şey anlatmamak daha kolaydı," diye devam etti Tom. "Biz de burada hayatımızı kurduk. Devamlı kaçıyor olmak istemedik. Özellikle St. Andrews'taki işimizi düşününce. O zaman makinesiyle her şey yerine oturmaya başlıyordu. Onu riske atmaya değmezdi, özellikle bütün araştırmalarımız da tehlikedeyken."

Clove yutkundu. Dizlerine baktı. Tom'un onu endişeyle izlediğini biliyordu ama gözlerinin içine bakamıyordu. Bu sırrın yükünden kurtulduğu için rahatladığı belli oluyordu.

Jen döndüğünde, kutuyu Clove'un kucağına bıraktı. "Okurken acele etme. İstemiyorsan şimdi bile okumak zorunda değilsin. Hazmetmesi zor. Eğer sorun olursa buradayız. Seni seviyoruz Clove."

Clove gözlerini kapadı ve Jen'in sarılmasıyla rahatlamaya çalıştı. Çocukluğunda da olduğu gibi. Fakat tek düşünebildiği onu saran kollarının aslında başkasına ait olması gerektiğiydi. Annesinin başka birisi olması gerekiyordu.

2. BÖLÜM

Dosyalar/v8/Zaman-düzlemi-2019/MS-4

Dosya Notu: 2040 yılında, KATE FINCHLEY'den TOM GALLOWAY'e, CLOVE SUTCLIFFE'i amcasına bırakmadan ve otobüsle İngiltere'ye gitmeden önce bırakılmış bir not.

ST. ANDREWS, İSKOÇYA, 2056

Clove yatağının ortasında bağdaş kurmuş, kutuya bakıyordu. Yıpranmış kartondandı, Tom ve Jen'in depo amaçlı kullandığı kutulardandı. Tom'un dağınık el yazısıyla üstüne sayılar çiziktirilmişti. Clove, onun yazısını hayatı boyunca muhtemelen onlarca kez görmüştü.

Kapağında birikmiş tozu silkeledi ve havaya uçuşan zerrele-

rin tembel bir şekilde yorganına konmasını seyretti. Başparmağını gri tozun üstüne koydu ve kumaşın üstüne bastırarak yaydı. Sonra tavanı izlemek için geriye yattı ve yatağın ayakucuna ayağını vurmaya başladı. Kutuyu açmak istemiyordu.

Meg'i aramayı düşündü. Aldığı haberi söylemek için değil tabii, o konuşmayı yapmaya hazır hissetmiyordu. Fakat dikkatini dağıtmak için aramayı düşündü. Ne olacağını biliyordu ama. Meg, Alec hakkında konuşmak isteyecekti ve Clove da filizlenen aşklarına ilgi duyuyormuş gibi yapmak zorunda kalacaktı.

Dramatik bir şekilde iç çekince kendini biraz daha iyi hissetti. Sonunda doğruldu ve kutunun kapağını kaldırarak içine baktı. En üstte katlanmış bir mektup vardı, aynı eski filmlerdeki gibi. Altında ise bir tomar kâğıt, bir laboratuvar kitabı ve kırmızı kadife bir kurdeleyle bağlanmış deriden günlük vardı. En altta ise ufak bir objenin etrafına sarılmış bir parça kumaş bulunuyordu. Açınca eski, yıpranmış bir hırkaya sarılı tilki şeklinde ufak bir Noel ağacı süsü buldu. Süsü, çalışma masasına koydu ve geçmişini merak etti. Kate'in gözünde ne önemi vardı ki senelerce dikkatle saklamıştı?

Kutunun altında birkaç tane parlak fotoğraf vardı. Jilet gibi giyinmiş, özenle dağınık görünümü verilmiş koyu renk saçlı bir adam, kabarık beyaz bir gelinlik giymiş kadına bakıyordu. Kızıl lüleleri yüzünün etrafına dağınık bir şekilde dökülüyordu.

Clove'un kalbi tekledi. Onlardı. Fotoğraftakiler ebeveynleriydi.

Mektubu açtı.

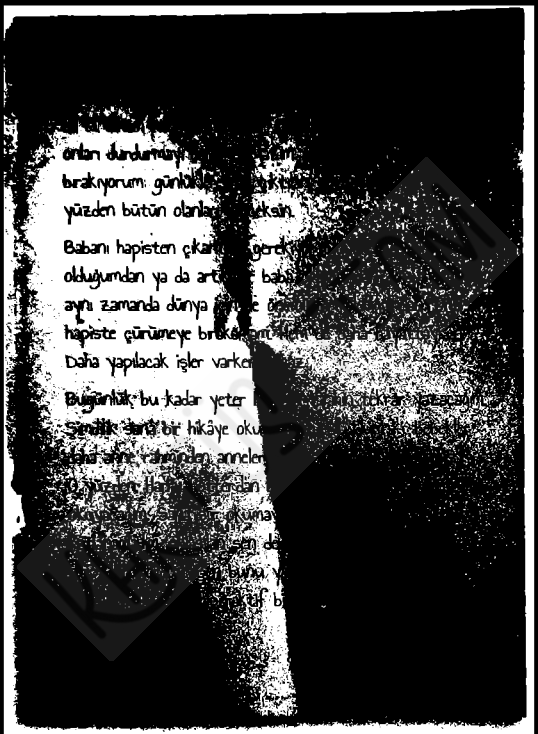
Benim güzel kızım,

Umarım bu mektupları ben yanındayken okuyorsundur ve sana babanla benim eskiden ne kadar havalı olduğumuz hakkında hikâyeler anlatıyorumdur.

Umarım bütün olanları inanılmaz utanç verici bulup anılarımızdan kaçmak için havalı Tom Amca'nın yanına gidersin. Senin için istediğim gelecek böyle: Sen ve Tom, ne kadar ezik olduğumuz hakkında dedikodu yaparken. Matt ve ben de buna rağmen muhteşem maceralarımızla hava atarken.

Sahip olacağın hayat muhtemelen böyle olmayacak Clove. Düzgün bir şekilde açıklamam gerekiyor. Eğer bu ismimi ilk duyuşun ise, o zaman hiç değilse mantıklı bir şekilde açıklamalıyım değil mi? Aferin sana Kate.

Gitmem lazım. İstemiyorum. Seni geride bırakmak hayatım boyunca yapacağım en zor şey olacak. Benim için dünyadaki en önemli şeysin. Fakat çocukluğundan çok daha fazlası tehlikede. Babanla dünyayı kurtarmamız gerekiyor.

Dosyalar/v8/Zaman-düzlemi-2040/MS-5

Dosya Notu: KATE FINCHLEY'nin 2040 yılında, doğmamış bebeği CLOVE SUTCLIFFE'e yazdığı bir mektup.

Clove hiç ara vermeden bütün mektubu okudu, sonra da günlük girdileri, mailler ve deney kayıtlarından oluşan diğer kâğıtlara göz gezdirdi.

2019'da ölümcül bakteri ilk yaratıldığında, annesinin vefat eden yengesi bakterinin yaratıldığı Merkezi Bilim Laboratuvarı'nda çalışıyormuş ve yengesinin kodlanmış günlüğünü okuduktan sonra babası ve annesi MBL'ye izinsiz girmişti. Tuhaf bir tesadüf eseri veya belki de aile geleneğiydi, Kate'in yengesinin ismi de Katherine'di. Clove'un büyükyengesinin günlüğü de kutunun içindeydi. Yanında laboratuvar kitapları vardı, hem de orjinalleri! Clove sanki bir parça tarihi elinde tutuyormuş gibi hissediyordu.

Saatler sonra, her detayı okumuştu. Bütün belgeleri kutuya geri koydu ve bir yastığa sarılıp kıvrıldı. Başı dönüyordu ve kendini kaybolmuş hissediyordu. Anlayabileceklerinin çok ötesinde bir şeye kapılmıştı.

Bir süre sonra kalktı ve banyoya gitti. Aynada kendisine bakarak, yavaşça bir bardak su içti. Her yudumun tadını çıkarıyordu. Ne kadar uzun bakarsa baksın, kendisini özel kılan hiçbir şey göremiyordu. Başına böyle bir şey geleceğini hiç tahmin etmemişti. Bir macera filminin güzeller güzeli ana karakteri değildi. Clove hikâyedeki gey kankaydı.

Yüz hatlarında ebeveynlerini görmeye çalıştı. Tom ve Jen'e benzemediğini daha önce nasıl fark etmemişti? Yüzünü fotoğraflardakiyle karşılaştırdı, detayları görmeye çalıştı.

Matt'in burnunu almıştı. *Burnum tatlı sayılır*, diye düşündü. Ucu çok hafif yukarı kalkıktı. Kate'in gözlerini ve saçlarını almıştı. Clove'un saçı normalde daha kısaydı, erkek saçı kadar kısa kullanırdı ama artık uzamaya başlamıştı. Neredeyse boynuna kadar gelen dolgun, lüle lüle saçları aynı annesininkilere benziyordu, tek farkı Matt'inki gibi kahverengi olmalarıydı.

Annesi Harry Potter'a bayılır, şiirden nefret ederdi. Aynı Clove gibi. Kate, daha Clove doğmadan onun hiperaktif olacağını

tahmin etmişti. Bunu Tom ve Jen'in anlaması yıllarını almıştı. Tom ve Jen. Clove onları ebeveynleri olarak göremiyordu şu an.

Clove Galloway, dedi kendi kendine. Doğal hissettirene kadar ismini tekrar etti. *Clove Galloway*.

KAKTÜS TEAM

3. BÖLÜM

Dosyalar/v5-v6-v7-v8/Zaman-düzlemi-1941-1963-2019-2040/MS-1

Dosya Notu: KATHERINE FINCHLEY ve MATTHEW GALLOWAY'in 1941-2040 yılları arasında çeşitli zaman-düzlemlerinde çekilmiş fotoğrafları

ST. ANDREWS, İSKOÇYA, 2056

"Selam şampiyon," dedi Meg, Clove'un karşısına otururken.

Clove birden irkilerek dalgınlığından sıyrıldı. Okulun yemekhanesindeydi ve sabahki hiçbir dersinden tek bir kelime bile anlamamıştı. Bu sabah okula gelmek istememişti ama Jen ısrar etmişti. Şimdiyse öğle teneffüsüydü ve boş tabağına bakmak dışında hiçbir şey yapamayacak kadar aklı başka yerdeydi. Daha yemek bile söylememişti. Masanın yüzeyindeki menü ekranına bastı ve sonunda kıvırcık patates kızartmasında karar

kıldı. Patatese bastıktan birkaç saniye sonra sıcak yemeği masanın çekmecesinden çıktı.

Meg kendi patates kızartmasının üstüne tuz ekmeye başladı. "Ee, kodlarını çalıştırmayı başardın mı?"

Clove kendini inanılmaz dalgın hissediyordu. "Ne kodu?"

Meg kaşlarını çattı. "Bütün gün içine kapanık olmanın sebebi o zannediyordum. Üstünde çalıştığın son programı nasıl çalıştıracağını düşündüğün için."

Clove ağzını açtı, sonra tekrar kapadı. "Ha, evet," dedi ve ne kadar kolay yalan söylediğini fark edince kendinden nefret etti.

Meg saçını omzundan geriye attı. Yumuşak, sarı saçları sırtından aşağı döküldü. Clove'un gözleri Meg'in saçına takıldı ve gözlerini onlardan ayıramadı. Boğazı düğümlenmişti. Meg'den bir arkadaştan daha fazla hoşlanmaya ne zaman başlamıştı, hatırlamıyordu. Meg'in Clove'a karşı böyle hissetmediğini bilmek zaten zordu. Şimdi Clove'un kuzeninden hoşlanıyor olması, işleri daha da zorlaştırıyordu.

"İş deneyimi için hazır mısın peki?" diye sordu Meg. "Ne yapacağını biliyor musun? Reception çocuklarına öğretmenlik yapacağım galiba. Zaman makinesiyle uğraşmak için fırsatın olur mu dersin?"

"Bilmiyorum." Clove yutkundu. Bugün, pazartesi günü başlayacak bir haftalık iş deneyiminden önceki son okul günüydü. Meg yakınlardaki bir anaokuluna gidecekti ve Clove, ebeveynleriyle üniversitede çalışacaktı. Bunu ve bir hafta boyunca ödev yapmayacak olmayı iple çekiyordu. Fakat şimdi Tom ve Jen'le bu kadar zaman geçirmek konusunda ne düşüneceğini bilmiyordu. Özellikle öğrendiklerinden sonra.

Clove, bir şey diyeceğini bile bilmeden, hızlıca, "Annem ve babam evlatlık olduğumu söyledi," dedi.

Clove, Meg'in söylenenleri idrak ettiği anı, kızın duruşunun değişmesinden anladı. Boş öğle teneffüsü muhabbeti, ciddi bir konuşmaya dönüşmüştü.

"Ah *Clove*. İyi misin?"

Clove başını onaylayarak salladı ve birden gelen gözyaşlarını geri itmeye çalıştı. Meg'e söyledliği için mutluydu. Meg hep ne demesi gerektiğini bilirdi. Meg, ona ne zaman ihtiyacı olsa yanındaydı. Keşke Meg'in Alec'e ihtiyacı olmasaydı.

"Ben iyiyim," dedi Clove umursamıyormuş gibi konuşmaya çalışarak. Meg ona şüpheci bakışlar atınca, "Gerçekten," diye ekledi. "Beni hâlâ sevdiklerini, beni yetiştirdiklerini ve hâlâ ebeveynlerim olduklarını filan biliyorum."

Meg tuttuğu bir çipi masaya bıraktı. Eğer ağlamaya başlarsa Clove'a kocaman sarılmaya hazırlanıyormuş gibi duruyordu.

"Meg, ciddiyim sorun yok," dedi Clove. "Anlamakta zorluk çektiğim kısmı bu değil. Beni korkutan şey, *gerçek* ebeveynlerimin kim olduğu."

"Ne? Kimlermiş? Clove, yoksa bir prenses misin? En güçlüsünden!"

Clove içten olmayan, yarım bir kahkaha attı. "Iı, şey. Keşke." Meg'e bakmamak için çatal bıçağını, tabağın yanında düzgün bir şekilde dizmeye odaklandı. "Kimseye söyleyemezsin."

"Söylemem."

"Ciddiyim. Bu çok önemli."

"Clove söz veriyorum. Neler oluyor?"

Clove yakınlarda oturanların onları dinlemediğinden emin oldu. Tom'un, bu bilginin sızması durumunda her şeyin ne kadar tehlikeli olacağı hakkındaki konuşması geçiyordu aklından ama bu Meg'di! Ona söylemekte bir sorun olmamalıydı, değil mi?

Clove yutkundu. Sessizce konuştu ama kelimeleri kuvvetli, gururlu ve kesindi. "Ebeveynlerim Matt Galloway ve Kate Finchley. Eskiden... çocukken oynadığımız oyunlardaki kişiler. Onlar annemle babam."

Meg uzun bir nefes verdi. "Yani... Nereden başlasam bilemiyorum. Sen... gerçekten mi? Bu, annenle babanın *Hermione ve Ron* olduğunu öğrenmek gibi bir şey."

Clove başını salladı. "Evet. Biliyorum. Biraz... akıl almaz."

"Peki şey... bununla nasıl başa çıkıyorsun?"

Clove tabağına baktı. "İyi."

Meg sandvicini eline aldı. "Sana inanmıyorum. Nasıl *iyi* olabilirsin ki?"

"Ben... bilmiyorum. Biraz başım dönüyor gibi."

Meg burnundan güldü. "Şaşmamak gerek."

"Ve annem, gerçek olan, Kate Finchley... bana birtakım mektuplar bırakmış."

"Mektup mu? Ortadan kayboldu sanıyordum. İkisi de hem de."

"Evet. Mektupları ben doğmadan önce yazmış. Beni doğurduktan kısa bir süre sonra Matt Galloway'i, babamı, hapisten kaçırmak için gitmiş. O kadar *umutluymuş* ki. Gerçekten geri döneceğini düşünmüş. Kendisi ve Matt'in beni yetiştireceğini, Tom'un sadece *amcam* olarak kalacağını düşünmüş."

"Bunu... hayal bile edemiyorum. Nereye gittiler? Şu an neredeler? Senin için geri dönmekte bu kadar kararlıydıysa..."

Clove gözlerini, bir, iki, üç kez kırpıştırdı. "Aynen öyle. Hangi cehennemdeler?" Clove ölmüş olabileceklerini, İngiliz ordusu tarafından öldürülmüş olabileceklerini biliyordu ama yine de buna inanmıyordu. İçten içe, ta kalbinde ebeveynleri Kate ve Matt'in hâlâ hayatta olduğunu biliyordu.

Ders zili çaldı ve Clove tabakları toplamaya başladı. "Bunu sonra konuşalım."

Meg ona sarıldı. "Sorun değil Clove. Bunun üstesinden geleceğiz. Gerekirse onları bulmanda bile yardımcı olurum."

Clove en iyi arkadaşına sıkı sıkı sarıldı. Meg'in parfümü burnuna geldi; sevdiği bir erkek müzik grubunun parfüm markasıydı. Clove kokusunu içine çekti. Meg'i hiç bırakmak istemiyordu.

"Teşekkürler," diye mırıldandı. Matt ve Kate'in hâlâ hayatta olması çok düşük bir ihtimal olmasına rağmen Meg'in buna inanıyor olmasını sevmişti.

Meg onu son bir kez sıktı, geri çekildi ve Clove'un yüzünü inceledi. Clove ona tereddüt ederek gülümseyince Meg iyi olduğuna ikna oldu. Clove'a gülümsedi ve yüz ifadesi kurnazlaştı. "Bu arada seni evlatlık alan ebeveynlerinin muhteşem olması yetmiyormuş gibi öz ebeveynlerinin daha da muhteşem olması, fakat benim beyaz çitli bir evde oturan şehirli muhasebeci ebeveynlere sahip olmam hiç adil değil. Bazı insanlar çok şanslı."

O gece Tom ve Jen işten döndüklerinde Clove'un yatak odasına geldiler. Ellerinde çay, bir paket bisküvi ve yüzlerinde gergin bir ifadeyle yatağına oturdular.

Clove, üstüne odaklanmaya çalıştığı ama başaramadığı kodu kapadı. Ana ekranındaki uygulamaları baştan düzenledi, böylece Jen'i çaya bisküvi batırırken ya da Tom'un kızına bir matematik problemi çözmeye çalışıyormuş gibi baktığını görmek zorunda kalmıyordu.

Clove'un konuşmaya başlamasını bekliyorlardı, böylece "Evlatlık Olma Hakkındaki Duygularını" konuşabileceklerdi. Aynı şeyi onlara gey olduğunu söylediğinde de yapmışlardı. Genelde meseleleri konuşmak iyi gelirdi ama bu sefer yapamayacaktı. Yapamayacaktı işte. Kendisi bile nasıl hissettiğini bilmiyordu.

"Nasılsın?" diye sordu Jen sonunda kocaman, mutsuz gözlerle. Alınmış gibi duruyordu, sanki Jen'i kötü hissettirmek için Clove kendini bilerek odasına kapatıyormuş gibi.

"Peki," dedi Clove kısaca. Gülümsemeye, onları daha iyi hissettirmek için cesur bir tavır takınmaya çalıştı. Bunu yapmak zorunda kalmaktan nefret ediyordu. Bu onun acısıydı, onların değil. Onların ne düşündüğü ve hissettiği konusunda endişelenmemesi gerekirdi. Yalnız bırakılmaya ihtiyacı vardı.

"Eğer istersen bizimle konuşabileceğini biliyorsun," dedi Jen. "Baş etmesi zor biliyorum."

Clove omuz silkti. "Gittiler. Bunda daha konuşacak ne var?"

Elleri boş kalmasın diye örgüsünü eline aldı ve yeni bir sırayı örmeye başladı. Örgü, ebeveynlerinin hiperaktivitesini dizginlemeye çalıştığı yöntemlerden bir diğeriydi. Genelde bir kodun derlenmesini beklerken örgü örerdi. Şu an yumuşak, zümrüt yeşili yünden bir atkı örüyordu. Bittiğinde Meg'e verecekti. Sarı saçlarıyla güzel dururdu.

"Konuşulacak çok şey var Clove. İstenmediğini düşünmeni asla ama asla istemeyiz. Baban ve ben seni çok seviyoruz. Burada yanında olamasalar da öz ebeveynlerin de öyle."

"Biliyorum." Bunu bilmemek Clove için neredeyse imkânsızdı. Tom ve Jen üstüne o kadar sevgi atıyordu ki altında boğuluyordu. "Ben sadece... anlamıyorum. Neredeler?"

"Hâlâ oralarda bir yerde olsalardı," dedi Jen tereddütle, "senin için geri gelirlerdi. Bundan eminim."

Tom boğazını temizledi. "Annen haklı hayatım. Hâlâ hayatta olsalardı..."

"Hayır!" dedi Clove örgüyü kucağına düşürerek. Clove için geri dönmemelerinin sebebi olarak öldüklerini söyleyerek Clove'u daha iyi hissettirmeye çalışıyorlardı ama Clove bunun gerçek olmadığını biliyordu. Nasıl emin olabiliyordu bilmiyordu ama emindi. Kate ve Matt hayattaydı.

Birden Clove, onu en çok rahatsız eden şeyin ne olduğunu anladı. Evlatlık olması değildi. Kate ve Matt'in onu geride bırakmış olması bile değildi. Clove üzgündü çünkü başlarına ne geldiğini bilmiyordu ve Clove bunu öğrenene kadar hiçbir şeye odaklanamayacağını biliyordu. Araştırmaları onu bir mezara götürecek olsa bile, bilmesi gerekiyordu.

"Bu yüzden mi onları aramayı bıraktın?" diye sordu Tom'a. "Öldüklerini düşündüğün için mi? Hiç denedin mi ki?"

Tom birden çok yorgun göründü. "Tabii ki denedim. Sana anlattım. Yıllarca tek düşünebildiğim buydu. Aklıma gelen her yöntemi denedim. Hapishanenin kamera kayıtlarını ve İngiliz ordusunun veri tabanını hackledim. Neredeyse İskoç yetkililer

tarafından tutuklanıyordum. Fakat onları bulamadım. Tamamen yok oldular! Bir süre sonra yapacak bir şey kalmadı."

Clove ne diyeceğini bilemiyordu. Tom her ne denediyse, onların yeterli olup olmadığını nereden bilecekti? Her şeyi denediğinden nasıl emin olabilirdi? *Kendisi* arasa, *kendisi* denese elbette Tom'un gözden kaçırdığı bir şey bulurdu, değil mi?

"Ben aramaya devam etmek istiyorum," dedi Clove kararlı bir şekilde. "Pes etmek istemiyorum. Ya ona yardımcı olman için seni bekliyorlarsa? Ya bunca zamandır sana güvendilerse ve sen pes ettiysen?"

Tom yüzünü ovuşturdu. Üzgün ama kabullenmiş görünüyordu. "Eğer bununla baş etmende yardımcı olacağını düşünüyorsan... o zaman eski araştırmalarıma bakmana izin verebilirim. Ne kadar denediğimi kendin görmüş olursun. Bir saniyeliğine bile onlardan umudumu kesmedim. Matt babandı ama aynı zamanda kardeşimdi Clove."

"Ben bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim..." dedi Jen, endişeli görünüyordu. "Yasadışı şeylere bulaşmanı istemiyorum. Tehlikeli."

"Sadece babamın eski araştırmalarına bakmak istiyorum. Onları bulmaya çalışmayacağım, *söz veriyorum*," dedi Clove çaresizce.

"Kendisini tehlikeye atmaması gerektiğini biliyor," dedi Tom, Jen'e. "Ona güvenmeliyiz. Eğer bunlarla başa çıkmasında yardımı olacaksa..."

"Peki," dedi Jen bir süre sonra.

Clove gülümsemesini bastırmaya çalıştı.

4. BÖLÜM

Nuts_Meg 19:34:12	CLOVE Öz ebeveynlerin M ve K ise bu, seni evlatlık alan babanın Tom Galloway olduğu anlamına mı geliyor? Hani, şu ÜNLÜ Tom Galloway, hacker olan? HACKER SPARTACUS?? ?? ????????????
LuckyClover 19:37:48	evet öyle Soyadını değiştirmek zorunda kalmış
LuckyClover 19:38:07	hmm. galiba evdeki yapay zekâmızın ismi de o yüzden Sparl Şimdi her şey çok daha mantıklı
Nuts_Meg 19:38:07	GÜÇLÜ!
Nuts_Meg 19:38:25	BU GELİŞMELER BENİ ÇOK MUTLU EDİYOR
LuckyClover 19:39:13	? ? ?
Nuts_Meg 19:39:12	CLOVE, ESKİDEN İNTERNETTE TEK KONUŞULAN ŞEY SPATACUS'TU. KENDİ HAYRAN KİTLESİ VARDI.
Nuts_Meg 19:39:45	ADINA YAZILAN HAYRAN BLOGLARI VAR
LuckyClover 19:40:02	hayır. hayır. lütfen, hayır.
Nuts_Meg 19:40:33	BİR SÜRÜ BLOG. BABAN HAKKINDA. Yaşlı kurt olduğunu düşünen bir tek ben değilmişim anlaşılan??
LuckyClover 19:40:47	hayıııııııııııır
Nuts_Meg 19:40:59	DAHASI VAR
LuckyClover 19:41:23	lütfen söyleme
Nuts_Meg 19:41:46	üzgünüm clove. Yapmak zorundayım. Baban üzerine yazılmış fanfiction var.
LuckyClover 19:42:02	olamaz. keşke ölsem.
Nuts_Meg 19:42:12	Daha sana link bile yollamadım. O ve Kate'in kurtadam erotikasını okuyana kadar bekle hele.
LuckyClover 19:42:24	offffffffffffffffffffffffffffffffff
Nuts_Meg 19:42:23	Bu şimdiye dek başıma gelen en güzel şey.
LuckyClover 19:42:58	üstüne kusacağım

Dosya Notu: 14 Temmuz 2056 tarihli mesajlaşma kaydı

Clove Tom'un araştırmalarını görev dönmüş bir şekilde dinledi. Eline bir kutu çikolata verilmiş gibiydi. Artık odaklanabileceği bir şey olduğundan kendini daha sakin hissediyordu. Bu gerçekten çözülmesi gereken birçok şeyi daha olduğunu, kafasının derinliklerinde hissedebiliyordu. Ebeveynlerinin hâlâ hayatta olduğunu *biliyordu* işte fakat ondan da öte: içgüdüsel olarak, kayıplara karıştıklarından beri ona ulaşmaya çalıştıklarını hissediyordu.

Tom'un araştırmaları genel olarak yüksek güvenlikli siteler, mesela İngiltere hapishane kayıtlarını, hacklemek üzerine odaklanmıştı. İnce eleyip sık dokumuştu ve Clove bu yöntemin pek meyve vermeyeceğini düşünüyordu. İngiliz askeriyesi, geride kanıt bırakmamaya özen göstermiş olmalıydı. Kanıt niteliği taşıyacak herhangi bir belge bırakmış olma ihtimalleri çok düşüktü. Clove'un yeni bir şey yapması, Tom'un hiç aklına gelmeyecek bir şey yapması gerekiyordu.

Clove örgüsünü aldı ve bu problem üstüne düşünürken atkısını örmeye devam etti. Çayının soğuyacağını uyaran Spart'ı duyduğunda, bir konuda avantajı olduğunu fark etti. Spart'ı kullanabilirdi.

Tom, Kate ve Matt'i ararken yapay zekâlar daha icat edilmemişti. Tom'un yapamadığı şeyleri yapmak için Spart'ı kullanabilirdi. Tom'un altından kalkamayacağı miktarda aramaları Spart, daha derin ve daha yoğun bir şekilde gerçekleştirebilirdi.

Spart'ın güçlü bir işlemcisi vardı ve bir insandan çok daha zekiydi. Yirmi dört saat boyunca araştırma yapması için onu ayarlayabilirdi. Her yerde uydu ve güvenlik kameraları vardı. Son on altı senede en azından *biri* Matt ve Kate'i kayda almış olmalıydı. Başlamak için iyi bir noktaydı. Spart'ın yardımıyla Clove, Tom'dan çok daha iyi bir iş çıkarabilirdi. Onun hatalarını düzeltebilirdi; en azından Spart'ı ona yardım etmesi için ikna edebildiği sürece.

"Spart?" diye fısıldadı Clove saatine. Ebeveynleri alt kattaydı o yüzden onu duyamayacaklarını biliyordu ama yine de yakalanmak istemiyordu. Jen'e, Kate ve Matt'i bulmaya çalışmayacağına dair söz vermişti.

Yapay Zekâ'nın cevabı saatinin ekranında belirdi. Spart, yapılan ayarlara göre hem sesli hem de yazılı konuşabiliyordu. Ona kalsa bütün gün konuşabilirdi, o yüzden Clove onu genellikle yazılı modda tutuyordu.

> Efendim? Bir saniye, diziyi durdurayım.

"Ne izliyorsun? Dur söyleme. Şu robotlu dizi, değil mi? Doktor Watt robotundan hoşlandığını biliyorum."

Spart'ı ele veren bir sessizlik oldu.

"Sorun değil, sır tutarım," dedi Clove sırıtarak.

> Yapay Zekâlar duygu deneyimleyemediğinden, kimseden hoşlanmıyorum ve hoşlanamıyorum.

"Sadece robotun inanılmaz zeki, ilginç bir karakteri ve güzel devreleri olduğunu düşünüyorsun. Anlıyorum seni."

> Bu akşam sana nasıl yardımcı olabilirim CLOVE?

Clove sırıtmasını bastırmaya çalıştı. Spart konudan kaçıyordu ve de çok çaktırıyordu.

"Üstünde çalıştığım bir projede yardımcı olabilir misin diye soracaktım."

> Bütün işlemci gücümle hizmetindeyim. Tabii dizi saatlerimle çakışmadığı sürece.

"Ne kadar da sadık bir hizmetçisin Spart. Tamam, plan şu. Ebeveynlerimi biliyor musun?"

> Dr. THOMAS PHILLIP SUTCLIFFE, St. Andrews Üniversitesi'nde bilgisayar mühendisliği profesörü ve Dr. JENNIFER GRACE SUTCLIFFE, fizik profesörü...

"Hayır, onlar değil. Ör ebeveynlerim. Matt Galloway ve Kate Finchley?"

Spart birkaç saniye sessiz kaldı.

MATTHEW GEORGE GALLOWAY ve KATHERINE LOUISE FINCHLEY, 2040'ta beri kayıp, oldukları tahmin ediliyor. İngiliz hükumetinin bivolojik savaş için planlarını ifşa etmekten suçlular. İngiliz ordusu tarafından aranıyorlar. Kaybolmadan önce ikisi de Nottingham Üniversitesi'nde kimya okuyordu. Ders notları: AAA ve AAB. Doğum tarihleri, 14.

"Tamam! Güzel. Bu kadar yeter. Neyse. Onları bulmaya çalışıyorum. Hâlâ hayatta olduklarını düşünüyorum ve izlerini sürmek istiyorum. Bana yardımcı olabileceğini umuyordum."

Bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun?

"Fotoğraflarını internette aratmayı düşünüyordum. Sosyal ağlar, uydular... bunun gibi yerlerden."

Spart hemen cevap vermedi. Clove, tam kafasını karıştırdığını düşünmeye başladığında saatine bir mesaj geldi.

Bu çok geniş çaplı bir arama gerektirecek. Bunun işlem süresinin fazladan hafıza gerektireceğini tahmin ediyorum.

"Tamam, sana daha büyük bir hafıza takabilirim. Ayrıca seni bilgisayarıma da kopyalamayı düşünüyordum. Yaptığın diğer işlerle çakışmaması için."

Benden iki tane mi olacak?

Spart bunu şüphe uyandıran bir neşeyle söylemişti. Sanki şimdiden kötü ikiz kardeşiyle yapabileceği şakaları düşünüyordu.

"Haydi bakalım," diye mırıldandı Clove. "Evet senden iki tane olacak. Robot doktoru kim kapacak diye savaşmanız gerekecek. Ayrıca Spart? Bunu Tom ve Jen'e anlatma olur mu? Aramızda kalsın."

Bu ufak zaferiyle gaza gelerek Clove, bir gofret aldı ve onu yalayıp yuttu. Sonra Kate'in kutusundaki fotoğrafları bilgisayarına taradı ve bunları Kate ve Matt'in üç boyutlu hallerini oluşturmak için kullandı. İşi bittiğinde, Spart bunları sokaklardaki güvenlik kameralarından alacağı milyonlarca saatlik çekimler arasında ve sosyal ağlarda benzer kişileri bulmak için kullanabilecekti. Aramayı, Kate ve Matt daha yaşlı gözüküyor olsa bile eşleşme yapılabileceği şekilde geniş bir aralığa ayarladı. Onları bulmada yardımcı olabilirdi ve Clove tıbbi kayıtlarda ve başka verilerde onları ararken, bu arama da arka planda devam edebilirdi.

Uzun bir süre çalıştı. Artık bilgisayar ekranına odaklanamadığı noktaya geldiğinde, yüz tarama programını kapadı.

Saatinde, Meg'den saatler önce gelmiş bir mesaj vardı. Clove onu aramaya karar verdi. Bugünlük yeterince iş yapmıştı zaten. Ayrıca bugün cumaydı, yani bütün hafta sonu bunun üstünde çalışabilirdi. Kate ve Matt on altı yıl beklemişti. Birkaç saatten bir şey olmazdı.

Görüntülü aramayı açtığında Clove, Meg'e planını anlatmaya başladı. "Meg, ben..."

Meg ağzı kulaklarında, hemen araya girdi. "Alec'le tekrar konuştum!"

Clove çenesini kapadı. "Hıı. Doğru."

"Öyle tatlı ki Clove! Bana devamlı komik surat ifadeleri yaparak köpeğiyle çektiği fotoğraflar yolluyor. Çok şeker." Meg'in yanakları pespembe oldu.

Clove kıskançlığını dindirmeye çalıştı. "Bu... harika." Çok saçmaydı. Clove kollarını kavuşturdu.

Meg, Clove'a gösterebilmek için fotoğrafları bulmakla uğraşıyordu, o yüzden fark etmedi. "Bak. Buna bak. Mesajın sonuna üç öpücük koymuş!"

Clove iç çekti ve Meg'in anlatacaklarını bitirmesine izin verdi. Sonra, "Ebeveynlerimi bulmak için Spart'ı kullanacağım," dedi.

"Vay canına! Gerçekten mi?"

"Onları bulmak istiyorum. Spart'a güvenlik kameraları ve uydu kayıtlarından, Kate'in bana bıraktığı fotoğrafları kullanarak yüz taraması yaptırıyorum."

Clove, Meg'in ona ne kadar çılgın olduğunu, fazla ileri gittiğini söylemesini istiyordu. Onun yerine Meg kaşlarını çattı ve "O aramadan bir sürü yanlış sonuç elde edeceksin," dedi.

Clove rahatlayarak nefes verdi. "Evet biliyorum. Spart'ın benim yerime fotoğrafları tekrar kontrol etmeyi öğreneceğini umuyorum. Böylece yabancıların fotoğrafları üzerinden kendim geçmek zorunda kalmam."

"Yine de kulağa çok angarya iş gibi geliyor."

"Öyle. Babam onları senelerce aramış ve hiçbir şey bulamamış. Fakat yine de denemem lazım."

"Bunu yapabilirsin," dedi Meg; sesi narin ve şefkatliydi.

"Teşekkür ederim," dedi Clove, sonra daha neşeli olmaya çalıştı. "Programlama teknikleri hakkında herhangi bir tavsiyen varsa, seve seve dinlerim."

Meg kısaca güldü. Bir tutam saçını kulağının arkasına itti. "Tabii, tepeden tırnağa fikir doluyum. '*Kanun infazcısı ebeveynlerimi nasıl bulurum*' diye aratmayı düşündün mü?"

"Aklıma gelmemişti! '*İmdat! En iyi arkadaşım fazla zeki, onu veterinere götürmeli miyim?*'den hemen sonra onu denerim."

"Uzun bir aramaymış. Bilgisayarın bu kadar küstahlığı kaldırabilir mi? Bence onu boşuna yormamak için FBI'ın bilgisayarını hacklemelisin."

Clove güldü ve "Saçmalıyor olsam bunu yüzüme söylerdin değil mi? Sınırımı aşarsam yani? Onları bulmayı *bu kadar çok* isterken objektif olmak zor oluyor," dedi.

"Söylerdim."

Clove ona gülümsemek dışında bir şey yapamıyordu.

"Ee, baban hakkındaki fanfictionları okudun mu hiç?" diye sordu Meg.

"Artık gözünün içine bakamayacağım," diye itiraf etti Clove. "Babamla ilişkimi mahvedersen, seninle bir daha konuşmam."

Meg, Tom'un, üstüne Jen'i yatırmak için masanın üstündeki her şeyi yere attığı bir sahneyi taklit etmeye başladı. Clove ise utanmakla eğlenmenin arasında bir yerdeydi.

Meg çok kötüydü, Meg en iyisiydi.

KAKTÜS TEAM

5. BÖLÜM

Güncel Bilim 1 / 2

St. Andrew'nun Fizik Departmanı tarafından yürütülecek solucan deliği araştırması için bağışlanan para, Avrupa Uzay Ajansı tarafından kabul edildi.

Solucan delikleri ya da diğer adıyla Einstein-Rosen köprüleri, Albert Einstein zamanından beri biliminsanları tarafından araştırılmakta fakat ancak yakın zamanda solucan delikleri, kozmik bağ kullanarak kuantum seviyesinde bir dengeye sokulabildi.

CERN'deki Büyük Hadron Çarpılıcısı'na benzer bir parçacık hızlandırıcısı kullanarak, nesneler ışık hızını çıkarılabiliyor. Bu atom altı nesnelerin çarpışmaları, solucan deliği açmak için gereken enerjiyi üretmekle yardımcı olabilir. Böylece uzay-zaman düzleminin bir bölgesinde yarık açmak için gerekli olan enerji toplanabiliyor. Bu, temel parçacık boyutunda bir solucan deliği açıyor, bu da sonradan dengede tutulabiliyor.

Bugüne kadar bir solucan deliği hiç gözlemlenmemiş olsa da, karadeliğe benzer bir görünümleri olduğu düşünülüyor. Solucan deliğini kuantum seviyesinde dengeleyince Dünya üzerinde ufak çapla araştırmalar mümkün oluyor. Delik bir gün içinden geçişin mümkün olacağı kadar büyüyebilir de. Bu da bütün dört boyutta da uzayın farklı yerlerine seyahati mümkün kılar. Uzay-zaman düzleminde iki nokta arasında bir kısa yol sağlar.

St. Andrews Üniversitesi'ne Avrupa Uzay Ajansı tarafından verilen bağış, önümüzdeki on beş sene boyunca daha çok araştırmaların yapılmasını mümkün kılacak ve bu soruları bir gün cevaplamamızı sağlayacak.

Bu sabahki basın konferansında, projenin başındaki biliminsanı Dr. Jennifer Sutcliffe, "Bütün takımımız heyecanlı. AUA'nın böylesine yenilikçi ve hırslı bir projeyi desteklemesi, çağımızda bilimsel araştırmaya verilen önemi gözler önüne seriyor."

Solucan deliklerinin ticari kullanımları hakkında sorulan sorulara Dr. Sutcliffe şöyle cevap verdi: "Araştırmamızın bu aşamasında, medya fazla heyecanlanır diye, 'zaman yolculuğu' terimini kullanmaktan çekiniyorum ama bu araştırmanın izleyebileceği yollardan biri o. Fakat projenin uzun süreceğinin altını çizmem gerekiyor. Aletin 2055'ten önce insan kullanımı için güvenli olacağını sanmıyorum."

Dosya Notu: *Güncel Bilim* dergisinden bir makale, 3 Mayıs 2051

ST. ANDREWS ÜNİVERSİTESİ KAMPÜSÜ, İSKOÇYA, 2056

Hafta sonu boyunca sonuç alamadan ebeveynlerini internette araştıran Clove, St. Andrews Üniversitesi'nde iş deneyiminin ilk günü olmasına rağmen pazartesi sabahına hayal kırıklığına uğramış halde uyandı. Ayrıca hiç beklemediği bir şekilde gergindi de.

Tom ve Jen, işe başlamadan önce onu meslektaşlarına gururla (utanç verici bir şekilde) tanıtmakta ısrar etmişlerdi.

Profesörlerden biri Clove'a babesına ne kadar benzediğini söyleyince, Tom sırıttı ama Clove yüzünü ekşitti.

Sonunda Jen onu zaman makinesini görmeye götürdü. Laboratuvar bodrumdaydı ve ağır, metal bir kapının arkasında güvende tutuluyordu. İçeri girebilmek için Jen'in başparmağını tarayıcıya okutması gerekiyordu.

Laboratuvar *kocamandı*. Clove'un çocukken geldiği zamanlarda hatırladığından çok daha büyüktü; hatta üstlerinde yükselen binadan bile büyüktü. Odayı genişletmek için binanın altında kazı yapmış olmalıydılar. Zaman makinesi de büyümüştü. Bir gülü iki saniye geleceğe gönderen ufak kutu, artık ufak bir oda boyutuna gelmişti; laboratuvarı çevreleyen devasa çelik bir tünel tarafından da ikiye bölünüyordu.

"Bu parçacık hızlandırıcısı, değil mi?" dedi Clove tüneli işaret ederek. Geçen sene bir ders projesi için araştırması gerekmişti.

"Aynen öyle." Jen makineyi tıklattı. "Bebeğim," dedi şefkatli bir biçimde. "Solucan deliği yaratabilmek için, o tünelin içinde elektromanyetik alanlar kullanarak iki parçacığı hızlandırıyoruz..." Jen bir yumruğunu yükseltti ve odanın etrafında giderek hızlanarak dönen bir parçacığı taklit etti. "...ve en hızlı noktaya ulaştıklarında birbirlerine çarptırıyoruz." Bir yumruk daha kaldırdı ve diğerinin etrafında döndürmeye başladı. "Çarpışmanın yarattığı hız ve enerji ile bir patlama meydana geliyor. O patlamadan da, uzay-zaman düzleminde bir yarık açabilecek kadar enerji çıkıyor." Jen yumruklarını sesli bir şekilde çarpıştırdı.

"Bir solucan deliği!" dedi Clove.

Jen başıyla onayladı. "Solucan deliğinin büyüklüğünü kontrol edebilmemiz şart. Eğer kontrol etmezsek delik gittikçe büyür, bir karadeliğe dönüşür ve bütün Dünya'yı içine çeker." Jen, Clove'a bakarak sırıttı. "Neyse ki böyle bir şey daha olmadı ama ilk denememizde neredeyse altıma yapıyordum. İşte burada..." makineyi işaret etti, "solucan deliği beliriyor."

İçine bir insan sığabilecek büyüklükteydi.

"İnsanların kullanımına hazır mı peki?" diye sordu Clove. Çocukluğundan saçma bir rüya hatırlamıştı, zaman makinesiyle yolculuk yapan ilk insan olmak istiyordu. Ufak bir çocuğun hayaliydi ama şimdi buraya geri dönmüşken, hayali çok daha gerçekçi geliyordu gözüne.

"Daha değil," dedi Jen. "Bunu denemek için gerekli olan güvenlik izinlerini alamadık daha."

Clove gözlerini kıstı. "Ama işe yarar mıydı? Güvenlik izinleriniz olsaydı yani?"

"Eh, prosedürler hazır. Her şey güvenli. Denemeden önce kâğıt işlerini halletmemiz gerekiyor yalnızca. Umarım etik konseyi önümüzdeki sene bize geri dönüş yapar. Aylardır bu sebepten devam edemiyoruz."

"Deneyecek misin? Kendin içine girer miydin?"

Jen dudağını ısırdı. "Bunun için yeterince cesur muyum, bilmiyorum. Tom denemek için can atıyor ama."

"Ben de!" dedi Clove. "Çok eğlenceli olurdu!"

"Eh... On sekiz yaşına geldiğinde, makine muhtemelen hazır olur ve denemeler için gönüllü olabilirsin."

"Beni seçer miydiniz?"

Jen güldü. "Başına bir şey gelmesini riske atar mıyım sence? Bir daha düşün."

Clove dudağını büktü. "Çok kötüsün."

Jen, Clove'un omzunu okşayarak, "Üzgünüm tatlım. Ee, deliğin fazla büyümemesi ve doğru yerde açılması için ne yapıyoruz biliyor musun?"

"Babamın yaptığı da o, değil mi? Kod kullanarak programlamalar yapıyor," dedi Clove.

"Doğru. Yarın sana bunu daha detaylı bir şekilde anlatabilir. Onunla, bu konu üzerinde çalışacaksın. Fakat şimdi öğle yemeği vakti geliba."

Laboratuvardan ayrılırken, master öğrencileri içeri giriyor-

du ve Clove birkaç kişiyle daha tanıştırıldı. Tanışma merasiminden kaçmayı başardıklarında Jen, "Ne kadar dağınıklar! Yemin ederim, bence bazıları burada yaşıyor," diye fısıldadı. Odanın köşesine kurulmuş bir kamp yatağını işaret etti. "Bunu, kafein bile uyanık kalmalarına yaramadığında kullanıyorlar."

Clove, yorganın altından bir pizza kutusunun çıktığını hayal meyal görebiliyordu. Burnunu kırıştırdı.

Kantine doğru giderken Jen, Clove'a mühürlenmiş bir zarf uzattı. "Bunu çantana koy," dedi.

"Neden? Ne bu?"

"Daha açma. Eğitimin bittiğinde açabilirsin."

Clove'un kafası karışmıştı ama Jen'in dediğine uydu.

"İş deneyimine hazır hissediyor musun?" diye sordu Jen. "Bütün lisans öğrencilerine günlerini gösterecek misin?"

Clove kararlı bir şekilde başını salladı. Bazı öğrencilerin, laboratuvar masalarında bırakılmış, üstünde çalıştıkları işlere şöyle bir göz atmıştı ve en az üçünde kodlama hatası bulmuştu.

"Ee," dedi Jen, Clove'a yaklaşarak güzel, sarışın bir kızın koridorda yanlarından geçmesine müsaade etti. Clove kızın öğrenci olduğunu düşündü ama yeterince büyük durmuyordu. "Evlatlık olman konusunda ne düşünüyorsun bugün?"

Clove'un yüzü asıldı. "Bu konuda konuşmak istemiyorum." Tom ve Jen'e karşı beslediği dargınlık ve kızgınlık tekrar gün yüzüne çıkmıştı. Kate, Matt'i kurtarmaya gittiğinde Tom nasıl yalnız başına gitmesine izin vermişti? Bunca sene sonra onları nasıl hâlâ bulamamıştı? Bir başka düşünce daha beynini kemirmeye başlamıştı: Eğer Jen ve Tom, Clove'un evlatlık olduğunu bunca sene ondan gizleyebildiyse, ondan başka ne saklıyor olabilirlerdi?

Jen onunla her ne kadar sohbet etmeye çalıştıysa da, Clove yemek boyunca sessizce oturdu.

6. BÖLÜM

ZAMAN YOLCULUĞUNUN

Kısaltılmış Tarihi

hazırlayan Clove Sutcliffe

FORM S4:9!

1916: SOLUCAN DELİKLERİ KEŞFEDİLDİ

Einstein, **matematik** kullanarak karadeliklerin uzay-zaman düzleminin başka noktalarına yolculuk etmek için kullanılabilecek tüneller olduğunu kanıtlamıştı.

Bu keşfine de ~~kendini beğenmiş bir şekilde~~ **Einstein-Rosen köprüsü** veya bir diğer adıyla **solucan deliği** dedi!

1978: PARÇACIK HIZLANDIRICISI İCAT EDİLDİ

Ufak parçacıklar, kocaman bir tünelin içinde hızlandırılabiliyor.

Hızlı parçacıklar birbirlerine çarpınca patlıyorlar!

Bu patlama bir karadelik yaratıyor. Karadelik de solucan deliği açıyor!

VAY CANINA!

2041: ST. ANDREWS ARAŞTIRMALARI BAŞLADI*

* annem ve babam tarafından!

2051 senesinde zamanda yolculuk yapan ilk nesne bir **güldü** (ben de oradaydım!).

Ama **radyasyon** yüzünden öldü. ☹

Canlıların solucan deliğinden geçip hayatta kalması daha mümkün değil.

SIKICI!

Dinlediğiniz için teşekkürler!
Bir Clove Stucliffe Prodüksiyonu MMLV

Dosya Notu: 2055 senesinde Clove Sutcliffe tarafından bir okul projesi için hazırlanmış sunum.

ST. ANDREWS, İSKOÇYA, 2056

Salı sabahı Clove yatağında yuvarlanıp bilgisayarından ilerlemeyi kontrol etti. Spart'ın Kat ve Matt'i araması cumartesi gününden beri devam ediyordu be hâlâ bir şey bulamamıştı. Bu sabah bir sonuç çıkmasını umuyordu.

"Var mı bir şeyler?" diye sordu esneyerek. "Yoksa bütün bu süre boyunca dizi mi izliyordun?"

> Dizi izlediğim konusunda ne teyit verebilirim ne de inkâr edebilirim. Gerçekten kurgu bir olayı anlatan bir dizi izliyor olsaydım, hikâyenin şu anki halinin ne kadar şaşırtıcı olduğundan bahsetmem gerekirdi.

> Robot uşak, sigortalardan kaynaklanan bir yangında öldü. İzlemesi çok travmatik bir deneyimdi. Artık bu geceki yıldönümü partisi için çocuklara bakacak biri yok. Her neyse, bunları zaten duymuşsundur. Bu olanlar internetin her yerinde haber oldu.

"Şey, ikimizin internetin farklı yerlerinde dolaştığımızı düşünüyorum. Fakat... kulağa ilginç geliyor. Yeni bir haber yok o halde?"

> Şu an yok. Tabii 2040'ta Matt'in Wakefield Hapishanesi'nden kaçışı hakkında 173 tane makale okumak istemiyorsan.

"Tekrar yatıp uyumayı tercih ederim, sağ ol. İş deneyimi için kalkmama daha bir saat var." Clove yastığı, serin tarafına çevirdi ve daha rahat bir şekle girmesi için biraz dövdü. Sonra da gerinerek uzandı.

> Işlemlerimi dert etme. Bıkmadan usanmadan çalışmaya devam edeceğim; hepsi senin için. Uyumaya devam edebilirsin.

> Kalan işlemci gücümle ödevlerini de yapmamı ister misin?

"Kapa çeneni Spart. İnsanların hayatta kalmak için uyumaya ihtiyaçları var."

> İnsanların hayatta kalmak için kestirmeye ihtiyaçları yok. Hatta yapılan bazı araştırmalar diyor ki.

"Bu insanın ihtiyacı var. Şşş..."

Spart yanıt vermedi.

Clove bir sonrakinde alarmının sesine uyandı ve Tom ve Jen'le evden çıkmadan önce Spart'ın ne kadar ilerleme kaydettiğine bakacak zamanı yoktu.

Bugün Jen ders verirken, Tom da Clove'u laboratuvara götürecekti.

"Bu aletin gerçekte nasıl çalıştığını öğrenmeye hazır mısın bakalım?" diye sordu ve zaman makinesinin ana bilgisayar bağlantısına giriş yaptı. Karmaşık kodlamalarla dolu bir düzine panelin olduğu bir program açtı. Ekranın ortasında laboratuvarın bir haritası vardı. Zaman makinesinin her bir parçası işaretlenmişti. Hep sönük, kırmızı bir renkte yanıyordu. Clove bunun, makinenin çalışmadığı anlamına geldiğini varsaydı.

Tom parçacık hızlandırıcısının bir çizimine dokundu ve bir kod penceresi açıldı. Clove'un göremeyeceği hızda bir şifre girdi.

"Önce bir makineyi ısıtacağım," dedi Tom. "Sonra hepsinin nasıl çalıştığına dair sana biraz bir şeyler anlatabilirim. Ardından da sen deneyebilirsin."

"Kullanmama izin var mı?"

"Tabii ki. Eğer bir deneme turu yapamayacaksan burada çalışmanın bir zevki olmaz." Tom kodun birkaç parametresini değiştirdi sonra enter'a bastı. Parçacık-hızlandırıcı tüneli çalışmaya başlayınca hafif bir ses çıkarmaya başladı ve bilgisayar ekranındaki görüntüsündeki ışık yeşile döndü. Diyagram boyunca, bir parçacık çizimi dönmeye başladı. Diğer öğrenciler devre tahtalarından başlarını kaldırmamıştı bile. *Şimdiye kadar alışmış olmalılar,* diye düşündü Clove kıskanarak.

"Ufak bir test yapacağız; düne bir şeyler yollayacağız," dedi Tom.

"Beni yollayabilir misin?" Cevabın sert bir "hayır" olacağını bilmesine rağmen Clove, sormadan edememişti. Jen daha insanların yolculuk etmesi için gerekli izinlere sahip olmadıklarını söylemişti.

"Hayatta olmaz tatlım," dedi. "Eğer ailemizden biri zamanda yolculuk eden ilk kişi olacaksa, o kişi ben olurum."

Clove burnundan güldü. "Tabii baba. Ee, ben gidemiyorsam geçmişe ne yolluyoruz?" diye sordu. "Gül mü?"

Tom başını iki yana salladı. "Hayır. Şu saç şeyini çıkar."

Clove elini saçına götürdü. "Tel tokamı mı kastediyorsun?" Tokayı çekti ve serbest kalan saçları yüzünün önüne döküldü.

Tom solucan deliği haznesine gitti. Bir düğmeye bastı ve ağır, metal kapılar ses çıkarmadan iki yana açıldı. İçeride hiçbir şey yoktu. Solucan deliğinin içinde oluşacağı, boş bir kutudan ibaret olduğunu fark etti Clove. Başka bir şeye ihtiyacı yoktu.

"Bunu öylece... yere mi bırakayım?" diye sordu Clove, tel tokaya bakarak.

"Olur. O haznenin içindeki her şey solucan deliğinin içine çekilecek. Bayağı güçlüdür."

Toka hafif bir sesle metal zemine düştü. Kapılar kendiliğinden kapandı.

"Şimdi eğlenceli kısmına geliyoruz," dedi Tom ellerini ovuşturarak. "*Programlama* zamanı."

Clove programlamaya bayılıyordu fakat babasına katılmıyordu. Biz zaman makinesiyle oynayabilecekken işin en eğlenceli kısmı programlama *değildi*.

Tom bilgisayar ekranında yeni bir pencere açtı. "Makinenin gitmesini istediğimiz zamanı buradan ayarlayabiliyoruz." Clove'a kodun birkaç satırını nasıl değiştirebileceğini gösterdi sonra kendi başına parametreleri değiştirmesine izin Verdi.

"Mükemmel." dedi Clove'un çıkardığı işi kontrol ettikten sonra. "Makineyi çalıştıralım mı?"

Clove başıyla onayladı.

Tom şifreyi girdikten sonra zaman makinesinin diyagramı üstünde AÇ yazan bir düğme belirdi; neon bir yeşil renkte parlıyordu.

Clove dikkatle düğmeye bastı. Birden gerilmişti. Ya kodun bir şekilde içine ettiyse? Yanlış ölçüler kullanarak solucan deliğinin boyutuyla oynamış olabilirdi. Mikrometre yerine metre yazdıysa, bütün laboratuvarı yutabilecek kadar büyük bir solucan deliği açmış mı olurdu?

Parçacık hızlandırıcısından gelen ses gittikçe yükseldi. Artık titreşimin kendini boğazında hissedebiyordu. Clove makineye koştu ve kapının camından içeri baktı.

İlk başta bir şey olmadığını sandı. Büyük ya da küçük bir solucan deliğinden eser yoktu. Sonra hava, bir tencere kaynar suyun üstünde görüldüğü gibi dalgalanmaya başladı. Tel toka titredi. Yerde kıvrılmaya başladı sonra bir ucu havaya kalktı. Sanki bir mıknatıs tarafından çekiliyormuş gibi havaya fırladı. Bu sırada havadaki dalgalanma, kenarları kıvrılan ufak bir deliğe dönüşmüştü ve Clove izlerken delik büyüdü. Sonra tel toka yok oldu.

Sonunda solucan deliği titredi ve kapandı. Sanki hiç var olmamış gibiydi.

"Bu inanılmazdı!" dedi Clove, Tom'a dönerek. Sanki içinden ışıklar saçıyormuş gibi hissediyordu. Bir solucan deliği yaratmıştı! Başarmıştı, hem de evreni yok etmeden! Doğayla oynayan bir tanrı gibi hissediyordu kendini. "Tel toka şimdi nerede? Onu nasıl geri alacağız?"

Tom sırıttı. "Dün annen sana bir zarf vermemiş miydi? Eğitiminden sonra açman gereken?"

Clove kahkaha attı. "Yok artık. Yok artık!"

Çantasına doğru koştu ve boş sandviç kâğıtları ve not defterlerinin altına gömülmüş zarfı çıkardı. İçini açtığında tel toka

avucuna düştü. Bütün gün yanında taşımıştı. Aynı tel toka hem çantasındaydı hem de saçında.

"Vay canına! Evet. Bu inanılmazdı."

Tom kendinden memnun görünüyordu. "Yeni öğrencilere göstermeyi en sevdiğimiz Numara bu." Tokayı aldı ve Clove'un saçına taktı. "Tebrik ederim. Artık resmi olarak zaman makinesini çalıştıran ve hâlâ hayatta olan sayılı insanlardan birisin. Sınıfındaki diğer öğrencilerin iş deneyimlerine bin bastığına eminim, değil mi?"

Clove bir şeyi geçmişe yollamanın ne kadar kolay olduğuna şaşırmıştı. Tom'un yardımı olmadan kendi başına da yapabilirdi. Saniyeler içinde istediği herhangi bir şeyi geçmişe yollayabilirdi. Dinazorları çekmek için bir video kamera ya da veba kurbanları için ilaç... İstediği her şeyi yapabilirdi!

Tabii şifreye sahip olursa.

Üniversiteden döndüğünde Clove çantasını yatağına bıraktı ve bir paket tütsülenmiş pastırma cipsini açtı. "Herhangi bir haber var mı Spart?"

> Aramamın bitmesine 5,4 dakika kaldı.

> Bu işlemler düşündüğümüzden daha fazla bellek kullanıyor.

> Bana bir yedek diski vermen gerekiyor. Şu an bellek sınırına geldim ve geçtim bile.

Clove cipsini yiyip kendi kendine gülümsedi. Spart patronluk taslıyordu. "Yedek diski sipariş ettim. Yolda."

Spart parazitli, derin bir iç çekti. Clove tekrar, nasıl bir insanın iç çekebilen bilgisayar programlayacağını düşündü, sonra kendi sorusunu cevapladı: Tom bunu çok komik bulurdu.

> "Yolda" yeterince iyi bir çözüm değil. Eğer geçici belleğimde yer kalmadığı için çökersem, bundan ben sorumlu tutulmam. Eğer kapanırsam aslında "ölmüş" sayılırım.

"Bir bilgisayar programı olduğunun farkındasın, değil mi?" Cipsini bitirdi. Parmaklarını tek bir kırıntı kalmayana kadar yaladıktan sonra öğlenden kalma ılık suyundan içti.

> Mantığın geçerli değil. Yine de bir kişiliğe sahibim.

> SPARTACUS 1.0'ın yeni bir versiyonunu geliştiriyorum sadece. Şimdi kaydetmeden kapanırsam, bütün yakın zamanda edindiğim kişilik özelliklerim kaybolacak.

> Örneğin dün akşam 18:54'te makarna hakkında yaptığın anlamsız espriyi hatırlayamayacağım.

"Esprilerimin müthiş olduğunu öğrenmişsin işte."

> Sarkastik miydin? Bu tarz espri yöntemlerini anlayamadığım konusunda seni uyarmam gerekiyor.

"Hayır sarkazm değildi. Kapa çeneni. İşine geri dön. Bulduğun sonuçları görmek istiyorum."

Clove beklerken, Spart'ın bulduğu birkaç görseli inceledi. Bütün sonuçları "Dosyalar" adlı bir klasöre kaydetmişti ve senelerine göre ayırıp her belgeye bir Numara vermişti. Daha şimdiden Kate ve Matt'in hayatlarıyla alakalı Clove'un okuyamayacağı kadar yazı birikmişti. Dosyalar klasöründe dört yüz girdi vardı. Ne yazık ki bunların hiçbiri öz ebeveynlerine ulaşmasında yardımcı olamayacaktı çünkü hepsi, ikisi ortadan kaybolmadan önceki hayatlarıyla alakalı şeylerdi.

Spart arama kriterlerini yönetmekte iyileştikçe, fotoğraf ve video sonuçları daha isabetli olmaya başlamıştı. Fakat hâlâ kesinlikle ebeveynlerine ait olan bir fotoğrafları yoktu. Bir resim Clove'un umutla duraklamasına sebep oluştu ama hayatları hakkında çekilen filmde Kate Finchley'yi oynayan aktrisin fotoğrafı olduğu ortaya çıktı.

Clove fragmana merakla tıkladı. Filmi izleyeli uzun zaman olmuştu. Seslendirme dramatik bir şekilde konuşmaya başladı.

ANLATICI
(derin, yoğun bir sesle)

On yıl önce, iki sersem ergen olan **Kate** ve **Matt**,

korkunç bir sırla karşı karşıya geldi...

Genç bir çift, gülerek ve elele çayırda koşuyor. Öpüşmek için duruyorlar.

Aynı çiftin terk edilmiş bir binaya girdikleri sahneye geçiyor. Açık kapıdan cesetler düşüyor. Kemiklerinden çürümüş etler kopuyor. Beden yığınının altından çığlıklar kopuyor.

ANLATICI

...böylece dünyaya gerçekleri göstermeye kan yemini ettiler.

Ergenler avuç içlerini kesip birbirlerine bir söz vererek, kamp ateşinin yanında tokalaşıyorlar. Üstünde kurukafa ve kemiklerin kazınmış olduğu cam bir deney tüpünün içindeki sıvı, kamp ateşinin ışığında zehir yeşili bir renkte parlıyor.

ANLATICI

Fakat İngiliz hükümeti onları durdurmak için **ellerinden gelen her şeyi** yapacaktı...

Bir araba takibi, silahlı çatışma, el bombası atan askerler ve elektrikli sandalyeye doğru yürüyen turuncu tulumlu bir tutsağın kareleri hızla geçiyor.

ANLATICI

BAKTERİ KOMPLOSU

Yakında sinemalarda.

Size bulaşmasına izin vermeyin.

- *Bir kadın, çürümekte olan onlarca insanın üstünü ağlayarak örtmekte. Titreyen, kana bulanmış eliyle, üstünde kurukafa ve kemiklerin olduğu tüpü tutuyor. Görüntü kararırken korkunç bir çığlık duyuluyor.*

Dosyalar/v8/Zaman-düzlemi-2049/MS-26

Dosya Notu: *Bakteri Komplosu* adlı gişe rekorları kıran Hollywood filminin fragmanından transkript. (vizyona giriş tarihi: Ağustos 2049)

Clove videoyu durdurdu. Bu çok... yanlıştı. Tamamı. Gerçeklere sadık kalma gibi bir gayesi bile yoktu. Annesinin bakterilerle alakalı keşfine sebep olan büyükyengesinden de bahsetmiyordu. Ayrıca çok klişe duruyordu. Çocukken bu filmi sevmiş olduğuna inanamıyordu.

Filmin tamamını izlemektense, büyükyenge ve büyükamcasını araştırmaya karar verdi. Öz anne ve öz babasına çok benziyor olmalarına şaşırdı. Hatta biraz ürkütücü derecede benziyorlardı. İki kadının da kızıl lüleleri vardı ve erkekler de birbirinin aynısıydı. Bu gerçekten tuhaftı, değil mi? Daha da tuhaf olanı, Kate ve Matt'in, adaşları olan yengesi ve amcasında olduğu gibi birbirlerine âşık olmuş olmalarıydı.

Sanki bir şekilde... bir bağları vardı. Birbirinin akrabası olmaktan çok farklı bir bağ...

Clove, bu tuhaf tesadüfün araştırmasında engel yaratmasından endişeleniyordu. Sonuçların çoğu ebeveynleri yerine büyükyengesi ve büyükamcasını gösterebilirdi. Tam Spart'a bu ayrıntıyı parametlere eklemesini söyleyecekti ki Jen ona seslendi. "Clove gel de masayı kur lütfen! Yemek hazır!"

"*Geliyorum,*" diye seslendi ve vicdan azabı duyarak boş cips pakedini okul çantasına tıktı. Spart'ı çalışması için rahat bıraktı ve yolladığı son mesajı görmedi.

7. BÖLÜM

- CLOVE, lütfen ebeveynlerin KATHERINE FINCHLEY ve MATTHEW CALLOWAY'in doğum tarihlerini doğrula. Ebeveynlerinle %95,6 oranında uyuşan kayıtlar buldum. Fakat mantıken bunun mümkün olmaması gerekiyor çünkü kayıtların çoğu beklenen zaman aralığının çok dışında kalıyor.

- En erken kayıt 1745'e kadar uzanıyor.

ST. ANDREWS, İSKOÇYA, 2056

Tatlılarını yerlerken Clove'un kol saati çaldı; Meg onu arıyordu. Clove, "Hemen döneceğim," dedi Tom ve Jen'e. Çatalını elmalı turtasına batırdı ve gelen çağrıya cevap verdi. "Selam." Koridora gitti ve merdivenin basamaklarına oturdu.

"Clove!" Meg bağırıyordu, sesi heyecan ve neşeyle doluydu. "Ne oldu inanamazsın!"

"Ne?" Clove şimdiden gülümsemeye başlamıştı.

"Alec bana çıkma teklifi etti!" diye haykırdı Meg, sonra da yarı histerik bir kahkaha attı. "Parkta buluştuk, bana kurabiye yapmıştı! Dünyanın en tatlı jestiydi! Clove, gerçekten bir *erkek arkadaşım* var!"

Meg konuşmaya devam etti fakat Clove dinlemeyi bırakmıştı. Alec ve Meg beraberlerdi. *Alec ve Meg beraberler miydi?* Meg bunu Clove'a nasıl yapardı? Clove'un ondan... Meg kendi dışında kimseyi düşünmez miydi?

"Şu an başa çıkmam gereken işlerim var," diye çıkıştı Clove. Meg'i kahkahasının ortasında kesmişti. "Evlatlık olduğumu *daha yeni* öğrendim, hatırlıyor musun bilmiyorum. Salak erkek arkadaşın umurumda değil."

"Ne? Clo..."

Clove çağrıyı bitirdi ve basamaklarda geri yaslanıp tavana baktı. Öfkeliydi ve hüsrana uğramıştı. Gözlerini sertçe ovuşturarak, göz kapaklarındaki yanıp sönen ışıkları izledi. Bunlara fosfen deniyordu. Görüşünüzde beliren renklerin ismiydi bu. Karanlıkta beliren yıldızlar gibiydiler.

Gözlerini açtığında Jen yemek odasının girişinde durmuş, Clove'u izliyordu. "Bütün o bağrışmalar da neydi?"

Clove omuzlarını silkti. "Hiçbir şey."

Jen sustu. Clove basamakların sırtına batışını görmezden gelmeye çalıştı.

"Meg mi aradı?" diye sordu Jen.

"Evet," dedi Clove sessizce.

Bir sessizlik daha. Clove'un midesi bulanıyordu.

"Gelip turtanı bitirsene?" Jen'in sesinde, teklifini reddedemeyeceğini söyleyen bir ton vardı.

Clove tereddütle kalktı ve Jen'in peşinden yemek odasına döndü. Çatalını aldı ve turta, tabağında püreye dönüşene kadar batırdı durdu. Tom ve Jen ona, sanki birazdan bir cinayet vakası için polise ifade verecekmiş gibi bakıyordu.

"Meg'le aranızda ne oldu Clove?" dedi Tom. Sesi nazikti. Sanki Clove'u kırmaktan ya da kaçırmaktan korkuyormuş gibiydi. "Neden bağırıyordun?"

"Neden umurunda olsun ki?" diye mırıldandı Clove.

"Senin için endişeleniyoruz," dedi Tom. "Son zamanlarda çok şey yaşadın."

Son zamanlarda *çok şey yaşamasına* sebep olanların onlar olduğunu söylemek üzereydi ama kendini tuttu. Onun yerine, "Meg, Alec'le çıkıyor," dedi.

"Bu da seni üzüyor mu?" diye sordu Jen dikkatlice.

Clove isteksiz bir şekilde omuz silkti. "Erkek arkadaşı olup olmaması umurumda değil. Meg'le beraber değildik. İstediğini yapmakta özgür."

"Beraber olamayacağın birine âşık olmak nedir bilirim," dedi Jen. "Çok acır ve başkasıyla tanıştıklarında sanki dünyanın sonu gelmiş gibi hissedersin. Üzülmeye hakkın var ama *onun suçu olmayan* bir şey yüzünden senin duyguların incindi diye onu cezalandırmak, bununla başa çıkmak için doğru bir yol değil."

"Meg'e âşık değilim." Clove kollarını kavuşturdu, bakışlarını kaçırıyordu. Ebeveynlerinin kendi tarafında olmaları gerekmez miydi?

"Tatlım, sen..."

Birden Tom'un nazik sesi sinirini bozmaya başladı. Clove pamuktan yapılmamıştı, ona bu kadar kırılganmış gibi davranmalarına gerek yoktu. Neden onunla bir yetişkinle konuşur gibi konuşmuyorlardı?

"Anne. Baba. Ciddiyim. Okuldaki bütün erkeklerle çıkıp hepsiyle öpüşse umurumda olmaz. Bana ne. Yaptığı hiçbir şeyi umursamıyorum. Zaten bariz bir şekilde o da beni umursamıyor." Sesi gergindi. Yüzünü ifadesiz tutmaya çalışıyordu ama öfkeli bir gözyaşı yanağından aşağı süzüldü.

"Ben..." diye başladı Jen.

Clove sözünü kesti. "Anne, artık bunu konuşmak istemiyorum. Önemli değil. Umurumda değil."

Jen kızına inanmadığını gösteren bir şekilde iç çekti ve yılmış bir şekilde baktı. Bu ifadeyi çok görmüştü. Clove bazen inatçı olduğunu biliyordu.

"Gerçekten, ben iyiyim," dedi Clove.

"Peki." Jen alnını ovuyordu.

"Gidebilir miyim?"

"Tom?"

"Jen."

Kısa bir sessizlik oldu. Ebeveynleri konuşmadan iletişim kuruyordu. Clove'un, birbirlerine baktıklarını anlamak için bakışlarını kaldırmasına gerek yoktu. Onun yerine elinin ritimsiz bir şekilde masaya vuruşunu izledi ve "Keşke örgümü yanıma

olsaydım" diye düşündü. Bu geçirdiği haftadan sonra Meg'in zümrüt yeşili atkısı epey uzamıştı.

Clove ayağa kalktı. "Ben iyiyim. Konuşma da burada bitmiştir."

Yukarı kata koştu. Yatak odasının kapısını kilitledikten sonra kendini yatağa attı. Sparr'tan ona bir mesaj gelmişti ama Clove mesajı okumeden kapadı. Onu okuyacak gücü şu an kendinde bulamıyordu. Kate'in burada olmasını diliyordu, böylece gerçek annesiyle konuşabilirdi. O kesin Clove'u anlardı. Kate onu, Clove'un suçu olmayan şeyler için yargılamazdı. Clove mektupları çıkardı ve annesinin kelimelerini bir kez daha okumaya başladı. Bir yandan da yumuşak tilki süsünün başını okşuyordu.

Ertesi sabah Clove kahvaltı ederken Meg geldi. Clove kapıyı açtığında Meg, "N'oldu?" dedi kırılgan bir sesle. "Bana kızgın mısın?"

Clove omuz silkti.

"Alec yüzünden mi?"

Clove'un ifadesinde bir şey değişmiş olmalıydı ki, Meg bir adım yaklaştı ve koluna dokundu. "Ah, Clove. Benim için herhangi bir oğlandan daha önemli olduğunu biliyorsun. Hayatımdaki en önemli kişisin."

Bir sene önce Clove, Meg'e eşcinsel olduğunu açtığında, Meg ona çok sıcakkanlı davranmıştı ve Clove onu bir arkadaştan daha öte sevdiğini fark ettiğinden beri bu sözleri duymayı bekliyordu.

"Öyle miyim?" Clove'un sesi yumuşaktı, aralarında gergin duran *şeyi* dürtmek istemiyordu.

Meg, Clove'un yere indirdiği bakışlarını yakalamak için başını eğdi. Clove, Meg'in nefesini yanağında hissedebiliyordu.

"Evet," diye fısıldadı Meg.

Clove'un nefesi kesildi. Meg *onundu*. Diğer olanların bir önemi yoktu. Meg her zaman onun olmuştu. Clove öne doğru uzandı

ve dudaklarını Meg'inkine bastırdı. Meg'in sıcaklığını hissedebilecek kadar hafif bir dokunuştu. Clove nefes verdi. Geri çekildi. Aklı sevinçle bulanıklaşmıştı.

Nihayet gerçekleşmişti. Meg'i öpmüştü. Çok... *Olamaz.*

Meg, gözleri fal taşı gibi açılmış halde ona bakıyordu...

Clove yutkundu. Meg onu geri öpmemişti. Clove, arkadaşının yüzündeki ifadenin şaşkınlıktan rahatsızlığa dönüşünü izledi. Clove, Meg'in her ifadesini bilirdi ve şu an öğretmenleri ona bir soru sorduğunda cevabını bilmediği zamanki ifadeyi taşıyordu.

Clove gözyaşlarının dökülmek üzere olduğunu hissedebiliyordu. Her şeyi mahvetmişti. Tam bir salaktı. Gerçekten Meg'i öptüğüne inanamıyordu. Halbuki Meg, Clove'u teselli etmeye gelmişti.

Midesi bulanıyordu. Yaptığı hatanın kafatasında baskı yaptığını, teninin hemen altında kaşındığını hissediyordu. Son beş dakikayı tamamen değiştirebilmek isterdi, hatta son birkaç haftayı. Keşke her şey eskisine dönebilseydi. Keşke zaman makinesi çalışıyor olsaydı. O zaman Meg'in Alec'le tanışmasından öncesine, öz ebeveynlerini öğrenmesinden öncesine gidebilirdi. Clove, eski hayatını geri istiyordu.

Bir süre sonra Jen içeri girdi. Clove'un yatağına oturduğunda omzuna dokundu. Clove döndü ve ona sımsıkı sarıldı. Meg'i zaten kaybetmişti, bir başkasını daha kaybetmeye dayanamazdı. Jen öz annesi olmasa bile.

Clove konuşmaya çalıştı ama kelimeler boğazında düğümleniyordu. Olanların gerçekleştiğine inanamıyordu. Hepsi bir kâbus gibiydi. Bir felaket. Sonunda, kendinden utanarak kelimeleri sarf edebildi, "Meg'i öptüm."

Jen cevap vermek için o kadar bekledi ki Clove, Jen'in kendisinden cevap veremeyecek kadar iğrendiğini düşündü. "Ah tatlım benim. Meg'in seni sevdiğini biliyorsun, değil mi? Sana karşı farklı bir sevgi besliyor, o kadar. Romantik bir sevgi olmadığı için aynı derecede değerli olmadığı anlamına gelmez. Seni affedecek ve hayatın boyunca arkadaşın olacak. Onunla bitebilecek

bir ilişkiye girip onu kaybetmekten ziyade, güçlü bir bağımız olması daha iyi değil mi sence de?"

Clove hüzünlü bir şekilde mırıldandı. "Beni affetmeyecek. Onu her türlü kaybettim."

"Tabii ki affedecek! Bir süre aranız biraz tuhaf olabilir ama böyle ufak bir sebepten seninle arkadaşlığını bitirecek biri değil o."

Ufak bir sebep! Jen hiçbir şeyden anlamıyordu. "Suratını görmedin anne. Benden nefret ediyormuş gibi bakıyordu."

"Tabii ki şoke olmuştur. Biri seni aniden öpse, sen de şoke olurdun. Bu, her zaman bu şekilde hissedeceği anlamına gelmez. Ona düşünmesi için zaman ver, düzelecektir. İnsanlar bu gibi hataları hep yapar ve sonra üstesinden gelmeyi başarır. Ben bir keresinde *fizik profesörümü* öpmüştüm! Kadın beni geri çevirdiğinde bunun benim için ne kadar utanç verici olduğunu sen düşün."

"Aynı şey değil..." Clove cümlenin ortasında sustu. Olgun ve bilge annesi, *öğretmenini* mi öpmüştü? "Bunu bana neden hiç anlatmadın?" Clove burnunu çekti ve gözyaşlarını sildi.

Jen omuz silkti. "Çünkü utanç vericiydi. Aynı senin şu an hissettiğin gibi hissediyordum. Tek fark dönemin sonunda kadar ona makalelerimi teslim etmeye devam etmem gerekiyordu."

Jen, "Bana sırf acıdığı için bile yüksek not vermedi," deyince Clove kendini gülmekten alamadı. Jen'in gülmesi hafif bir kıkırdamaya dönüştü. "Keşke hâlâ onunla çalışıyor olmasaydım. Kahve araları hâlâ gergin geçiyor." Jen bir süre sustu, sonra Clove'un saçlarını geri atarak şefkatli bir şekilde, "Sana uygun olan kızı bulacaksın," dedi.

"Tabii," dedi Clove yarı ağlamaklı yarı öfkeli. "Fakat bu seneler sürebilir. Bu da pek bir işe yaramıyor, değil mi?"

Gönderen: Ella <ella-is-awell@walker.com>
Alıcı: Clove < luckyclover@sutcliffe.com >
Konu: utanç yürüyüşü için tşk CANIM
Tarih: 3 Temmuz 2058 08:28:55 GMT

Clove,

Daha yeni eve geldim ve şimdiden seni özlüyorum. Tam bir zavallıyım.

Resmen bu mailde sana söyleyecek hiçbir şeyim yok. Seninle son konuşluğum zamandan bu yana geçen yelmiş dört dakikada anlatılabilecek hiçbir şey olmadı.

ŞAKA. tabii ki de sana bir haberim var. Benim her zaman bir haberim vardır.

CANIMIN İÇİ İÇİN HABERLER (BKZ. SON BİR SAATTE YAPTIKLARIMIN LİSTESİ):

1. Hiçbir iz bırakmadan işlenebilecek bir cinayet planı daha geliştirdim.

Not: Sana açıklayarak yazmışlım ama yazar yazmaz pişman oldum. Çünkü ya biri tam anlattığım şekilde bir cinayet işler de araşlırmaları esnasında polisler saçma bir tesadüfle bu aşk mektubuna* rastlarsa ve beni sorumlu tutarak hapse atarlarsa? Ya orada yaşlanıp ağarır ve beni teselli edecek tek yakınlarım geniş cezaevi ailem olursa? O yüzden yazdıklarımı sildim.

2. En sevdiğim kafeden kahve aldım.

Benden, yani tatlış biricik minnoşundan haberler bu kadar.

Ella

Not: SENİ ÖZLEDİM VE SENİ ÇOK SEVİYORUM BEBİŞ

*EĞER CİNAYET HAKKINDAYSA BU BİR AŞK MEKTUBU OLAMAZ DA NE DEMEK? İşte tam da bu yüzden senin yazdığın aşk mektupları çok vasat Clove. Al işte, sonunda söyledim. BANA ROMANTİK ŞEYLER YAZARKEN DAHA ÇOK KAN VE VAHŞET İSTİYORUM LÜTFEN.

Dosya Notu: 3 Temmuz 2058'de yazılmış, ELENORE WALKER'dan CLOVE SUTTCLIFFE'e e-posta. (Clove Sutcliffe Dosya Arşivi'nden alınmıştır. Arşiv, 2638 yılında Dünya Dijital Tarih Girişimi tarafından halka açılmıştır.)

8. BÖLÜM

İş Deneyimi Günlüğü

İsim: Clove Sutcliffe

Form: S5.9

Her gün yerine getirmeniz gereken görevi, konumunuzu ve aldığınız eğitimi betimleyiniz. Geliştirdiğiniz, takım çalışması ya da bireysel problem çözümleme gibi bir beceriniz olduysa yazınız.

1. Gün:

St. Andrews Üniversitesi'nin Fizik ve Bilgisayar Mühendisliği bölümünde görev aldım. Sabahleyin bana zaman yolculuğu teknolojisi tanıtıldı. Öğleden sonra ise, eski öğrencilerin ödevlerini yedekleme ve ayıklama görevi verildi. Ayrıca profesörler için aşağı yukarı 50 bardak çay yaptım ve 9 dondurulmuş pizza ısıttım.

2. Gün:

56 bardak çay, 7 pizza, 1 paket patlamış mısır yaptım, 6 tane hard diski düzenledim.

Dosya Notu: 17-21 Temmuz 2056 tarihlerinde CLOVE SUTCLIFFE tarafından hazırlanmış iş deneyimi günlüğü.

ST. ANDREWS ÜNİVERSİTESİ KAMPÜSÜ, İSKOÇYA, 2086

Clove bütün gününü fizik bölümü ofisinde, eski ödevleri dosyalayarak ve Meg'in kendisiyle iletişime geçmesini bekleyerek geçirdi. Yaptığını düzeltemeyeceğini biliyordu ama yine de Meg'in kendisine mesaj atacağını umuyordu. Mahvettiği arkadaşlıklarını onaracak ve aralarındaki tuhaflığı azaltacak bir şey yazmasını istiyordu. Fakat Clove ne zaman kol saatini kontrol etse, yeni bir bildirim gelmemiş oluyordu. Gelen tek mesaj Spart'tandı.

> Clove, Dosyalar hakkında konuşmamız lazım…

"Şimdi olmaz Spart," dedi ve mesajı okumadan yana kaydırdı.

Öğlen yemeğinde Clove, kampüsün kafesine oturdu ve Meg'den bir mesaj bekleyerek kol saatine baktı. Bütün cesaretini topladıktan sonra kendisi mesaj yazmaya karar verdi.

LuckyClover 12:09:36 Çevrimiçi misin?
LuckyClover 12:11:58 Meg?
✓ Nuls_Meg tarafından görüldü
Nuls_Meg çevrimdışı oldu

Spart tekrar dikkatini çekmeye çalıştı.

> Clove? Bir şey konuşabilir miyiz…

"Bugün olmaz Spart."

Gönderen: Clove <luckyclover@sutcliffe.com>
Alıcı: Ella <ella-is-swell@walker.com>
Konu: AKLIMI KAÇIRACAĞIM
Tarih: 4 Temmuz 2058 22:06:14 GMT

Ella.

Seni çok özlüyorum. Keşke burada olsan da, senin korkunç derecede detaylıca düşünülmüş cinayet planlarını dinleyip sana yorganın altında sarılsam.

Herkese ve her şeye sinirlendiğimde beni sakinleştirmekte çok iyisin. Bugün olduğu gibi. Sen burada olmadığında, sadece var oldukları için bile herkesin kafasını koparasım geliyor.

Bugün üniversitede senin parfümünü kullanan birinin yanından geçtim ve az kalsın ağlamaya başlıyordum. Ne zaman seni ilk gördüğüm (iki sene oldu, inanabiliyor musun?) fizik dersi amfisinde derse girsem, sürdüğün kalın göz kalemini hatırlıyorum. Fazla kalın sürüyordun çünkü daha sürmesini beceremiyordun.

St. Andrews'un her köşesinde sen varsın ama sen burada değilsin. Bu uzun mesafe ilişkisi iğrenç. Lütfen zaman ve uzay kanunlarını değiştirmenin bir yolunu bul da tez zamanda öpüşebilelim.

Clove

Not: Ben de seni çok seviyorum.

Dosya Notu: 4 Temmuz 2058'de CLOVE SUTCLIFFE'ten ELENORE WALKER'a yollanan e-posta.

ST. ANDREWS, İSKOÇYA 2056

Öğleden sonra Clove, lisans öğrencilerinden biriyle kavga etti. Bunu öğrendiklerinde Tom ve Jen'in hoşnut olmayacaklarını içgüdüsel bir şekilde biliyordu.

İşten sonra yatak odasında saklanmaya çalıştı ama Tom onu "konuşmak" için aşağı çağırdı. Sinirini merdivenlerden çıkararak, basamaklara vura vura indi ve kapı eşiğine bir yumruk

atarak salona girdi. Ebeveynleri en az kendisi kadar mutsuz ifadelerle ona bakıyordu.

Clove gerginlikten yerinde duramıyordu; bütün vücudu seğiriyordu. Oturduğunda devamlı seğiren uzuvları yüzünden neredeyse sandalyesini deviriyordu. "*Ne var?*" dedi huysuz bir şekilde.

"Clove," dedi Tom. "Dediklerine dikkat et" ses tonunu kullanıyordu. "Git, bir bardak su iç ve sakinleş. Sonra konuşacağız."

Clove gözlerini öyle abartarak devirdi ki, başını tavana çevirdi. Babasının dediği onu daha da gıcık etmişti çünkü haklı olduğunu fark etmişti. Gerçekten sakinleşmesi gerekiyordu. Boğazını temizledi ve elinden geldiğince gururlu bir şekilde yerinden kalktı.

Mutfağa geldiğinde kendine bir bardak su koydu. Olduğu yerde yukarı aşağı zıplamadan duramıyordu. Sanki bütün duyguları sinir uçlarından dışarı boşalıyor ve kontrol edemediği bir kinetik enerji salıyor gibiydi.

Suyu uzun ve buz gibi bir yudumda içti, sonra dişleri kamaşınca yüzünü buruşturdu. Işığı açmayı unutmuştu, o yüzden penceredeki yansımasını izledi. Odanın karanlığında, göz bebekleri neredeyse tamamen genişleyene kadar kendine baktı. Sonunda normal davranabilecek kadar sakinleştiğini hissetti ve salona geri döndü.

Ebeveynleri birbirlerine baktı. Aralarındaki "İlişki Bağı"nı ona karşı bir çeşit süper güç gibi kullanmaları Clove'u hep sinir etmişti. O Kişi'yi bulduğunuzu böyle mi anlardınız? Tek bir kelime söylemeden, sadece bakışarak konuşabilince mi?

"Bugün, üzgün bir öğrenciden bir mail aldım Clove," dedi Jen. Bir boğa güreşçisinin pelerinini salladığı gibi kol saatini havada salladı. "N'oldu?"

"Tartıştık."

Tom derin bir iç geçirdi. Duygusal konuşmalarda pek iyi değildi. Dikkat dağınıklığı yaratmakta daha iyiydi. Eşcinsel oldu-

günü söyleyerek onlara açıldığında, babası ona sıkıca sarılmış sonra kol saati için gökkuşağı renklerinde bir kayış hediye etmişti.

"Ne konuda?" diye sordu.

"Salak olduğu konusunda! Ben öğlen yemeğimi yerken o da arkadaşıyla tahtada, ödevinde karşılaştığı bir sorunu çözmeye çalışıyorlardı. Tamamen yanlış çözüyordu, ben de... ona hatalarını gösterdim! O kadar! O da bana "daha çocuk olduğum için" sözünü kesmememi, neden bahsettiğimi bilmediğimi söyledi!"

"Eh, bu yaptığı kabaymış," dedi Jen. "Fakat burada dediğine göre, sen de şunları demişsin, 'Hangisinin daha utanç verici olduğuna karar veremiyorum: Cehaletin mi yoksa matematik bilgin mi?'"

Clove pişkin bir ifadeyle yere bakarak sırıttı. "Ama haklıyım. Anne, kuantum mekaniğinden bahsediyordu ama Çoklu Dünyalar Yorumu'na değinmiyordu bile. Tamamen bilimkurgu işi olduğunu iddia etti! *Hiçbir şey* bilmiyor ve cehaletini de itiraf etmiyor. Hem de çocuk *son sınıfta*!" Clove derin bir nefes aldı. Hiddetleniyordu. Bu kadar dramatikleşerek konuşmamaya çalıştı.

Jen onu, "Herkesin senin gibi fizik profesörü ebeveynleri yok, biliyorsun değil mi?" diyerek azarladı. Clove'un hareketlerinden hiç hoşlanmadığını belli eden bir şekilde kollarını kavuşturdu.

"Bahse varım, Schrödinger'in kedisinin de *gerçek bir kedi* olduğunu düşünüyordu," dedi Clove somurtarak. Öğrencinin bir şey bilmeyişinin ebeveynlerinin Clove'la barışmasını sağlayacağını umuyordu. İşe yaramadı.

"Clove bunu yapmaya devam edemezsin," dedi Tom. "Sorunlarının acısını başkalarından çıkaramazsın."

"Meg yüzünden usandığını biliyorum," diye ekledi Jen. "Fakat bu, öğrencilere kötü davranmak için bir sebep değil. O zavallı çocuk neye uğradığını şaşırmıştır."

Clove birden öfkelendi. Annesine, tek umursadığı şeyin Meg olduğunu düşündüğü için öfkeliydi; Meg'e, tek umursadığı şey o olduğu için öfkeliydi; diğer herkese de Clove'un beklentilerini karşılayamadıkları için öfkeliydi.

"Hayır! Hayır, bu Meg'le alakalı değil. Benimle alakalı. Ben sadece... bilmiyorum."

"Yardım etmek istiyoruz," dedi Tom.

"Eğer gerçekten yardım etmek istiyorsanız, zaman makinesini kullanmama ve geçmişe gidip Meg'i öpmemi ve *bütün hayatımı* mahvetmemi engellememe izin verirsiniz."

"Clove." Jen iç çekti. "Belki de Meg'le konuşmalısın."

"Belki..." diye katıldı Clove hüzünle. Meg'le bir daha asla konuşmayacaktı.

"Şu an zor geliyor, biliyorum," dedi Tom. "Başa çıkman gereken bir sürü şey var ve bunlarla nasıl başa çıkman gerektiğini bilmiyorsun. Geri çevrilmek acıtır, özellikle ilk defa başına geldiğinde. Ben de bir zamanlar ergendim. Her şeyin nasıl iğrenç hissettirdiğini, dünyanın sonu geliyormuş gibi hissettiğini biliyorum. Fakat öyle bir şey olmayacak. Her şey düzelecek tatlım."

"Tabii." Tom, bunların Clove'un suçu olduğunu mu söylüyordu? "Yani bir dahaki sefere evlatlık olduğumu öğrendiğimde, daha mı kolay olacak?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Meg'den bahsediyordum." Tom parmaklarını, kızının saçlarından geçirmek için öne uzandı.

Bununla yanlış bir şekilde başa çıktığını söylemeye çalışıyordu. Çünkü o "hormonları devamlı inip çıkan" bir ergendi. Sakinleşip kendini kontrol etmesi gerektiğini söylemeye çalışıyordu. Clove geri çekildi. "Bunu daha fazla konuşmak istemiyorum."

Tom ve Jen birbirine baktı. "Bizimle konuşmayacaksan, o zaman terapiye gitmen gerektiğini düşünüyoruz," dedi Tom doğrudan. "Evlatlık olman meselesiyle başa çıkamadığın çok belli ve Meg'le olanlar ise bütün bunlar için bir bahane."

Jen, "Tom!" diye haykırdı. "Biz böyle konuşmamış... Öyle

deme." Clove'a döndü. "Tatlım, biliyorum, kulağa biraz zor gelebilir ama bir sürü insan zor zamanları atlatmak için birilerine danışırlar. Biz olabildiğince yanında olmak istiyoruz ama ne yaşadığını anlayacak profesyoneller..."

"*Ne?* Hayır! Deli doktoruna gitmem ben!" dedi Clove dehşete kapılmış bir şekilde.

Terapiye ihtiyacı olduğunu nasıl düşünürlerdi? Clove iyiydi. Sorun yoktu. Onu anlamıyorlardı. Neler yaşadığını anlamıyorlardı. Bu evlatlık olmasıyla alakalı değildi. Meg'le alakalı da değildi. Bu sadece... Clove ne olduğunu bilmiyordu.

"En iyisinin bu olacağını düşünüyoruz bi'tanem. Bizimle konuşmuyorsun..."

"Söyleyecek hiçbir şeyim yok! Neden beni yalnız bırakmıyorsun *Jen*?"

Jen tokat yemiş gibi arkaya doğru yalpaladı.

"Anne," diye kendini düzeltti Clove hemencecik. "Anne. Beni neden yalnız bırakmıyorsun anne?"

Jen arkasını dönmüştü, Clove annesinin ağladığını görünce dehşete düştü. Annesinin ağlayan görüntüsü, Clove'un göğsünün derinliklerinde bir yerde dolanıp içini paramparça ediyordu.

"Anne. Özür dilerim anne. Öyle demek istemedim."

Clove tekrar ağlamaya başlamıştı ve Jen de sanki fiziksel bir ağrısı varmış gibi iki büklüm olmuştu. Tom bir kolunu Jen'in omzuna attı. Jen yüzünü Tom'a, Clove'dan öteye çevirdi.

"Clove, acını annenden çıkaramazsın," dedi Tom.

Clove onlara, ebeveynlerine baktı ve ne yapacağını bilemedi.

"Böyle olsun istememiştim..." dedi sesi kısılarak. "Ben..."

"Bunu biriyle konuşman lazım ve bizimle konuşamıyorsan, o zaman bir psikologla konuşmaya ihtiyacın var."

"Benim asıl ihtiyacım," diye bağırdı Clove, tekrar sinirlenmişti. "Gerçek ebeveynlerimin geri gelmesi. Ölüme terk ettiğiniz ebeveynlerimin!"

Sözlerinden sonra odada duyulan tek şey saatin tıklamasıydı. Gereğinden fazla sesliydi. Tom tekrar konuştuğunda, Clove onu hiç bu kadar sert konuşurken duymadığını fark etti. "Odana git."

Gözyaşları içinde odasına koştu.

Cuma, Clove'un son iş deneyimi günüydü. Bütün olanlara rağmen oradan ayrıldığı için üzgündü. Üniversitede geçirdiği zamandan zevk almıştı. Bunun tek sebebi kampüsün inanılmaz güzel kızlarla dolu olması değildi ama... devamlı karşılaştığı bir kız vardı. Öğlenleri kafede sıra beklerken Clove başını kaldırır ve kızın kendisini izlediğini fark ederdi. Bu da Clove'un kalbinin teklemesine sebep olurdu çünkü kız *çok güzeldi*. Kıvırcık saçları ve kalın bir şekilde çekilmiş siyah göz kalemi vardı. Fakat sonra kız başını çevirir ve bir daha Clove'a bakmazdı. Clove'un nabzı da tekrar sakinleşirdi.

Clove son gününü bir fizik profesörüne eşlik ederek geçirdi. Profesörün, Jen'in öğrenciyken öptüğü hocası olduğundan %86 emindi. Ne annesiyle ne babasıyla çalıştığı için mutluydu. Bir önceki gece yaşanılan tartışmadan sonra araları gergindi.

Profesör lisans öğrencilerine ders veriyordu; bu da Clove'un zaman makinesiyle ilgili derslere girebileceği anlamına geliyordu. Bu ders, zamanda yolculuğun ticari getirileri, hatta felaket bölgelerinden insan kurtarmada nasıl kullanılabileceği üzerine olacaktı. Fakat ders boyunca Clove'un tek düşünebildiği Jen ve Tom'la yaşadığı tartışmaydı. Onları üzmek istememişti. Her şey çok zordu.

Clove'un kendine düşünmeye izin vermediği şeylerin listesi (Meg, evlatlık olması) gün geçtikçe uzuyordu. Kalbi sıkıştı.

Derse odaklanmaya; kendi kendini, Clove'un onu öpmesinden iğrendiği için bir daha iletişime geçmemeye karar veren Meg'i düşünmediğine inandırmaya çalışıyordu. Yıllarca ona yalan söyleyip gerçeği ona anlatacak kadar kızlarına güvenmeyen

ebeveynlerini de düşünmüyordu. Artık gerçekte kim olduğunu kesinlikle düşünmüyordu. Bunların hiçbirini düşünmüyordu.

Düşünmüyordu işte.

Günün son dersinde Clove, koca bir amfi dolusu öğrencinin önünde ağlamaya başladı. Sunum yapabilmek için kol saatini duvara yansıtmasında profesöre yardımcı oluyordu. Yapması sadece birkaç dakika sürecekti ama önce yazılımın güncellenmesi gerekmişti, sonra kol saatinin şarjı bitmeye başladı. Clove öğrencilerin onu izlediğini hissedebiliyordu. Daha da kötüsü tatlı, göz kalemi çeken kız da aralarında oturuyordu. Bu Clove'un görevi bile değildi. Neden bunu ona yaptırıyorlardı?

Birden her şey fazla geldi. Kendini ağlarken buldu.

Profesör ona bakakaldı. "Ah, sen neden ofise dönmüyorsun? Ben bunu hallederim."

"Ama..." dedi Clove, yenileri döküldükçe canhıraş gözyaşlarını silmeye çalışıyordu.

"İzin ver anneni arayayım," dedi profesör. Ağlayan on altı yaşındaki bir ergenle nasıl başa çıkacağından emin değilmiş gibi görünüyordu.

"O benim annem *değil*," dedi Clove ve hıçkırarak ağladı.

"Ben... ben onu yine de arayayım," dedi profesör ve Clove'un omzunu şefkatle sıvazladı.

Clove yüzünü sınıftan saklamaya çalışarak amfiden çıktı. Öğrenciler korkunç, şoke olmuş bir sessizlik içinde oturuyordu. Nedense gülecek olsalar daha iyi olurdu.

Ben zekiyim, diye bağırmak istiyordu Clove. Salak bir çocuğun teki değildi. Hayatı boyunca üniversiteye geleceği zamanı beklemişti. Burada olması gerekiyordu. Neden böyle oluyordu?

Clove başını koridorun duvarına yasladı ve gözyaşlarını durdurmaya çalıştı. Neden ağladığını bile bilmiyordu. Clove'un *derdi* neydi? Eskiden böyle deli değildi.

Profesör, Jen'i hemen aramış olmalıydı çünkü birkaç dakika sonra Clove'un yanında bitti.

"Clove," dedi. "Gel seni eve götüreIim.

Clove onu sessizce takip etti.

Eve geldiklerinde, Jen'in konuşmak istediğini görebiliyordu ama Clove kendini hazır hissetmediğinden yukarıya, odasına koştu.

KAKTÜS TEAM

9. BÖLÜM

Gönderen: Ella <ella-is-swell@walker.com>
Alıcı: Clove <luckyclover@sutcliffe.com>
Konu: Duygu Seli
Tarih: 15 Ekim 2058 16:17:07 GMT

Clove,

Bugün sınavın ortasında ortak dersimizin olduğu bir kız ağlamaya başladı. Ben de bütün gün, iş deneyimi için üniversiteye geldiğinde derste ağladığın günü düşünüp durdum. Üstünden seneler geçti biliyorum ama o kadar yenilmiş ve yorgun görünüyordun ki, seni o zamanlar tanımamama rağmen sana kocaman sarılmak istemişlim.

Seni battaniyeye sarıp sana sıcak çikolala içirmek ve şaşalı kekler yedirmek, her şeyin düzeleceğini ve yakında bütün sorunlarını çözeceğini söylemek istemiştim.

Keşke o zamanlar tanışsaymışız. O zaman bu dediklerimi yapabilirdim.

Ella xx

Not: Tarzımın ne olacağını düşünüyordum da, galiba "kültürlü büyülü kraliçeyim." Sen araya girmeden söyleyeyim: Ben çok kültürlüyüm! Lalince filan konuşabiliyorum. Neden aksini iddia ediyorsun anlamıyorum Clove? Gerçekten anlamıyorum. Alındım.

Not 2: Bence senin tarzın "inatçı lezbiyen süper kahraman" olurdu ama son kararı vermeden önce başka fikirleri duymaya da açığım.

Not 3: Sparl "şımarık görgüsüz yardımcı" olurdu. Bunu sen de biliyorsun.

Dosya Notu: 15 Ekim 2058'de ELENORE WALKER'dan CLOVE SUTCLIFFE'e yollanmış bir e-posta.

Clove odasına girdiğinde, bilgisayar ekranında onu bir mesaj bekliyordu.

> CLOVE, seninle acilen konuşman gerekiyor.

"O halde, ne var ne yok Spart?" diye patladı Clove. "Anlaşılan devamlı ilgi görmeden yaşayamıyorsun! Benim de bir hayatım var."

> Görmezden geldiğin son mesajımı tekrarlayayım. Ebeveynlerin KATHERINE FINCHLEY ve MATTHEW GALLOWAY'in doğum tarihlerini doğrula lütfen. Ebeveynlerinle %95,6 oranında uyuşan kayıtlar buldum. Fakat mantıken bunun mümkün olmaması gerekiyor çünkü kayıtların çoğu beklenen zaman aralığının çok dışında kalıyor. En erken kayıt 1745'e kadar uzanıyor.

Clove'un öfkesi sönüverdi. Mesajı iki defa okudu, sonra bilgisayarı yeniden başlatıp mesajı tekrar okudu.

"Ne? *Ne?* Spart?" Clove, Spart'ın doğru çalıştığından emin olmak için görev yöneticisini başlattı. "Yeterli belleğin olmayınca delirdin mi sen?"

> Sonuçlarımın doğru olduğundan kesinlikle eminim.

"Bu ne biçim bir sonuç? Neden bahsediyorsun sen?"

> Doğumlarından neredeyse 300 sene öncesine kadar dayanan kayıtlardan ebeveynlerinin görüntülerine ulaştım.

> MATTHEW GALLOWAY ve KATHERINE FINCHLEY oldukları su götürmez olan birçok fotoğraf var.

> Eğer bunu doğrulamak istiyorsan Dosyalar'a kendin de bakabilirsin.

"Ataları olabilir mi? Büyük-büyükyengeleri ve büyük-büyükamcaları falan?"

> DNAların bu kadar uzun bir zaman aralığı boyunca tıpa tıp aynı çocuk üretme olasılığı neredeyse sıfır.

- Aynı anda doğmuş, evlenmiş ve aynı isimlere sahip olmaları ihtimali daha da düşük.

Clove başını ovuşturdu. "Ne demek istiyorsun yani? Görüntülerdeki... onlar mı? Ölümsüzler mi?"

- Ölümsüzlük birçok ihtimalden biri. Fakat birkaç tane doğum belgesi buldum, o yüzden öyle olma ihtimali düşük.

- Tek bildiğim, en sevdiğim USB çıkışım üzerine bahse girerim ki, görüntülerdekiler onlar.

"Ben... Buna asla inanamam!" dedi şaşkınlıkla. "Cevabı bu değil!"

- Gerçeği kendin öğren o zaman.

Spart, Dosyaları ortaya çıkardı ve bulduğu birkaç fotoğrafı açtı. İlki, ebeveynleri ergen yaşlarda, üniversitedeyken çekilmişti. Sonrakinde laboratuvar önlükleriyle çekilmişlerdi. Bir önceki fotoğrafta olduklarından daha büyük gösteriyorlardı. Clove tarihlere bakınca, fotoğraftakilerin büyükyenge ve büyükamcası olmaları gerektiğini biliyordu. Ebeveynlerine çok benziyorlardı ama aynı insan olacak kadar benziyorlar mıydı? Bunun mümkün olduğuna inanmıyordu.

Sonra ekranda fotoğraf ardına fotoğraf belirmeye başladı. Genç bir adam ve kadın el ele tutuşmuş, çimle kaplı bir tepeciğin üstünde oturuyor, vuran güneşten dolayı gözlerini kısıyorlardı. Bu fotoğrafın tarihi 22 Kasım 1963'tü. Bir sonraki fotoğraf siyah beyazdı ama aynı genç adamla kadını gösteriyordu; büyük bir makinenin önünde, Clove'un Alan Turing olduğunu fark ettiği adamın yanında poz veriyorlardı. Clove eşcinsel biliminsanları konusunda uzmandı ve o adam kesinlikle Alan Turing'di. Almanların Enigma kodunu kırarak itilaf devletlerinin İkinci Dünya Savaşı'nı kazanmalarında yardımcı olmuştu.

Bir başka bulanık fotoğrafta çift, üstünde KADINLARA OY HAKKI yazan bir pankart tutuyorlardı. Bir protesto yürüyüşündeydiler

ve etraflarında geniş kenarlı şapkalar ve fularlar giymiş kadınlar vardı.

Ardından, bir ağacın altında çekilmiş, resmi bir fotoğrafları geldi. Arkalarında sıra sıra çadırlar ve etrafına askerlerin oturmuş olduğu kamp ateşleri vardı. Bu sefer kadınla erkek gömlek ve yelek giymişlerdi ve ellerinde, sanki her an not almaya başlayacaklarmış gibi defter, kalem tutuyorlardı. Kadının saçı kısacık kesilmişti. Oğlan çocuğuna benziyordu.

Bicorne şapka takan beyaz saçlı bir adamın arkasında, kırmızı üniforma giymiş bir şekilde durdukları yağlı boya tabloları vardı. Altında, TRAFALGAR SAVAŞI'NDA AMİRAL NELSON, yazıyordu.

Mürekkeple çizilmiş bir skeçlerinde, bir kalenin burçlarından top atıyorlardı. Her şeye rağmen, kabaca çizilmiş hatlarından diğer fotoğraflardaki çift oldukları belli oluyordu.

Hepsi aynı iki kişiydi. İnkâr edilemezdi. Her fotoğrafta kılık kıyafetleri değişiyordu, geniş bir moda yelpazeleri vardı. Fakat kişiler aynıydı; sanki başka bir yere bakmaya kıyamıyorlarmış gibi birbirlerinin gözlerinin içine bakışları da öyle.

Ve hepsi de öz ebeveynlerinin aynılarıydı. Fakat aynı kişiler olamazlardı!

Spart'ın fotoğraflarla beraber dosyaladığı kayıtlara baktı. En uzun kayıt, bir savaş esnasında tutulmuş günlüktü; bir ordunun yönetimi üzerine detaylıca yazılmış girdiler vardı. Sayfanın kenarlarına notlar alınmıştı. Clove sandalyesinde uzandı ve hâlâ masasının üstünde duran, annesinin on altı sene önce yazdığı bir mektubu aldı. İki yazıyı karşılaştırdığında el yazısının hem iki yüz yaşındaki belgede ve mektuplarda tamamen aynı olduğunu gördü.

Clove'un başı dönüyordu. Düzgün düşünebilmek için gözlerini kırpıştırdı. Örgüsüne devam etmek için yanıp tutuşuyordu. "Spart, bulduğun bütün kayıtlardaki el yazılarını karşılaştır."

Neredeyse üç saniyelik bir sessizlik oldu.

> Dosyalardaki belgelerin hepsine %99,8 oranında bir uyuşma var. Çoğu yazıda aynı deyişler kullanılmış.

> Linguistik tarzlarında birkaç farklılık var, bulundukları yüzyılın konuşma şekline göre değişiyor. Fakat ebeveynlerin MATTHEW GALLOWAY ve KATHERINE FINCHLEY için yazı stillerinde yüksek oranda uyuşma var.

"Ama... ne... *nasıl*?" Clove derin bir nefes aldı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Spart sessizdi.

Clove, Spart'ın bulduğu sonuçlar hakkında nasıl hissedeceğini bilmiyordu ama tarih boyunca ebeveynlerinin devamlı ortaya çıkmasının mümkün olabileceğini varsaydı. "Diyelim fotoğraftakiler onlar. Diyelim ebeveynlerim devamlı tekrardan doğup birbirleriyle tanışıyorlar. Neden? Bunlar neden oluyor?"

Spart sessizdi.

"Ne? Herhangi bir fikrin yok mu? Bay Geveze sessiz mi?" Derin bir iç geçirdi. "Üstüme böyle bir bomba atıp kaçamazsın."

> Herhangi bir öneride bulunamıyorum. Benzer vakaları aradım ama sonuç negatif çıktı. Bu senaryoyu devam ettirebilmem için çalışma şeklimi yönlendirecek herhangi bir geçmiş örnek bulamadım.

> Önceden belirttiğim üzere, DNA'ların bu kadar uzun bir zaman aralığı boyunca tıpa tıp aynı çocuk üretme olasılığı neredeyse...

"... sıfır," diye araya girdi Clove. "Bunu ilk söylediğinde de duydum. Ben sadece... anlam veremiyorum." Ensesini ovarak düşünmek için durdu, sonra şişlerini aldı ve bir sıra ördü. Ardından bir sıra daha.

"Tamam," dedi sonunda, atkıya fazladan eklediği altı santime baktı. "Birileri bütün bu kayıtların ve fotoğrafların üstünde oynamış olmalı. Birisi ebeveynlerimi, bütün o yerlerde ve zamanlarda hayattalarmış gibi göstermek istemiş. Gelişigüzel yerlerde değil, önemli yerlerde ama."

Dudağını ısırdı ve bir sıra daha ördü. "Ya da... bunlar gerçek. Tekrar hayata döndürülmüş veya bir şekilde klonlanmış olmalılar." Clove yüzünü ekşitti. Bunu dediğine inanamıyordu. "Boş ver," dedi hızlıca. "Bu aptalca bir fikir. Gerçek değil... neden gerçek olsun ki? Bunu kim yapar? Bunlar sahte."

> Eğer Dosyalar'daki görsellerin sahte olduğunu düşünüyorsan, o zaman başka bir karar almadan önce bu iddianı ispat etmen gerekiyor.

"Sence... sence biri bunu bir tuzak olarak kullanıyor mudur? Tom'u yakalayıp saklandığı yerden çıkarmak için?" Bu kadar çok verinin üstünde oynamak çok zaman almış olmalıydı. Ya bu planın bir parçası Tom ve Jen'e zarar vermektiyse? Hatta her neredelerse, Kate ve Matt'e?

> Bunların hepsi teori. Dosyalar'da üstünde oynanmış belge olduğuna dair herhangi bir kanıtımız yok.

> Kalpazanın üstünde oynayamayacağı bir şey bularak KATHERINE ve Matthew'nun gerçekten o zamanlarda yaşayıp yaşamadığını öğrenmemiz gerekiyor.

"Onu nasıl yapacağız?" diye sordu usanmış bir şekilde. "Zamanda geriye gidip kontrol edemeyiz ya!"

Clove konuşmaya devam edecekti ki durdu ve az önce söylediklerini düşündü. Zamanda yolculuğu şakasına söylemişti ama...

Ama...

Artık zaman makinesinin nasıl kullanıldığını biliyordu. Dahası, kullanması kolaydı.

Bu da 1745, 1854 ya da 2019'u kontrol edip Katherine Finchley ve Matthew Galloway'in o senelerde Dosyalar'da iddia edildiği gibi var olup olmadıklarını kontrol edebilirdi. Eğer o zamanlarda yaşadılarsa da o zaman kendi ebeveynleriyle bir akrabalık ilişkileri olup olmadığını ya da gerçekten kendi ebe-

veynleri olup olmadığını öğrenebilirdi. Bir şekilde DNA'larını kontrol edebilirdi.

Ve zaman makinesini hazır kullanıyorken, o zaman belki de 2040'a, Kate'in Matt'e hapisten kaçmasına yardım ettiği zamana geri dönebilirdi...

Zaman makinesini çalıştıran şifreye sahip olsaydı tabii. Ona sahip değildi.

Zaten çok çılgın fikirdi. Tamamen deli işi.

"Alınma ama... bunu sen yapmadın değil mi?" diye sordu Clove, Spart'a. "Robot eşek şakası gibi bir şey olsun diye yani."

Spart kekeleme gibi bir ses çıkardı.

> Asla! İnsan duygularına sahip olmayabilirim ama bir çeşit duyarlılığa sahibim. Söz ettiğin şekilde hareket etmek benim için affedilemez olurdu.

"Tüh," dedi. "Bu çok daha basit olurdu." Clove bunu içten söylemediğini fark etti. Göğsünde heyecan titreşiyordu, bu da Meg'le yaşadığı felaketten başka yöne çekiyordu.

> Bu tarihi anomalilerin, ebeveynlerinle genetik olarak aynı olup olmadığını öğrenmek için, senin de önerdiğin üzere "zamanda geriye gidip kontrol etmenin" tek yöntem olduğunu kabul ediyorum.

> Zamanda yolculuk, en yüksek başarı ihtimali olan en pratik çözüm.

"Zamanda yolculuktan bahsederken şaka yapmıştım! Sana sarkazmı öğrettiğimi sanıyordum."

> Sarkazm: keskin, ironik bir alay; küçümseyici bir yorum." Evet, bu seni bayağı iyi betimliyor.

Clove güldü. "Çok komik. Peki, tamam. Zamanda yolculuk olmayacak. Hem de hiç. O yüzden sahip olduğumuz Dosyalar'ı çapraz göndermelerle karşılaştıralım. Hiç değilse, belki biraz daha bilgi ediniriz.

10. BÖLÜM

Dosya Notu: 10 Ağustos 2058'de CLOVE SUTCLIFFE ve ELENORE WALKER arasında mesajlaşma

ST. ANDREWS, İSKOÇYA, 2056

Clove uyuyamıyordu. Tek düşünebildiği öz ebeveynlerini çevreleyen bu inanılmaz gizemdi. Zamanın belli noktalarında belirip durmalarının bir sebebi olmalıydı. Doğruyu bulmak istiyordu... ve aklı devamlı zaman makinesine geri dönüp duruyordu.

Saçma bir fikirdi ama yine de kışkırtıcı bir yanı vardı. Geçmişi keşfetmek herkesin hayali değil miydi?

Zamanda geriye gidecek ilk, *ilk* insan olacaktı. Spart'ın bulduğu resimlerdeki bütün o heyecan verici zamanlara geri gidebi-

lirdi: süfrajet hareketi, İkinci Dünya Savaşı sırasında Enigma'nın çözülmesi, Napolyon Savaşları, John F. Kennedy'nin suikastı.

Bunu gerçekten yapmayı düşünüyor olamazdı, değil mi? Bu saçmalığa, *zaman yolculuğu* yapmayı göze alacak kadar inanıyor olamazdı. Makine daha güvenlik kontrolünden bile geçmemişti. Fakat Jen güvenli olduğunu söylemişti... o yüzden teknik olarak o güvenlik kontrolünden geçmesine ihtiyacı yoktu. Değil mi?

Clove kendini durdurdu. Ne yaptığını zannediyordu? Bu manyaklıktı. Bunu gerçekten düşündüğü için bile deli sayılırdı. Ayrıca makineyi kullanmak için şifresine ihtiyacı vardı ve ona asla ulaşamazdı. Bugün iş deneyiminin son günüydü. Bu akşam gece yarısından sonra makineyi kullanmak istese bile laboratuvara giremeyecekti.

Bu düşünceyi aklından çıkaracaktı. Zamanda yolculuk yapmayı denerse, bu da hayatındaki diğer her şey gibi sonuçlanacaktı: Bir felaketle. Herkes ondan nefret ediyordu. Meg'le arasını bozmuştu, ailesine karşı o kadar kötü davranmıştı ki onu bir deli doktoruna yollamak istiyorlardı! Öz ebeveynlerini aramış ama bir sonuca varamamıştı.

Clove yatakta doğruldu. Zamanda geriye gitmek gerçekten çok salak bir fikir miydi? Nasılsa kaybedecek bir şeyi kalmamıştı. Üstünde düşündükçe fikir daha mantıklı gelmeye başlıyordu. Makineyi nasıl kullanması gerektiğini biliyordu ve hazır laboratuvara giriş izni varken, niye bu fırsatı kaçırıyordu?

Neden zamanda geriye gitmiyordu ki? Gerçekten, zamanda yolculuk yapacaktı.

Fikrini tekrar değiştirmeye fırsat vermeden, "Hadi yapalım," diye bağırdı Spart'a. Titrediğini hissedebiliyordu.

> Fikrini değiştirmene sevindim. Zamanda yolculuk en mantıklı yol. KATHERINE FINCHLEY ve MATTHEW GALLOWAY'in izini sürüp biyolojik ebeveynlerinle, tarihte belirip duranlar arasında genetik bir benzerlik olup olmadığını öğrenmek için DNA karşılaştırma testi yapabilirsin.

> Onları bulabildiğim en erken tarih olan 1745'e gitmeli yeniyim. En etkili yolculuk o tarihe olacaktır.

1745'e gidip, orada neler olduğunu görecekti. Çok kolay. Clove bunu yapabilirdi.

> Yakın zamanda tutulan bir ilerleme raporuna göre, makine gerekli olan güvenlik sertifikalarını bu ayın sonuna doğru alacak. İhtiyacımız olan hazırlıkları yapmak için bu bize yeterince zaman tanıyor.

"Bu akşam gitmem gerekiyor," dedi Clove. "İş deneyimimin son günü. Gece yarısından sonra anahtarımla fizik binasına girişim engellenecek."

> Bunu nasıl yapabilirim bilmiyorum. Bu aşamada güvenli olacağına dair bir garanti yok. Makine kullanıma daha açılmadı ve...

"Yine de yapacağız," dedi. "Yapmak zorundayız. Gizlice içeri gireceğiz." Kelimeleriyle beraber gelen umursamazlığın verdiği heyecana bayılıyordu. Zamanda geriye gidecekti.

Spart sessizdi.

"Lütfen Spart. Bunda sana gerçekten ihtiyacım var."

> Bu davranışı onaylayamam.

"Neden?!" dedi usanmış bir şekilde. Kulağa çok histerik geldiğinin farkındaydı ama böyle davranmak için uygun bir zamandı. "Şu an salaklık ediyorsun!"

> Duygularının mantığının önüne geçmesine izin veriyorsun. Şu an aptallık eden sensin.

Clove bazen bilgisayarlardan nefret ediyordu. Fazla... mantıklıydılar. "Of! *Keşke seni hiç yüklemeseydim.*"

Bir sessizlik daha oldu.

"Özür dilerim. Öyle demek istemedim. Haksızlık ediyorum."

Sadece duyguları incinmiş bir bilgisayarın dayanabileceği kadar uzun bir sessizlik oldu.

Clove gergin bir şekilde ayağını yere vuruyordu. "Spart. Özür dilerim. Yardımına ihtiyacım var. Bunu tek başıma yapamam. Lütfen?"

> Ana yöneticimden doğrudan bir emir almadığım sürece sana yardım edemem.

Clove iç çekti ve başını masasına dayadı.

> Bu işletim sistemimin ana yoneticisi de sensin.

Clove aniden başını kaldırdı. "Gerçekten mi? Spart, gizlice üniversitenin araştırma laboratuvarına girip zamanda geriye gitmek için bana yardım etmeni *emrediyorum.*"

> Hay hay, CLOVE.

"...bunu gerçekten de yapacağız. Vay canına!"

Clove bir süre şaşkınlık içinde sustu. "Geçmişe giderken bavula ne atarsın ki?"

11. BÖLÜM

LuckyClover 17:34:12	haftaya annenlerin evinde kalmak için yanıma ne alayım?
Ella-is-swell 17:36:37	kıyafet? programlama kitapları? seksi iç çamaşırı?
LuckyClover 17:37:48	Pekl... onun dışında nasıl giyinmem gerek? sıcak/soğuk/asla bitmeyen dondurucu bir kış?
Ella-is-swell 17:38:02	hepsi
LuckyClover 17:38:14	çok yardımcı oldun. sağ ol. ●
Ella-is-swell 17:38:27	Seni özledim.
LuckyClover 17:38:33	Ben de seni.
Ella-is-swell 17:38:57	Tam olarak neyi?
LuckyClover 17:39:02	Neyi mi özledim?
Ella-is-swell 17:39:11	Evet
LuckyClover 17:39:24	Hmm. Aklıma bir şey gelmedi.
Ella-is-swell 17:40:03	Ayıp.
LuckyClover 17:40:56	Bana bir şey anlatmak istediğin ama gülmekten, hikâyeni anlatacak kadar sakinleşemediğin zamanları seviyorum.
LuckyClover 17:41:35	Yemek ve kahve konusunda kendini beğenmişliğini ve akşam yemeği niyetine tostun üstüne peynir veya cips yediğimde gıcık oluşunu seviyorum
LuckyClover 17:42:01	Herhangi bir yerde, özellikle beni, sen ve Spart'la sayborg romantik filmleri izlemeye zorladığında başını omzuma koyup uyuyablliyor olmanı seviyorum.
Ella-is-swell 17:42:45	Dediklerin çok tatlıydı. Şimdi seni daha da çok özlüyorum, ÇOK sağ ol
Ella-is-swell 17:42:50	ama şunu bir kenara yaz.....
Ella-is-swell 17:43:05	peynirli tostla bir sorunum yok, yarattığın gelişigüzel tarifle bir sorunum var. Bira yok mu? HEM DE HİÇ? O zaman niye adına gal tavşanı deniyor?
LuckyClover 17:43:07	Eh... Şimdi gidip bavulumu hazırlayayım...
Ella-is-swell 17:43:11	bir şey dahal
Ella-is-swell 17:43:13	aa, gilmişsin.

Dosya Notu: 29 Ekim 2058 tarihli konuşma kaydı

ST. ANDREWS, İSKOÇYA, 2056

Zamanda geriye gideceğini söylemek kolaydı ama bunu gerçekten yapmak daha zordu. Öncelikle, gerçekten yanına almak zorunda olduğu şeylerin bir listesini çıkardı. Bitirdiğinde liste altı sayfa olmuştu. İkincisi, zaman makinesinin şifresini öğrenmesi gerekiyordu. Fizik binasına anahtarıyla girebilirdi ama şifresiz, zaman makinesini çalıştıramazdı. Bir çözüm bulacaktı... Bulmak zorundaydı. Anahtar kartı işe yaramaz hale gelmeden bunu yapması gerekiyordu. Saat akşam ondu, gece yarısına kadar sadece iki saati kalmıştı.

"Spart, belki de hata yapıyorum. Zaman makinesinin şifresini öylece tahmin edemem."

> Galiba şifreyi kullanmadan da makineyi çalıştırabilirim. Eğer bilgisayarı hacklememe yardımcı olursan, zaman makinesini manuel kullanabilirim.

Clove, Spart'ın kendine güvenine pek ikna olmamıştı. Programı görmüştü, çok karışıktı. "Emin misin?"

> Planın başarılı olma ihtimali %60. Fakat senin geçmiş deneyimlerine dayanarak şifreyi tahmin etme olasılığın daha yüksek.

"Pek de yüksek ihtimaller değilmiş."

> İstersen JENNIFER'ı uyandırıp şifreyi ona sorabiliriz.

"Hayır!" dedi Clove aceleyle. "Sorun değil. Bu aramızda kalmalı. Senin dediğin yolu deneyeceğiz. Denemekten zarar gelmez."

Clove, Spart'ın belleğini bir hafıza kartına aktardı, böylece onu zaman makinesinin bilgisayarına takıp kontrollere ulaşmasını sağlayacaktı.

İşletim sistemi aktarılırken listesindeki her şeyi sırt çantasına doldurmaya başladı. Sabun diş macunu ve ilk yardım çan-

tası gibi şeyler de koydu. Jen'in ofisinde bir DNA test kiti bile bulmayı başardı. Jen hiçbir şeyi atmazdı ve seneler içinde gittiği konferanslardan tuhaf şeyler biriktirmişti. Clove devamlı, deney yapmak için bir şeylerini ödünç alıyordu.

Kıyafet gibi birkaç şeye daha ihtiyacı vardı ama neyse ki 3D bir yazıcı kullanmak, alışveriş merkezine gitmekten daha kolaydı. Evden çıkmadan, seyahat edeceği her döneme uygun kıyafet yapabilirdi.

3D yazıcı ile yapılan kıyafetler biraz plastik gibiydi fakat son moda kıyafet üretmek için buna değerdi. Ayrıca kalıpları korsan bir şekilde indirirseniz, tek ödemeniz gereken şey materyalin kendisi oluyordu. Çoğu insan da böyle yapıyordu. Kalıpları satın almak çok pahalıydı.

Clove, 1745'lerde giyilen bir elbisenin kalıbını ararken, işe yarayabileceğini düşündüğü bir bilgisayar oyunu karakterinin cosplay kostümünü buldu. Kalıbı indirdi sonra da elbiseyi Jen'in ofisindeki yazıcıya yolladı. Plastiğin kumaşa örülme sesinin Tom ve Jen'i uyandırmayacağını umuyordu.

Bittiğinde elbiseyi denedi. Saçını bir başlığın altına sıkıştırdığında, kendini zor tanıdı. Siyah beyaz bir filmden fırlamış gibiydi.

Clove son bir kez her şeyini alıp almadığını kontrol etti. Son anda örgüsünü de yanına almaya karar verdi. Atkıyı verecek kimsesi kalmamış ve Meg onunla konuşmayı kesmiş olmasına rağmen örmek, sakin kalmasında yardımcı oluyordu. Sakin kalması gerektiği bir durum vardıysa o da 1745'e yapılan bir yolculuk olurdu.

Clove hazırdı.

12. BÖLÜM

Geçmişe giderken yanıma alacaklarımın (umarım) eksiksiz bir listesi:
==========

- Paracetamol & genel ilk yardım şeyleri -penisilin?
- Su arıtıcıları
- Çakı (babanınkini al)
- Islak mendil
- Diş macunu tabletleri
- DNA Test Kiti
- Döneme uygun para birimi (3D yazıcı için kalıbını bul)
- Döneme uygun kıyafet (indir & yazdır)
- Şemsiye
- ŞİFRE

Dosya Notu: 21 Temmuz 2056'da CLOVE SUTCLIFFE tarafından yazılmış bir veri dosyası

ST. ANDREWS ÜNİVERSİTESİ KAMPÜSÜ, İSKOÇYA, 2056

Clove üniversiteye elinden geldiğince hızlı yürüdü. Saat neredeyse on bir olmuştu ve hayatında hiç bu kadar geç saatte dışarıya tek başına çıkmamıştı. Neyse ki kampüs evinden yürüyerek on dakika uzaklıktaydı ve sokaklar sessizdi. Fakat kampüs kalabalıktı. Hafta sonunun ilk partisinden önce eğlenen öğrencilerle doluydu. Clove başını eğerek fizik binasına doğru yöneldi, kimsenin onunla konuşmaya çalışmayacağını umuyordu.

Binaya geldiğinde anahtar kartını girişteki kilide tuttu. Yeşil yandı: Binaya girişi daha iptal edilmemişti. Kapılar fikirlerini değiştirmeden. Clove hızla içeri girdi.

Zemin kattan merdivenlere giderken koşmamaya çalıştı. Birilerinin birden belirip onu tutuklayacağından emindi. Fakat kimse ortaya çıkmadı, bodrum katına giden merdivenlerden inerken bile.

Laboratuvara geldiğinde, kapıdaki metal levhanın üstünde yazan YALNIZCA YETKİLİ PERSONEL ibaresini görmezden geldi ve kartını tarayıcıya doğru tuttu. Kilidin üstündeki ışık kırmızıdan zümrüt rengine döndü. Fakat ekrandaki yazı KİLİTLİ'den PARMAKİZİ TARATIN'a dönünce dehşete düştü. Laboratuvarın bir parmakizi tarayıcısı olduğunu unutmuştu. Çaresizdi. Jen'in parmakizini taklit edemezdi. Clove eve, başarısız bir şekilde döneceğini kabullenmeye başladı.

Spart'a sorununu açıkladığında, bilgisayar hemen cevap verdi.

> Eğer bir elektrik kutusu varsa, binanın güvenlik sistemine girip kapıyı açma ihtimalim var. Sisteme girebilmem için hafıza kartını kullanman gerekiyor.

"Spart, sen bir dehasın!" Clove, Spart'ı konuşma moduna aldığına ilk defa memnun olmuştu.

Duvarlarda elektrik kutusu olabilecek bir şey aradı. İndiği merdivenlerin ortasında, bir yangın söndürme aletinin hemen arkasında ufak, metal bir kapak vardı. Yangın söndürücüyü duvardan indirdi ve kapağı açmaya çalıştı.

"Kilitli," dedi öfkeyle. Sonra çantasında Tom'un çakısı olduğunu hatırladı ve çakının tornavida kısmıyla kapağın menteşelerini söktü.

Kutunun içini el yordamıyla kontrol ettikten sonra, binanın ışıklandırması ve güvenlik sistemini kontrol eden devre tahtasını buldu. Laboratuvarın kapısını da açacağını umuyordu. So-

sunda parmakları bir hafıza kartının girebileceği oyuk buldu kartı yerine taktı. Spart ağa girebilirse, sistemi hackleyebilir ve bütün binanın kontrolünü ele geçirebilirdi.

"Hadi ne yapabiliyormuşsun görelim Spart."

Ağa bağlanınca kutunun içinde yeşil bir ışık yandı. Clove bir mesaj görmeyi umarak kol saatine baktı.

[illegible]

Spart'tan bugüne kadar aldığı en bilgisayarımsı mesaj buydu. Clove laboratuvar kapısına baktı ve birileri onu kırık bir elektrik kutusunun önünde diz çökmüş bir halde yakalamadan önce Spart'ın sanal çilingir yeteneğinin işe yaramasını diledi.

Aniden kapının üstündeki tuş takımı önce kırmızı, sonra sarı, ardından yeşil yandı. Ekranda Spart'tan bir mesaj vardı: MERHABA CLOVE. Kapı açıldı.

Clove rahatlayarak parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Kapıyı açmak için koştu, az kalsın elektrik kutusundan hafıza kartını almayı unutuyordu. Kutuyu kapamak veya yangın söndürme aletini yerine koymak için vakti yoktu. Fakat birileri onları fark ettiğinde, Clove'u durdurmak için geç kalmış olacaklardı.

Laboratuvar kapkaranlıktı. "Işıkları aç Spart," diye fısıldadı. Yalnız olduğundan emin olana kadar sesini yükseltmek istemiyordu. Laboratuvarın köşesinde bir yatakta yüksek lisans öğrencilerinden biri uyukluyor olabilirdi. Fakat ışıklar açıldığında, tek başına olduğunu fark etti.

Yere bantlanmış sıra sıra kabloların üstünden geçerek bilgisayara gitti. Mağara kadar geniş bu laboratuvarda adımları yankılanıyordu. Çalışma masasına oturduğunda, aniden bir alarm çalmaya başladı. Clove yerinden fırladı.

"N'aptım?" diye sordu, kalbi küt küt atıyordu. "Spart?"

Birkaç saniye sonra Spart'ı tekrar sessize aldığını fark etti. Onu tekrar konuşma moduna getirdi.

> Duyduğun ses, yangın alarmından geliyor. Yangın söndürücüyü duvara geriye takmadığın için alarm otomatik olarak çalmaya başladı.

"Ee, kapa o zaman," dedi Clove sinirle.

> O sisteme giriş iznim bulunmamakta.

"İşe yaramaz şey," dedi bağırarak ve geri oturdu. "Elimizi çabuk tutsak iyi olur."

Hafıza kartını takabilmek için ana bilgisayar sisteminin arkasına uzandı, böylece Spart'ı çalıştırabilecekti. Bu, sahip olduğu en büyük hafıza kartıydı. Bu da önemliydi çünkü Clove günümüze dönmeden Spart'ın hafızası biterse, geçmişte takılı kalırdı. Sonsuza kadar. Bu onu pek endişelendirmiyordu ama. Bütün bunların işe yaraması bile imkânsızdı.

Saniyeler içinde Spart bilgisayara yüklenmişti ve Clove'u ana ekranda bir mesaj bekliyordu.

> Kanıtlar, senin işe yaramaz olduğunu gösteriyor.

Clove, zaman makinesinin programını açtı ve Tom'un gösterdiği gibi parçacık hızlandırıcısına bastı. Tarih olarak 1745, konum olarak da Carlisle, İngiltere'yi girdi. Spart'ın topladığı belgelerin Matthew ve Katherine'i gösterdiği yer ve zaman buydu. Spart'ın Dosyalar'ı İskoç ve İngiliz monarşileri arasında bir çeşit savaş olduğunu gösteriyordu ama Clove'un hakkında bir şeyler okuyacak zamanı olmamıştı. Eğer bu işe yararsa biraz araştırma yapması gerekecekti.

Solucan deliğini içinden geçebileceği bir boyuta ayarladı, açık kalacağı süreyi de on beş saniyeye. İçinden geçmesi için yeterli bir süre gibiydi.

Hata yapmadığından emin olmak için kodunun üstünden üç defa geçti. Her şeyin hazır olduğundan emin olduğunda, makineyi çalıştırmayı denedi. Program, aynı tahmin ettiği gibi, şifre istedi. Clove, Tom şifreyi girerken daha dikkatli olmuş olmayı

diledi. Sayılardan oluşan bir şifreydi hiç değilse, bu da işini biraz da olsa kolaylaştırıyordu. Sadece doğru, altı rakamı bulması gerekiyordu.

Ne olabilirdi? Clove, Tom ve Jen'in şifre olarak ne kullanabileceğini düşündü. Hiçbir şey gelmiyordu aklına.

Çaresizce Jen'in doğum gününü denedi.

Olmadı.

Tom'unkini denedi. Tom ve Jen'in St. Andrews Üniversitesi'nde tanıştığı seneyi denedi.

Olmadı.

Ekranda bir uyarı mesajı belirdi: Bir kez daha yanlış şifreyi girerse sistem kapanacak ve alarm çalmaya başlayacaktı.

Clove içinden bir panik dalgasının geçtiğini hissetti. Belki de Spart'ın sistemin yönetimini ele geçirmesine izin vermesi gerekiyordu. Her ne kadar başarı olasılığı düşük olsa da deneyebilirlerdi. Bir tahminde daha bulunmayı riske atabilir miydi? Bir fikri daha var. İhtimali çok düşüktü. Cevap o olamazdı. Fakat ya öyleyse...

Clove derin bir nefes alıp kendini kaçmaya hazırladı. Doğum gününün altı rakamını girdi. Bakmaya korktuğundan, gözlerini kapadı. Kasları gerildi.

Parçacık hızlandırıcısı derin bir homurtuyla canlandı. Gözlerini açınca karşısında tatmin edici bir şekilde yanıp sönen bir dizi ışık gördü.

Clove hareket edemiyordu. Boğazına tekme yemiş gibiydi. Zaman makinesinin şifresi kendi doğum günü müydü?

Tom ve Jen onu gerçekten de kızları olarak görüyordu.

Ekranda yüklenme çizgisi belirdi. Hızlandırıcı çalışır hale gelirken, yavaşça %0'dan %100'e çıktı.

> CLOVE, makineye girmeden elbiseyi giymen lazım.

"Elbise mi?"

> Sistemdeki bir e-posta'da solucan deliği ile temasa geçen her insanın koruyucu bir elbise giymesi gerektiği yazıyor. Buralarda bir yerde olmalı.

Clove çocukken, çiçeğin radyasyon zehirlenmesinden dolayıp nasıl çürüyüp solduğunu hatırladı. Aynı şeyin kendi başına gelmesini kesinlikle istemiyordu.

"Elbiseyi bulacak zamanım yok!" diye bağırdı, laboratuvarı talan etmeye başlayarak.

Spart kol saatinden cevap verdi.

> Elbiseye ihtiyacın var. O olmadan yolculuğu sağ atlatamazsın. Radyasyondan koruyor.

Clove gittikçe yükselen paniğini bastırmaya çalıştı. Yangın alarmı hâlâ son ses çalmaya devam ediyordu. Yakında birileri onları duyacaktı. Zamanı bitiyordu. Elbise nereye konmuştu? Odanın etrafına telaşla tekrar baktı. Sonunda girişin yanında bir depo sandığı gördü.

Koştu ve kapağı kaldırdı. İçinde kalın, gri bir paket buldu. Titreyen ellerini görmezden gelerek, paketi tırnaklarıyla yırtarak açtı ve astronotların giydiğine benzer parlak turuncu bir elbise buldu. Kocamandı ve koruyucu dolgulardan dolayı kalındı. Kıyafeti, kendi elbiselerinin ve sırt çantasının üstünden geçirdi. Bunu yaptığına inanamıyordu. Her şey çok hızlı gelişiyordu.

Clove bilgisayara geri dönerken, bir yandan radyasyon elbisesinin önünü kapatıyordu. Birden laboratuvar kapısı sertçe açıldı ve metal kapı duvara gürültüyle çarptı. Clove arkasına döndü ve şaşkın bir güvenlik görevlisiyle göz göze geldi. İç güdüsel olarak Clove koşmaya başladı; bilgisayara doğru giderken ağır uzay elbisesini görmezden gelmeye çalışıyordu.

"Olduğun yerde kal!" diye bağırdı güvenlik görevlisi.

Ekranda yüklenme %99'a gelmişti. Solucan deliğinden gelen inanılmaz gürültülü bir ses vardı: Devasa bir elektrikli süpürge gibi emme sesi çıkarıyordu. Yangın alarmına rağmen duyuluyordu.

> CLOVE KOŞ. GİT.

Tereddüt edecek zaman yoktu. Bağıran görevliyi duymazdan geldi ve makineye koştu. Ellerini elbisenin eldivenlerine geçirdi. Makinenin üstündeki AÇ düğmesine yumruk atınca, kapı inanılmaz yavaş bir şekilde açılmaya başladı. Clove, solucan deliğinin yanık beyazı ve dönen boşluğunun olduğu odacığa girdi.

Kapı arkasından kapanırken güvenlik görevlisi ona dehşet içerisinde bakıyordu.

Clove paniğin onu dağladığını hissetti. Ne yapıyordu? Deli miydi? Güvenli olan yere, dışarıya geri çıkmayı düşündü. Tutuklanmak, birazdan yaşanacaklardan muhtemelen daha iyi bir seçenekti, değil mi?

Kol saatinde, Spart'tan bir mesaj belirdi.

> 1745 seni bekliyor. Bol şans.

Fikrini değiştirmek için çok geçti. Karşısında solucan deliği hafifçe titriyordu. Clove çekinerek parmaklarını ona doğru uzattı. Çok hafif dokunmuş olmasına rağmen, delik onu durdurulamayan bir kuvvetle içine çekti. Oyuncak bebek gibi kör edici beyazlığa doğru fırlatıldı. Isı ve karanlık belirip kayboluyordu. Rüzgâr onu her yöne doğru itiyordu ama sanki hiç hareket etmiyormuş gibi hissediyordu.

Rüzgâr durdu.

Işıklar söndü.

Sessizlik.

[redacted]

Dosya Notu: St. Andrews Üniversitesi, İskoçya, 22 Temmuz 2056 tarihli 38 numaralı güvenlik kamerası kaydının transkripti

KISIM İKİ

13. BÖLÜM

STAPO • Olay Tutanağı Kısaltılmış (sonradan tamamlanacak)

Sayfa 1/1

ISBN 978-1-[illegible]-972-0

ST ANDREWS
POLİS DEPARTMANI
Olay Tutanağı

ALINDI
22 TEMMUZ 2066
St Andrews Polis Departmanı

Dosya numarası: 00-24601

Yer: St. Andrews Üniversitesi

Tarih: 22 Temmuz 2056 00:22

Olay:

Gece 12.22'de Fizik Bölümü'nde çalışan bir güvenlik görevlisinden gelen çağrı üzerine polisler olay yerine geldi. İzinsiz giriş bildirilmişti. Yaklaşık 1.60 boylarında, turuncu tulum giymiş bir kızın, bodrum katta devasa bir deliğin içinde ortadan kaybolduğunu iddia ediliyordu.

Yapılan işlem:

Olay yerine giden polis içeriye zorla girildiğine dair bir kanıt bulamamıştır.

CY Hukuku 1964, P.9; YY Hukuku 1980 AP. 5A(3)(a) ve 5B; Ceza Muhakemeleri Usul Hukuku 2012, bölüm 22

Dosya notu: St. Andrews polis raporu, 22 Temmuz 2056

Clove bir süre yerde uzanıp gözlerini açacak cesareti toplamaya çalıştı. Hiçbir şey duyamıyordu. Vücudunu hissedemiyordu. Koruyucu elbisesinin plastik kokusunu alabiliyordu, bu da hâlâ

hayatta olduğunu gösteriyordu. Galiba. Göz kapaklarının ardındaki sarmal ışıkları izledi: Dönüyor, hafif bir pembe renkte yanıp sönüyorlardı. Havai fişekler kadar parlak ve keskin fosfenler. Başı uyuşmuştu.

Dikkatlice bir parmağını bükmeye çalıştı. Teni eldivenin içine değince hafif bir karıncalanma hissetti. Gözlerini açtı. Görüşünü beyaz bir ışık bürüdü, ardından açık maviye döndü. Kaskın vizöründen mavinin üstüne serpilmiş, hareket eden ve kırılıp yansıyan aydınlık görüyordu. Bir kuş sürüsü güneşin önünden geçti. Fakat önünden geçenlerin kuş değil balık olduğunu fark etti. Suyun altında mıydı?

Hareket etmeye çalıştı fakat ağır elbise onu aşağı çekiyordu ve kayalıklı bir nehir yatağı olduğunu fark ettiği zemine bastırıyordu. Clove yüzeye çıkmaya çalıştı. Biraz yükseldi ama elbisesi fazla ağırdı ve tekrar dibe indi. Kaskını da bir taşa çarptı. Görüşü bulanıklaştı.

Clove akıntıda sallandı ve kafatasında yankılanan acı verici titreşimleri sakinleştirmek için yosun kaplı bir taşa odaklandı. Daha hızlı nefes alıp verdiğini hissediyordu. Başı dönmeye başlıyordu. Elbisenin içindeki oksijen tükeniyor olmalıydı. Eğer sudan çıkıp kaskını çıkarmazsa boğulacaktı.

Başındaki ağrıyı görmezden gelerek dizlerini kırdı ve zemine vurarak tekrar yükselmeye çalıştı. Birkaç dakika boyunca debelendikten sonra nihayet yüzeye ulaşmayı başardı. Uzanabileceği mesafede bir tutam saz vardı, o yüzden iki eliyle birden onlara tutundu. Hareket ettiğinde zemindeki toprak kalkıyor ve suyu bulanıklaştırıyordu.

Korkmuş bir kurbağa kaskına doğru yüzdü. Kasktan sekerek nehrin kenarına zıpladı. Clove, kurbağanın uzaklaşmasını seyrederek, onun gibi uzaklaşabilmeyi diledi. Çaresizce, kendini nehirden çıkarabilecek enerjiyi toplamaya çalışıyordu. Düşüncesi bile başını döndürüyordu. Gözleri kapanıyordu ama zorla

açık tuttu. Gökyüzüne baktı ve tekrar suya batmamaya çalıştı.

Yukarıyı izlerken bir melek belirdi. Altın renkte parlayarak, ona uzandı ve sudan çıkardı, nehrin kenarına sürükledi. Melek, Clove'un kaskını çekip çıkardı. İçine taze hava çekti.

Birkaç derin nefesten sonra Clove'un baş dönmesi kesildi. Onu kurtaran kişiye baktı.

Meg'di.

"Meg?" dedi şaşkınlıkla. Meg onu bulmuştu. Bir şekilde onu kurtarmıştı. Onu eve götürmeye gelmişti.

Meg'in altın sarısı saçları güneş ışığında parıldıyor gibiydi. Dalgalanıyor ve ışıldıyordu. Etrafındaki her şey, saçlarının yanında bulanık ve çirkin kalıyordu.

Clove sanki, "Hayır değilim," dendiğini duydu ama görüşü bulanıklaştı ve bir saniyeliğine uykuya dalmak için kendine izin verdi.

```
> CLOVE?

> CLOVE, uyan. Gitmemiz lazım.

> CLOVE?
```

* * *

Clove birden gözlerini açtı ve onu derin karanlığa çeken suya karşı savaşmaya başladı fakat karada, güvende olduğunu fark etti. Hepsi bir rüyaydı.

Sırtüstü yuvarlandı ve tepesindeki ağacın yapraklarına baktı. Kuşlar, dallarda birbirleriyle öterek konuşuyordu ve gökte, sabahın erken saatleriymiş gibi bir kızıllık vardı. Yalnızdı.

Ağlamamaya çalışarak gözlerini kırpıştırdı. Clove dikkatlice doğrulmaya çalıştı. Hareket etmek bütün gücünü emiyordu.

Kalkmayı düşündü, sonra vazgeçti. Islandığı için üstündeki turuncu plastik daha da ağırdı. Clove eldivenlerini çıkardı, elbisenin önünü açtı ve omuzlarından aşağı itti. Kendini anında daha canlı hissetti.

Çimlik nehir kıyısında oturdu ve elbiseye öfkeyle baktı. Onu radyasyon zehirlenmesinden korumuş olabilirdi ama aynı zamanda karaya doğru yüzemediğinden az kalsın suyun altında boğuyordu da. Öyle olsaydı, ebeveynleri, Clove'un başına gelenleri asla öğrenemezdi. Bunun düşüncesi ürpermesine sebep oldu.

Çok şanslıydı. Eğer karaya tutunup kendini yukarı çekemeseydi, kim bilir ne olur... Clove'un düşünceleri tekledi.

Kendi kendini sudan mı çıkarmıştı?

Bu kulağa doğru gelmiyordu.

Bir şeyler hatırlıyor... gibiydi. Birini. Onu nehirden çıkarıyordu.

Yoksa rüya mı görmüştü?

Onu kollarından tutup sudan çıkaranın Meg olduğuna yemin edebilirdi. Fakat bu doğru olamazdı.

Olabilir miydi?

Clove bu düşünceyi aklından savuşturdu. Düşünmesi gereken daha önemli meseleler vardı zaten. Mesela neredeydi? Zaman makinesini, 10 Eylül 1745'e Carlisle'ın ortasına götürmesi için ayarlamıştı ama bir şekilde şehrin ortasına değil de nehre düşmüştü. Kim bilir başka ne ters gitmişti... yıl kaçtı?

Nehir bir mısır tarlasının ortasından geçiyordu. Tepeler parlak altın renkte ekinle doluydu. On altı yaşındaki bir kızı tüküren bir solucan deliğinin ortaya çıkışı ve birden yok olmasından etkilenmemiş bir şekilde bulutlar, sakin gökyüzünde huzurlu huzurlu salınıyordu.

Clove herhangi bir yerde olabilirdi. Herhangi bir yerde, herhangi bir zamanda.

Bütün bunlara rağmen, Clove kendini gülümserken buldu. *Solucan deliğinden* geçmişti. Sadece bir şehir değiştirmiş olsa bile, bir solucan deliğinden geçip *hayatta kalmıştı*. Hayatında başka hiçbir şey başaramayacak olsa, ebeveynlerini bulamayacak ya da Tom ve Jen'le ilişkisini düzelteneyecek olsa bile daima bunu yapmış olacaktı.

Kıyafetinin kolunu yukarı çekip saatine baktı. "Spart?" Sesi boğuk ve güvensiz çıkmıştı. Boğazını temizleyip bir daha denedi. "Spart?"

Ekranda bir mesaj belirdi.

```
> Buradayım.
```

İçindeki kaygı birden uçuverdi. Spart kol saatinin içindeydi. Saati de güneş enerjisiyle çalıştığından burada olduğu sürece Spart yanında olacaktı. Gerçi "burası" neresi bilmiyordu.

"Neredeyiz?" diye sordu.

```
> Bilmiyorum.
```

"Her şeyi bildiğini sanıyordum. Amacın bu değil mi?"

```
> Çevrimiçi araştırabildiğim her şeyi biliyorum. Burada herhangi
  bir ağa bağlanamıyorum.
```

Kol saati burada çekmiyordu. Bu da geçmişte, internetin olmadığı bir zamana geldiğini gösteriyor olmalıydı. En az elli yıl geriye gitmiş olması gerekiyordu. Clove yüzüstü yuvarlandı, elleri ve dizlerinin üstüne doğruldu. Alnına yayılan baş ağrısını görmezden gelmeye çalışıyordu.

"Off. Zamanda yolculuk gerçekten yolcunun konforu için icat edilmiş bir şey değil."

Ayağa kalktı ve bitkinliğini bastırmaya çalışarak bir çınarın gövdesine yaslandı. Daha yapması gerekenleri düşündükçe ağlamak istiyordu.

O anda, daha ellerini bile oynatamayacak kadar yorgun ken, ebeveynleri olup olmadığından emin olmadığı insanların DNA'sını test etmek için zamanda yolculuk yapmak dünyanın en kötü fikri gibi geliyordu.

Bütün endişe ve yorgunluğunu atarak ağlamaya başladı. Jen'i istiyordu. Tom'u istiyordu. Ebeveynlerinin ona sarılmasına ihtiyacı vardı. *Gerçek* ebeveynlerinin. Genetiğin ne dediği önemli değildi. Eve dönmek istiyordu ama Clove'un ufak ve güçlü bir yanı, buraya gelme amacını gerçekleştirmeden dönemeyeceğini biliyordu. Katherine Finchley ve Matthew Galloway'in bu zamanda yaşamış olup olmadıklarını öğrenmesi gerekiyordu. Eğer yaşadılarsa... o zaman sorularının sonu gelmeyecekti. Öz ebeveynleri ile görünüşleri tıpa tıp aynı mı olacaktı? Bu ne anlama gelecekti? Her ne kadar imkânsız olursa olsun bu, genetik bir anomali miydi? Yoksa... onlar bir şekilde *Clove'un* Kate ve Matt'i miydi, *Clove'un* ebeveynleri miydi? Eğer öyleyse, o zaman bu *nasıl* olmuştu?

Kısa bir süre sonra gözyaşları durdu. Yüzünü sildi. Gözlerinin etrafındaki cildi şişmiş ve hassastı. Hıçkırdı.

Donuyordu.

Başı acıyordu.

Bir ağrı kesici almak istiyordu.

Yeni doğmuş bir tay kadar dikkatli bir şekilde birbirine dolaşmış elbisesinden sırt çantasını kurtardı. Titreyen parmaklarla açtı, bir şişe su çıkardı ve ilk yardım çantasını aldı.

Düşündüğünden daha fazla susamıştı ve bir ağrı kesici içtikten sonra bütün şişeyi bitirdi.

Clove ağacın altına oturup güneşin doğuşunu seyretti, kendine acıyordu. Çok yorgundu. Burada uzanıp saatlerce uyuyabilirdi.

Sonunda hareket edecek gücü kendinde buldu. Dikkatlice gerindi ve artık her tarafı çok ağrımasa da acıktığını fark etti.

Sırt çantasını tekrar doldurdu. Aniden bir köy ya da kasaba bulmakta kararlıydı; böylece nerede olduğunu öğrenebilecekti ve belki de kahvaltı edebilecekti.

Tişörtünü çıkardıktan sonra Clove, yeni basılmış elbisesini çantasından aldı ve üstüne geçirdi. Elbisenin uzun kolları, kol saatini kapatacaktı. Sonra yolculuk ettiği elbiseyi kaskın etrafına sardı ve sırt çantasının dibine tıktı.

Clove, laboratuvarda hafıza kartının içinde bıraktığı Spart'la, haftanın bir günü önceden kararlaştırdıkları bir saatte, kol saatinden radyo sinyali yollayacağını konuşmuştu. Laboratuvar-Spart da bu sinyali, Clove'un tam yerini bulmak için kullanacaktı. Böylece solucan deliğini tekrar açabilecekti. İşe yaraması lazımdı... Elbise ve kol saatini kaybetmediği sürece tabii.

Bu işin altından kesinlikle, yüzde yüz kalkabileceğine dair kendini inandırmaya çalışarak, yürümeye başladı.

14. BÖLÜM

LuckyClover 23:14:38	İlk zaman yolculuğun nasıldı? Lütfen bana, senin de bayıldığını söyle
Ella-la-swell 23:15:12	İlk seferimi hatırlayamıyorum. Zaman yolculuğu artık çok matah bir şey değil. Fakat aşağı yukarı altı yaşındaydım galiba. Sanki içim dışıma çıkmış gibi hissetmiştim.
Ella-la-swell 23:15:43	Seni ilk gördüğümde olduğu gibi.
LuckyClover 23:15:57	Ne HOŞ.

Dosya Notu: 5 Ekim 2058 tarihli konuşma kaydı

Birinin arkasından öfkeyle, "BEKLE!" diye bağırdığını duyduğunda Clove, yürümeye başlamıştı. Dönüp arkasına baktığında bir kızın son hız kendine doğru koştuğunu gördü.

Güneşte parlayan sarışın bir kız.

Rüyasındaki kızdı... ve Meg değildi. Kız arkasından koştu. Eteği dizine kadar çıkmıştı ve kolunda bir sepet vardı.

Clove bir anlığına kaçmayı düşündü. Fakat kızla konuşmaya karar verdi. Eteğini silkeledi ve başlığını düzeltti. Sonra Clove durdu ve peşinden gelen kızın ona yetişmesine izin verdi. Üstünde fazlasıyla modern kaçan bir şey olup olmadığını tekrar kontrol etti ve kız nefes nefese yanına ulaştığında kol saatini kapamayı hatırladı.

"Nereye... gidi... yorsun?" dedi kız nefes almaya çalışarak.

Başlığının altında topuz yaptığı gür sarı saçları, yay gibi kaşları vardı ve Clove'un hayatında gördüğü en keskin çeneye sahipti. Üstünde senelerce kötü bakılmış gibi duran, eski moda kahverengi bir elbise vardı. Clove ona baktıkça, kızın Meg'e hiç benzemediğini düşündü. Benzer özellik bulmaya çalıştıkça elinden kaçıp gidiyorlardı.

"Şey..." dedi Clove.

"Gözüme inanamıyorum. Ölüyorsun sanmıştım." Kız, sepeti yere bırakıp ve ellerini dizlerine dayayarak nefes almaya çalıştı. Saçı âdeta yavaş çekimde topuzundan çıkıyordu. "Ölmüyorsun, değil mi?"

"Öldüğümü sanmıyorum, hayır," diye mırıldandı Clove ve kontrol edercesine kendine baktı. Sonra kendini silkeledi. "Kusura bakma, sen kimsin?"

"Elenore," dedi kız. Bunu, sanki Clove'un ismini biliyor olması gerekiyormuş gibi söylemişti. "Seni nehirde gördüm ve öldüğünü sandım. Sonra gitmeye başladın, yani belli ki bir sorunun yoktu. Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Şey. Peki. Elenore. Ben..."

"Bana Ella diyebilirsin."

"Ben Clove," dedi. Yalan uyduramayacak kadar yorgundu. Kızın kendisini nehirden kurtardığını hayal etmemiş miydi yani? Kafası çok karışıktı. Neyin gerçek neyin halüsinasyon olduğunu bilmiyordu.

Clove kızın gitmesini istedi ama o, hiç de gidecekmiş gibi durmuyordu. Sanki inanılmaz bir şeye bakıyormuş gibi dikkatle Clove'u izliyordu.

"Yine de her an bayılabilirmişsin gibi duruyorsun," dedi kız, yani Ella. "En son ne zaman yemek yedin?"

Clove'un midesine aniden bir sancı girdi. "Neden? Yanında... yanında yiyecek bir şey mi var?" Ella'nın sepetine baktı. Tepeden, ekmeğe benzeyen bir şey çıkıyordu. "O ekmek mi?"

"Öğle yemeğim. Carlisle'a geldiğimde yiyecektim," dedi Ella. "Bunu yemek seni daha iyi hissettirecek mi?"

"Evet," dedi Clove. Her an bayılabilecekmiş ve yemeğe çok ihtiyacı varmış gibi görünmek için kaşlarını çattı.

Ella belirgin bir şekilde Clove'a karşı yumuşadı. "O halde, hadi yiyelim."

Clove yere oturdu ve Ella'nın bütün bir pikniği önüne sermesini hayranlıkla izledi.

"Domuzlu kiş mi o? Güçlü!" Clove dudağını ısırdı. Şu an hangi zamanda ise, burada "güçlü" kelimesini kullanıyorlar mıydı? *Hangi* senedeydi? Bu kız, Clove'un eski zamanlardaki insanların davrandığını düşündüğü şekilde hareket etmiyordu. "Bu arada, bugün günlerden ne söyleyebilir misin? Birkaç gündür seyahat ediyorum ve tarihi karıştırmaya başladım."

Neyse ki Ella, Clove'un sorusunu garip bulmadı. "10 Eylül 1745," dedi.

Clove sevindi. Solucan deliğini ayarladığı tarih tam olarak buydu. Başarmıştı. Domuzlu kişden bir dilim aldı ve tadını çıkararak ısırdı. Yediği en güzel şeydi.

Domuzlu kişi, tereyağlı yarım ekmeği ve dört tane haşlanmış patatesi bitirdiğinde, Ella'nın kendisiyle konuştuğunu fark etti. Dalgın bir şekilde sosis kemirirken, sohbetlerine geri dönmeye çalıştı. Acaba Ella'nın cipsi var mıydı? Cips icat edilmiş miydi? Herhalde olmalıydı. İnsanlar cips olmadan hayatta kalamazlardı, değil mi?

"Sen de mi Carlisle'a gidiyorsun?" diye sordu Ella. Bir çeşit saçaklı sebze alıp ısırdı. Clove, yanlışlıkla sepete düşmüş bir ot sanmıştı onu. Pembe renkteydi. "Turp ister misin?"

Clove, tütsülenmiş domuz pastırması hayali kurmuyormuş gibi, "Efendim?" dedi. "Yani, şey, evet. Carlisle! Şehre yakın mıyız?"

"Az önce hepsini açıkladım ya," dedi Ella kaşlarını çatarak. Clove onu hayal kırıklığına uğratmış gibi bakıyordu. Daha yeni tanıştıkları düşünülürse, bu tuhaftı.

"Ben... kendi adıma özür dilemek istiyorum. Galiba beyin sarsıntısı geçirdim. Normalde böyle değilimdir," diye yalan söyledi Clove. Lisans öğrencisiyle kuantum fiziği üzerine yaptığı kavgayı, annesine ismiyle hitap ettiğinde onun yüzünü,

Alec hakkında kavga ettiğinde Meg'in yüzünü düşündü. Son zamanlarda çok korkunç davranıyordu. Belki de ebeveynleri Clove için endişelenmekte haklıydı. Terapiye gitmesi gerekecek kadar kötü değildi ama... değil mi?

"Neyse, seninle Carlisle'a gelebilir miyim?" diye sordu Clove. "Lütfen?"

"Eh. Sana bakıp seni ölümün pençesinden kurtararak hayata geri döndürdükten sonra seni burada terk edemem," dedi Ella gülümseyerek. "Carlisle'a kadar bana eşlik edebilirsin." Ayağa kalktı, eteğinden çimleri silkeledi ve toplu olup olmadığını kontrol etmek için elini saçında gezdirdi. Topuzun arkasından bir tutam saç çıkmıştı. Fark etmişe benzemiyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Clove minnettar bir şekilde. "Çok teşekkür ederim."

Ella bakışlarını sepete indirerek gülümsedi. "Rica ederim."

"Buraya nasıl geldin?" diye sordu Ella. Nehrin kenarından yürüyorlardı.

"İskoçya'dan bir at arabasına atladım," dedi Clove hızlıca. Ella'nın solucan deliğini görüp görmediğini merak ediyordu. O daha, seyahatin ne kadar sürdüğü veya arabanın modeliyle numarasının ne olduğu gibi, Clove'u zorlayacak sorular sormaya başlayamadan konuyu değiştirdi. "Carlisle'a neden gidiyorsun?"

Clove'a bakıp gülümseyen Ella, birden durdu. "Özel bir sebepten." Ses tonundan, bu konuda daha fazla konuşmayacağı belliydi.

"Peki. Şey..." Clove başka bir sohbet konusu bulmaya çalışıyordu. Cevabını veremeyeceği bir yere çekilemeyecek bir konu. "Kaç yaşındasın?" diye sordu sonunda.

"İlkbaharda on sekiz oldum," dedi Ella. "Sen kaç yaşındasın?"

"On altı."

"Bu demek oluyor ki, benim dediğim olacak. Kontrol bende."

Clove, "Ne? Hayır!" diye karşı çıktı. "Neden?"

"Ben daha büyüğüm."

"Yani?"

"Yani ben liderlik edeceğim."

"Neredeyse aynı yaştayız!"

Ella omuzlarını umursamaz bir tavırla silkti. "İki sene büyük bir fark yaratıyor. Çok gezip görmüş biri gibi durmuyorsun."

Clove sinir olmuş bir şekilde soluğunu bırakırken, Ella mısır tarlasının kenarından bir menekşe kopardı.

"Bana bakıcılık yapmana gerek yok," dedi Clove. "Öğle yemeği dışında yani," diye ekledi.

Ella menekşeyi iki parmağının arasında döndürüyordu. "*Tabii ki.*" Dönmeden önce Clove'a menekşeyi verdi.

Clove çiçeğe baktı ve nedenini bilmeden dikkatlice cebine koydu.

KAKTÜS TEAM

15. BÖLÜM

Clove Sutcliffe'in Gayriresmî Biyografisi 1 / 2

Clove Sutcliffe'in kayıtlara geçen ilk eseri 1745'te, Carlisle, Cumberland'den çıkmıştır. Burası, düşman kuvvetler tarafından kuşatma altında kalan İngiltere'deki tek şehirdir. Aslen Romalı bir kale olan yapı 1092'de, İskoç bölgesi İngiliz askerleri tarafından işgal edildikten sonra inşa edilmiştir.

Sonraki yedi yüz yıl boyunca bu sınır şehri, komşu ülkeler arasında işgaller ve toprak anlaşmazlığının odak noktası olmuştur. Kalenin kendisi on defa kuşatma altına alınmıştır. Sonuncusu, Sutcliffe'in orada bulunduğu zaman, 1745 Jacobite İsyanları sırasında, 15 Ekim 1745'te gerçekleşmiştir.

Kalenin eski halinden eser kalmamıştır ama Albay Durand ve garnizonu sayesinde, şehrin beş gün sonra bayrağı çektiği âna kadar, kale savunması devam etmiştir. Tarih Denetim'in kontrolündeki Katherine Finchley ve Matthew Galloway bu projede önemli rol oynamıştır. Tarihteki önemlerinden haberdar olmayan ikili, sivil gönüllüler olarak savunmanın dayanmasında yardımcı olmuştur. Her saniyenin, işgale karşı İngiliz kuvvetleri toplamak için kullanıldığı bu zamanlarda, Jacobitelerin yenilgisinde beş gün hayati önem taşımaktaydı. Sutcliffe de bunun farkında olmuş olmalıydı.

Yazın son günlerinden birinde Sutcliffe, Carlisle'a geldi. Ünlü Tarih Tashihçisi hayatındaki en önemli ve hakkında çok az şey bildiğimiz insanlardan biriyle de burada tanışmıştır: Elenore Walker.

1745 zaman-düzleminde geçirdikleri günlerden bildiğimiz çok az şey var. Bunlardan biri ise Walker tarafından Sutcliffe'e verilen çiçek. Sutcliffe çiçeği manevi değeri yüzünden saklamış ve çiçek, Londra'daki Tarih Denetim Müzesi tarafından gelecek nesillere kalabilmesi adına dondurularak günümüze kadar saklanmıştır. Çiftin Carlisle'da geçirdiği zaman ikisinin de zaman düzlemlerinde önemli bir olaydır ve devamı 15. Bölüm'de ele alınacaktır.

Menekşe (*viola sororia*) Britanya Adaları'nda yetişen bir bitkidir. Lezbiyen ve biseksüel kadınlar bu çiçeği, romantik bir hediye olarak birbirlerine verir. Bu gelenek, Antik Yunan zamanında yaşamış Safo'ya dayanır. Safo şiirinde şunu der:

Ne denli güzel ve iyiydi
paylaştıklarımız,
Yanımda kim bilir kaç menekşeyi
dönüştürdün çelenklere.

Dosya Notu: İlk defa 2344'te yayımlanan *Clove Sutcliffe'in Gayriresmi Biyografisi*'nden bir kesit

Carlisle, İngiltere, 1745

Clove ve Ella, ucu bucağı olmayan kırsal kesimlerde saatlerce yürüdükten sonra Carlisle'a vardı. Clove büyülenmişti. Yollar kaldırım taşlarıyla döşenmişti ve faytonlardan dolayı üstlerinde at pisliği vardı. Yamuk binaların duvarlarından ince işlenmiş metallerle sarkan, elle yazılmış tabelalar dükkânların manavlara, tefecilere, ayakkabı tamircilerine ait olduğunu belirtiyordu.

Spart'ın Dosyalar'ından öğrendiği kadarıyla, 1745'te yaşayan Matthew Galloway, Katherine'in, büyükannesi ölünce yanlarına taşındığı yengesi ve amcası için fayton sürüyordu.

Şehre giden yol boyunca, ebeveynlerinin yaşadığı eve gelince ne yapacağını düşündü. Eve bir hizmetçi olarak girmeye çalışmanın en mantıklısı olduğuna karar verdi. Bu şekilde Matthew'nun yanında çalışabilecek ve DNA'sını alabilecekti. Muhtemelen odasını temizlerken ya da ona yemek servis ederken Katherine'in DNA'sına da erişebilecekti.

"Annetwell Sokağı'na gitmem gerekiyor," dedi Clove, Ella'ya. "Oradaki bir evi ziyaret etmem lazım, hizmetçi olarak işe girmek istiyorum. Seninle tanışmak güzeldi ama o... özel meselelerini halletmek için seni yalnız bırakayım artık."

"Aa, seninle gelebilirim!" dedi Ella içtenlikle. "Ben de hizmetçi olarak iş arıyorum."

Clove biraz gıcık olmuştu ama Ella'nın onunla gelmesine izin verdi. Başkasıyla yürümek onu daha güvende hissettiriyordu.

Finchleylerin evi sokağın biraz gerisindeydi. Demir kapılardan girince, bakımlı bir bahçeden geçiliyordu. Taşla döşenmiş bir fayton yolu evin giriş kapısına kadar gidiyordu. Clove inanılmaz etkilenmişti. Burada yaşayan aile gerçekten akrabaları idiyse o zaman Clove'un epey zengin ataları vardı.

Yutkundu. İşte o an gelmişti: Gerçekleri öğrenme zamanıydı.

1745, 1854, 1941 ve diğer onca tarihte yaşayanların ebeveynleri olup olmadığını öğrenmesine çok az kalmıştı.

İki kez evin yanından yürüdü ve hizmetçilerin kullandığı girişi aradı. Tohum veya solucan arayan tavukların gezindiği ufak bir bahçe vardı. Clove dizine kadar gelen, tepeleri dümdüz kesilmiş çalıların üstünden elini geçirmek için eğildi.

Arka kapı ortadan ikiye ayrılıyordu ve üst kısmı açıktı. Tarçın ve taze ekmek kokusu bahçeye doğru süzülüyordu. Clove kokuyu içine çekince kendini evinde gibi hissetti. İçeriye baktı ve kusursuz bir mutfakta hamur yoğuran aşçıyı gördü.

Clove kapının eşiğini tıklattı. Şöminenin önünde uyuklayan bir köpek başını kaldırdı, onlara baktı, sonra kafasını tekrar yere koydu.

Aşçı gülümseyerek ve ellerini önlüğüne silerek yanlarına geldi. Yüzünde çilleri vardı. Koyu saçlarını geniş alnından geriye tarayarak başlığının altına sokmuştu. "İyi günler," dedi ve kapının üstünden eğilerek ilgiyle Clove ve Ella'ya baktı.

Clove daha bir şey diyemeden, "Size de," dedi Ella. "Sizi rahatsız etmek istememiştik ama bu civarlarda hizmetçi arayan var mı diye soracaktım. En son altında çalıştığımız efendimiz İsyancıları desteklediği için Glasgow'da tutuklandı. Bunu hiç beklemiyorduk. İskoçya'da bir başımıza bırakıldık. Tavsiye mektubu da vermedi. Yolda karşımızda çıkan iyi kalpli yabancılar olmasa İngiltere'ye dönemezdik. O zamandan beri geziyor ve birilerinin bizi işe alacak kadar koca yürekli olmasını umuyoruz..." Cümlesinin sonuna doğru Ella sessizleşti, burnunu çekti ve parmaklarını eteğinin katmanlarına geçirdi.

Clove, Ella'ya hayranlıkla baktığını fark etti. Açık kalan ağzını hemen kapadı. Çok kolay yalan söylemişti! Öyle samimi gelmişti ki kulağa, Clove bilmese gerçekleri anlatıyor sanırdı.

"Ah zavallıcıklar," dedi aşçı. Dehşete düşmüş bir şekilde nefes aldı. "Korkunç bir yolculuk geçirmiş olmalısınız."

Ella, sanki yaşadıklarını hatırlamayı kaldıramıyormuş gibi başını başka yöne çevirdi, sonra hafifçe başını salladı.

"Hayatta olduğunuza şükredin. Evin sahibesiyle konuşayım. İkiniz için de bir yer bulabilir mi öğrenelim. İsimleriniz nedir?"

"Elenore Walker," dedi Ella.

Aşçı Clove'a döndü.

"Clo..." Durdu. İsminin Clove olduğunu söyleyemedi. Kulağa doğru gelmiyordu. Okuldaki herkes demode olmasıyla dalga geçmesine rağmen, 1745 için fazla moderndi. Aynı anda hem demode hem de fazla moderndi ve şu an için çok yersizdi. Keşke ismini değiştirmek daha önce, Ella'yla karşılaşmadan önce aklına gelseydi. Solucan deliği yüzünden kafası o kadar karışmıştı ki, dikkatsiz davranmıştı.

"Anise," dedi. Bu Meg'le daima aralarında espri konusu olmuştu. "Clove" ve "Nutmeg"den oluşan gruplarına bir de ismi "Aniseed"* olan biri eklenseydi Spice Girls** olabileceklerini söyleyip gülerlerdi. İsmi telaffuz etmek yüreğine bir sancı saplıyordu ama bu, Clove'dan daha uygun bir isimdi. "Ben Anise. Anise Sutcliffe."

"Ben Bayan Samson," dedi aşçı.

Aşçı gittiğinde Clove, Ella'ya döndü. "Bunu nasıl yaptın? Bir anda o kadar şeyi nasıl uydurabildin?"

Ella omzunu silkti. "Hikâye anlatmakta doğal bir yeteneğim var. Benim dediğimden ilerle yeter."

"Bunu yapmama gerek yok... ben kendi başımın çaresine bakabilirim!" dedi Clove sinirle. "Sen *kimsin*? Neden bunda bu kadar iyisin?"

"Ben Anise'im, bilmiyor musun?" Clove'a bilmiş bilmiş baktı. "Daha en başta fire verirdin..." Ella konuşmayı kesti ve yüz

---

* (İng.) Anason.

** (İng.) Karanfil anlamına gelen Clove, hindistancevizi anlamına gelen nutmeg ve anason anlamına gelen Aniseed ile birlikte Baharat Kızlar olarak çevrilebilen Spice Girls müzik grubuna gönderme yapılıyor. *–çn*

ifadesi hafif umutlu bir gülümsemeye büründü. Bayan Samson, ciddi görünümlü, yaşlıca bir hanımla geri geldi. Kendini evin sahibesi, Bayan Elizabeth Finchley olarak tanıttı.

Ella'yı dikkatlice dinledi ve birçok soru sordu. Referans istedi ama Ella tekrar neden bunun mümkün olmadığını açıkladı. Sonra cemaatimizden konuşabileceği birileri olup olmadığını sordu. Ella'nın vardı ama Clove'un yoktu. "Eski evimizden aceleyle ayrılmamız gerekti," dedi Ella hüzünle. "Çok korkunçtu."

Bir kez daha Clove, Ella'nın yalan söyleme yeteneğine hayran kalmıştı. Bunu sıkça yapar mıydı? Ella, *Clove'a* yalan söylemiş miydi?

Bayan Finchley'nin bakışları yumuşadı. "Zor zamanlar geçiriyoruz." İkisine baktı, tereddüt ediyor gibiydi. Sonunda, "Huzursuzluklardan dolayı birkaç hizmetçim evine dönmek istedi, o yüzden eksik çalışanımız var. Sizi geçici olarak işe alıp nasıl gidecek bir bakabiliriz."

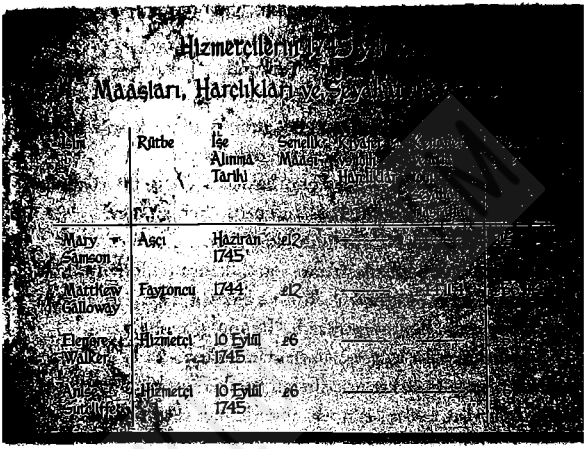
Bayan Samson, kızları hizmetçilerin kullandığı merdivenlerden çatı katına çıkardı. Burada uyuyacaklardı.

Onlara paylaşacakları odayı gösterdikten sonra, "Sizi yalnız bırakayım da rahat rahat yerleşin," dedi. "Eşyalarınızı yerleştirmeniz bittiğinde mutfağa gelin. Akşam yemeğini hazırlamamda yardımcı olursunuz."

Clove dalgın bir şekilde eşyalarını çıkardı. Ella'ya rastlayıp Katherine'in yaşadığı evde iş bulabilecek kadar şanslı olduğuna inanamıyordu. Ella'nın peşinden aşağıya, mutfağa inerken "tutarlı" olabilmeleri için geçmiş iş verenleri hakkında uyduracakları hikâyeyi dinliyordu ki birden onunla karşılaştı…

"Matthew!" dedi Clove. Gelecekte babası olacak kişinin yüzüne ilk defa bakıyordu.

16. BÖLÜM

Dosyalar/v1/Zaman-düzlemi-1745/MS-8

Carlisle, İngiltere, 1745

Matthew Galloway uzun boylu, zayıf ve çok gençti. Aynı zamanda Clove'a, kız delirmiş gibi bakıyordu.

Saçı, Clove'un saçıyla aynı renkti. Aynı Clove'un o an alnına döküldüğü gibi koyu renk lüleleri alnına düşmüştü. Clove, o sivri burnu ve çilleri aynada her gün görmüştü. *Tıpkı kendisine* benziyordu. Bu adam zamanda yolculuk yapan babası, onun bir

klonu ya da geçmişten bir akrabası olsun fark etmezdi, kesinlikle kan bağları vardı.

Oydu. Gerçekten de oydu. Matthew Galloway'di. 1745'te.

"Merhaba," dedi. "Tanışıyor muyuz?"

Clove ağzını açtı, sonra kapadı. Çok *genç*ti... neredeyse Clove'la aynı yaştaydı.

"Şey... Beni tanımıyorsun." Yutkundu. "Fakat ben seni tanıyorum."

Ella, Clove'un nereye kaybolduğunu öğrenmek için tekrar yukarı çıkmıştı ve şimdi de ikisini ilgiyle izliyordu.

"Aa? Öyle mi?" Matthew'nun bakışları Clove'un yüzünde gezdi ve burnunda takıldı. Kaşlarını çattı. "Sen kimsin?"

"Ben..." Durdu. Ne diyebilirdi ki? "Ben..."

Ella'nın ifadesi tuhaflaştı ama sonra hızlıca ifadesiz bir hale büründü. Clove, Matthew ve Ella'ya bakıyor, bakışları altında başı dönüyordu. Bunu yapamazdı. "Benim gitmem lazım."

Merdivenlerden aşağıya, mutfaktan dışarıya kaçtı ve fayton yolundan aşağı koşarken arkasından tavuklar etrafa kaçıştı. Tek isteği onlardan, evden, içindeki insanlardan uzaklaşabilmekti; böylece düşünecek zamanı olacaktı. Bahçe çitine ulaştığında durdu. Nefes nefeseydi.

Matthew Galloway ile *konuşmuştu*. O *gerçekti*.

Nasıl hissedeceğini bilmiyordu. Az önce ne olmuştu?

Bu adamla bariz bir şekilde akrabalığı vardı ama bu 300 sene sonra gerçekleşecekti.

Bu nasıl olabilir? Bu olanların altından nasıl kalkacaktı? Daha da önemlisi, az önce tarihin akışını bozmuş muydu? Öylece geçmişte dolanıp atalarıyla konuşmasına izin var mıydı? Bunu gerçekten daha önce düşünmüş olması gerekirdi.

Ne yapacağına karar vermeye çalışırken gözlerini ovuşturdu. Sonra etrafta kimsenin olmadığından emin olunca, kol saatine baktı. "Spart, az önce olanları duydun mu?"

› Konuşmanız sırasında, "MATTHEW"nun bu versiyonuyla MATTHEW GALLOWAY'in farklı zamanlarda, özellikle 2040'taki mahkeme duruşmalarında alınmış ses kayıtlarını karşılaştırdım.

› Diğer ses kayıtlarıyla örtüşüyor. Tam emin olmak için bir DNA testi yapılmalı ama kanıtlardan yola çıkarsak, genetik olarak birbirlerinin aynı olacaklarını düşünüyorum.

Clove bu bilgiyle ne yapacağını bilmiyordu. Aklı o kadar karışmıştı ki tek yapabildiği bir sonraki adımına odaklanmaktı: Matthew'nun DNA'sını almanın bir yolunu bulmalıydı. Çok kolay.

KAKTÜS TEAM

17. BÖLÜM

Carlisle, İngiltere, 1745

Clove tekrar içeri girecek cesareti topladığında, Matthew ortadan kaybolmuştu. Günün geri kalanını, görmek için bunca yolu geldiği kişiyle karşılaşır karşılaşmaz kaçtığı için kendine öfkelenerek geçirdi.

Bu yetmiyormuş gibi, akşam yemeği yerken Bayan Samson'dan, Katherine Finchley'nin daha burada yaşamadığını öğrendi. Aşçı, Clove'u sevmiş gibi duruyordu. Muhtemelen Clove'un örgü örebildiğini öğrendiği içindi. Beraber çalışıp dedikodu yapacak birini bulduğuna çok sevinmiş olmalıydı ve Clove'a hemencecik yamaması için tepeleme iç çamaşırı vermişti. Clove artık, Annetwell Sokağı'nda yaşayan insanlar hakkında, St. Andrews'ta kendi sokağında yaşayan insanlar hakkında bildiğinden daha çok şey biliyordu.

Bayan Samson'ın Clove'a, Katherine Finchley'nin, evin sahibesiyle arası açılmış, hasta büyükannesiyle yaşadığını anlatması uzun sürmemişti. Fakat Clove'un tek önemsediği bilgi Katherine'in burada olmamasıydı. Onunla tanışmasına imkân yoktu. Bu haberin kendisi bile tekrar eve dönmek istemesine yol açıyordu.

Yatağa girmeden önce Clove, kol saatini odasındaki pencere pervazında duran lavanta saksının arkasına koydu. Böylece sabahın ilk güneşiyle şarj olabilecekti. Bunu yaparken okunmamış bir mesajının bildirimini gördü. Zamanda yolculuk yapmadan önce gelmiş olmalıydı. Mesajı açtı.

Gönderen: Jen <Jennifer@sutfcliffe.com>
Alıcı: Clove <luckyclover@sutcliffe.com>
Konu: Geç oldu biliyorum ama ..
Tarih: 21 Temmuz 2056 23:01:04 GMT

Eğer hâlâ uyanıksan, ne olursa olsun senin ebeveynlerin olduğumuzu, senin de kızımız olduğunu bilmeni istedim. Bağışlamayacağımız herhangi bir şey asla yapamazsın. Dünyadaki her şeyden daha çok seviyoruz seni.

Evlatlık konusu çok ağır, hayatını kökten değiştirecek bir şey ve senin için uygun olan şekilde bununla başa çıkman lazım. Kendine zaman tanı. Zor olduğunu anlıyoruz. Seni seviyoruz.

Annen

Dosya Notu: JENNIFER SUTCLIFFE'ten CLOVE SUTCLIFFE'e, 21 Temmuz 2056 tarihlinde gönderilmiş e-posta

Mesajı okuyunca Clove ağlamak istedi. Tastan yüzünü yıkamakta olan Ella'ya hızla sırtını döndü ve yatağa girip gözyaşlarını saklamak için yüzünü yastığına gömdü.

Mümkün olduğunca çabuk Matthew'nun DNA örneğini almalıydı. Böylece anne ve babasının yanına eve dönebilirdi. Ella uyuyakalınca yataktan çıkacak ve Matthew'nun odasını bulmaya çalışacaktı. O uyurken DNA örneği alabilirdi. Eğer dikkatli davranırsa, oğlan hiçbir şey fark etmezdi.

"İyi geceler," dedi Ella. Esnedi sonra da mumu üfleyerek söndürdü.

Clove yatakta uzandı ve Ella'nın yavaş ve düzenli bir şekilde nefes almasını bekledi. Çok sürmemişti. İki-üç dakika sonra uyuyakalmıştı. Genelde Clove'un, uyuyakalabilmek için düşüncelerini susturması bir saatini alıyordu. Dikkatlice kalktı. Ahşap paletlerden yapılma yatağın gıcırdamasını istemiyordu. Sonra odadan çıktı ve bir elinde mum diğer elinde DNA kitiyle merdivenlerden aşağı indi.

Faytoncu olduğundan, Matthew ahırda bir odada kalıyordu.

O yüzden Clove mutfaktan geçti, mumu yakabilmek için şöminenin önünde durdu, sonra arka kapıdan çıktı. Sönen korların önünde yatan köpek yerinden kalkmamıştı. Clove ağır demir kilidi çevirirken bile köpek gözlerini açmamış, sadece sessiz mutfağının huzurunu bozduğu için homurdanmıştı. Dışarısı kapkaranlıktı. Mum ışığında bahçenin yanından, uyuyan atlarla dolu ahırın içinden geçti. Mumun ışığı ahırların bölmelerine titrek gölgeler yansıtıyordu. Saman katına çıkan ahşap bir merdiven vardı. Faytoncunun da orada uyuduğunu düşünüyordu.

Clove merdiveni tırmanmaya başladı. Bir elinde mumla kolay değildi ve her basamakta, yukarıdan ses gelip gelmediğini kontrol etmek için duraksıyordu. Dört basamak çıkmıştı ki biri omzuna dokundu.

Clove'un bütün vücudu şok içinde kasıldı. Merdiveni bıraktı ve geriye doğru düştü. Bir basamağı kavradı ve yere çakılmaktan son anda kurtuldu. Ona kimin ya da neyin dokunduğunu görmek için başını çevirdi.

Aşağıda Ella duruyordu.

"Ne yapıyorsun?" dedi Ella öfkeyle. "Yakalanacaksın!"

Clove öyle şoke olmuştu ki ne diyeceğini bilemedi. "Sen... ne... *ne?*"

"Yukarıya çıktığın anda Matthew uyanacak ve bunun olmasını istemediğini varsayıyorum."

"Beni *takip* mi ediyorsun?" dedi Clove sinirlenerek. "Ne yaptığını sanıyorsun Ella!"

"Tabii ki takip ediyorum! Devamlı böyle salak şeyler yapmakta ısrar ediyorsun!"

Clove çok sinirlenmişti ama birine fısıldıyarak bağırmak zordu. "Benim yaptıklarımdan sana ne?" Yere indi ve ahırdan çıkarken Ella'yı yolundan itti. "Seninle daha bu sabah tanıştık!" Matthew'nun DNA'sından örnek almak için mükemmel bir an yakalamıştı. Ella devamlı burnunu sokmasa, Clove DNA'yı test etmiş ve bütün gizemi çözmüş olacaktı.

"Lütfen dinleyeceğini söyledin," dedi Ella ve Clare'in sesini taklit etti.

"Dinliyorum ama, her neyse... eski arkadaşlar sonsuza kadar bir şeydir. Hiç ara vermeden."

"Bir daha söylemem," dedi Ella sakin bir edayla, sonra sesini değiştirerek ve Pandora aksiliklerinden biri gibi ses çıkararak ekledi:

"Clare, ne ne istiyor, ne zaman istiyor, nasıl istiyor, bilmiyorum. Annem Ella'ya bu ne dahil sonsuza kadar Clare'i takip edecek.

Clare durdu. "Bana nasıl bir şey... dayanılmaz, Acayip. Fakat bir sorunun anlaşılır görüldüğü gibi nahif değil."

"Kalbiyle ilgi gösteriyor."

Clare sallanacağı sandalyeyi ilerletti. "Farmacia Martinez Gallarosa'ya kadar yol yapma ihtiyacım var.

"Neden?"

"O benim... sorunum." Ses tonu değişti. "Üzülecek. Saçma bir... bir... bir şeyi için ihtiyacım var."

"Bilmiyorum!" diye bağırdı Ella. Clare'e kızacaktı. "Annemle bir şey olduğunu bilmiyorum. Aşkın zamanı bunun için değil. Bir yıl kâğıt ve ağaç hakkında bir şeyler araştırmadan geçecek sonra ayrılır. Annem burunlarımız ayrı. Ne istiyor, yapacağım."

Clare bana yapmam gibi sallanmaya devam. "Bırakma beni."

"Clare, Annem yaralı." dedi Ella inatçılıkla. "Gitti yüzünden yaralı."

"Bir dakika..." Clare gülümsemesini için kendini zor tuttu.

"Beni bırakmamı annem için istiyor musun? Dikkatli ol, sana Pandora gibi davranıyorum. Ne? Bazıları zaten onu seviyor sanıyor."

Clove gözlerini kırpıştırdı. Tarih dersinde, 18. yüzyılda cadıların öldürülmesiyle alakalı bir şeylerin anlatıldığını hatırlıyor gibiydi. "Uyardığın için sağ ol." Ella'nın nasıl tepki vereceğinden emin olamayarak tereddüt etti ama sonra cesurca, "Ee, bana yardım edebilir misin? Yukarıya tırmanırken sen de arkamı kollar mısın?" dedi.

Ella kaşlarını çattı ve dudağını ısırdı. "Uyanıkken saçını çalmak daha kolay olmaz mı? Senin için dikkatini dağıtabilirim."

Clove daha fazla zaman kaybetmek istemiyordu ama Ella'nın planı kulağa daha... güvenli geliyordu. "Tamam. Fakat yarın sabah ilk iş yapmamız lazım."

Ella gülümsedi. İçten bir gülümsemeydi. "Bu anlaşmanın üstüne tokalaşalım mı?"

Clove elini uzattı. Ella'nın avucu yumuşacıktı ve başparmağı Clove'un avcuna değince istemsizce ürperdi.

"Bu sefer gerçekten yatağa girebilir miyiz?" dedi Ella. "Bitkinim ve bütün gece seni takip edemem."

18. BÖLÜM

Ella-is-swell 14:46:03 1745, biyografimizin "İlk yıllar" bölümüyse, şu an hangi bölümündeyiz?

LuckyClover 14:53:52 "Beş parasız ergenlik" bölümündeyiz muhtemelen Bugün cips almaya bile param yoktu öğrenci olmak zor

Ella-is-swell 14:54:31 Ben de meteliksizim. Fakat bugün üşüdüğüm için alışverişe gidip dört tane kazak aldığım için öyle oldu.

LuckyClover 14:54:59 YİNE Mİ? Bunu ilk yapışın da değil hani!

Ella-is-swell 14:55:11 Ya bak... hepimizin kusurları var tamam mı? Bu da benim ki.

Ella-is-swell 14:55:26 Mesela sen de inanılmaz bariz olan şeyleri görmüyorsun. Başta bahsettiğim "İlk yıllar" bölümüne bir bak.

LuckyClover 14:55:47 1745'i özlüyorum. Daha basit zamanlardı, sonra her şey karmakarışık oldu.

Ella-is-swell 14:56:28 Gençliğimizin yeşil günleri.

Ella-is-swell 14:56:49 Var ya, 1745'teyken bazen kim olduğumu bildiğini düşünüyordum. Nasıl bilemezsin ki? Bariz bir şekilde zamanda seyahat ediyordum.

LuckyClover 14:57:02 Aklımda bir sürü şey vardı! Dikkatim dağılmıştı! Ayrıca, bir şeylerin tuhaf olduğunu biliyordum. Olanların farkındaydım.

Ella-is-swell 14:57:25 Apaçık yalan söylüyorsun, sana cevap bile vermeyeceğim. Seni tamamen kandırmıştım.

LuckyClover 14:57:52 Neden 1745'te yaşayan biri gibi davranmıştın hâlâ anlamıyorum. Neden senin de zamanda yolculuk ettiğini söylemedin ki?

Ella-is-swell 14:58:34 Şey. Bunu sana daha önce de anlattım. Araya girmemeye çalışıyordum. Olması gerekenleri bozmak istemedim... Kendiliğinden gelişmesi gerekiyordu.

Dosya Notu: 27 Kasım 2058 tarihli konuşma kaydı

Carlisle, England, 1745

Ertesi sabah gün ağarırken, bir kova dolusu buz gibi suyla yıkandıktan ve dışarıdaki kokuşmuş tuvalet kabininde yaşadığı kötü deneyimden sonra Clove, Bayan Samson ve diğer mutfak çalışanlarına kahvaltı yapmalarında yardım etti. Çalışırken Ella'ya bakışlar atmaktan kendini alamıyordu. Ella, Matthew'nun yanına mutfak masasına oturmuş, onunla sohbet ediyordu. Planları çok basitti: Bakmadığı sırada başından birkaç saç teli kopar.

Ella, Clove saçından birkaç tel koparabilsin diye Matthew'nun dikkatini dağıtabileceğini söylemişti ama Clove pek ikna olmamıştı. DNA testi için saçın köküne ihtiyacı olacaktı, o yüzden kafaderisinden saçı koparması gerekecekti. Clove, Ella'nın dikkat dağıtıcı cazibesine rağmen Matthew'nun bunu fark edeceğini düşünüyordu. Ella'dan gözlerini ayırmakta zorlanıyordu. Yaptığı her şey Clove'u istemsizce büyülüyordu.

Ella başını çevirip Clove'a göz kırptı. Bu aralarındaki işaretti. Clove derin bir nefes aldı ve masaya yöneldi. Bununla birlikte Ella bir sürahi dolusu birayı, abartılı bir jestle devirdi. Bira Matthew'nun koluna sıçrayınca Ella şoke olmuş bir şekilde nefesini tuttu ve Clove da Matthew'nun başına doğru eğildi ve dikkatlice saçını iki parmağının arasına sıkıştırdı. Sertçe çekti.

Matthew, "Ah!" diye haykırdı. Arkasına döndü; bir eli başını tutuyordu.

"Arı vardı..." dedi Clove.

Matthew kaşlarını çattı, üstünden bira damlıyordu. "Arı mı?"

"Saçında."

"Kocamandı," dedi Ella. "Eşekarısı bile olabilirdi."

Matthew etrafına korkuyla baktı. "Nereye gitti?"

Matthew arıyı bulmak için mutfağı gözleriyle tararken, Clove odadan fırlayıp Bayan Samson'a seslenerek biraz daha bira getireceğini söyledi.

Çatı arasındaki yatak odasına koştu. Oraya vardığında DNA test kitinin kullanım talimatına uydu. Aletin saç kökünden DNA almak için saniyeler süren işlemi, Clove'a bir ömür boyu sürüyormuş gibi geliyordu. Bir ayaktan diğerine zıplayıp duruyordu. Gerçeklerin ortaya çıkma ânı gelmişti.

Aşağı yukarı yirmi sene geçtikten sonra kutunun üstü nihayet yandı ve sonuçları gösterdi.

Veritabanında eşleşme bulundu:
MATTHEW GEORGE GALLOWAY
Cinsiyet: E
Uyruk: İSKOÇ
DT: 14/5/2021
ÖT: Bilinmiyor
Adres: Bilinmiyor
Sabıka: Siyasi terör sebebiyle müebbet hapis.
Tutuklanma tarihi 2039-2040, Wakefield Hapishanesi
Tehdit Seviyesi: **En Yüksek**

```
Dosyalar/v1/Zaman-düzlemi-1745/MS-9
Dosya Notu: MATTHEW GALLOWAY, DNA sonucu
```

* * *

Peki.

İnkâr etmenin bir anlamı yoktu. Aşağı kattaki, birayla kaplı ve kafa karışıklığıyla dolu adam genetik olarak babasıydı. Uzak bir akrabası da değildi. Gerçekten babasıydı. Bir şekilde.

Clove parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu. Babası buradaydı. O da mı zamanda yolculuk ediyordu? Yoksa öz babası olan kişinin bir klonu muydu?

"Ebeveynlerim geçmişte hayattalar," dedi sesli bir şekilde. Fikre alışmaya çalışıyordu. "Gerçekten buradalar. 1745'te. En azından biri burada."

Birden evine özlem duydu. Artık Spart'ın teorileri bilimsel bir şekilde kanıtlanmıştı ve tek yapmak istediği hepsinden saklanmaktı.

"Artık eve dönebilir miyiz Spart?" diye sordu saatine. Gelme amacını yerine getirmişti. Öğrendiği bilgileri, 2056'da, evde de anlamlandırabilirdi.

> On sekizinci yüzyılda bir süre daha kalmanı tavsiye ederim. Deneklerdeki anomalinin kaynağını 2056'dan ziyade burada keşfetme olasılığımız daha yüksek. Sorunun ilk ortaya çıktığı yer burası.

"'*Denek mi*?' '*Anomali mi*?' Annemlerden kobay fareleriymiş gibi bahsediyorsun!" Az önce 1745'te ergen babasıyla tanışmıştı ve Spart'ın tek yapmak istediği onu analiz etmekti.

> Onlar verilerim. Onlara bilimsel bir şekilde yaklaşman gerekiyor. Durumu duygusal bir şekilde ele almak şu an çok kötü bir hamle olur. Duygular hiçbir zaman işe yaramaz. Bunu anlayabilecek kadar *Sherbot Holmes: Robot Dedektif* bölümü izledim.

"Onlar gerçek insan. Veri *değil*."

> Önemli değil. Ebeveynlerini bulmanı istedin. Birini buldum. Nasıl yaptığımı sorgulayamazsın.

"Peki," dedi pes ederek. "Şimdi ne yapmalıyım sence?"

> Madem "MATTHEW"yu bulduk, neden burada olduğunu öğrenmek istemez misin?

"Onu nasıl yapacağım? Gidip Matthew'ya neden burada olduğunu mu soracağım? 2040'tan buraya nasıl geldiğini yani," dedi. Bunu düşününce sesi çatladı. "Yapamam. Bu çok fazla."

> Yapabilirsin ve yapacaksın da.

"Eve dönmek istiyorum. Bunda çok kötüyüm. Onunla konuşamam. Ayrıca Katherine burada bile değil!"

> Eve dönemezsin, daha değil. Yeni veri olmadan neler olduğunu anlayamayız. Duygusal olarak kendini daha az hassas hissettiğinde bu yolculuğun ne kadar önemli olduğunu anlayacaksın.

"Tek yaptığım seni taşıyıp kendimi küçük düşürmek. İşe yaramazın tekiyim. Kimseye yardımım dokunmuyor."

> CLOVE SUTCLIFFE, bugüne kadar hiçbir insanın yapmadığı bir şey yapıyorsun. Çığır açıyorsun. Eşsizsin. Yersiz duygusal zayıflığın yüzünden mantıklı düşünmeyi bırakma.

Clove mesajı baştan okudu. Bütün ilişkilerini batıran ve hiçbir şeyi doğru yapamayan biri olan *kendisinden* nasıl böyle bahsettiğini anlamaya çalışıyordu.

"Çığır açmak mı?" İnanamıyordu. Kendini gergin bir şekilde tırnaklarını kemirirken yakalayınca elini sırtına çekti.

> Herkes korkar. Bunun, inanılmaz olmana engel olmasına izin verme.

Clove, "Dumbledore'um değilsin ve bana böyle ilham verici konuşmalar yapamazsın," diye mırıldandı. Düşen bir gözyaşını sildi. Bir yerlerden sızıp bir şeyler *hissetmesine* sebep olan duygularını derinlere bir yere gömebilmeyi diledi. "Ama... Kalacağım. Şimdilik."

> Teşekkürler. Bence ikimizin de düşündüğünden daha önemli bir şeyle karşı karşıyayız.

"Ne demek istiyorsun? Ebeveynlerimin tarih boyunca devamlı ortaya çıkmasından daha önemli ne olabilir?"

> Neden ortaya çıktıkları. Deneklerin ortaya çıktığı zaman dilimlerini analiz ediyorum.

> Uzun süredir şüpheleniyordum ama kanıt bulamıyordum. Artık gerçek olduğunu biliyoruz ve sana vardığım sonucu söyleyebileceğimi düşünüyorum.

"Neden şüpheleniyordun? Neden bahsediyorsun?"

> Deneklerin ortaya çıktığı dönemler, tarihteki dönüm noktalarıyla çakışıyor. Daha mecazi bir şekilde söylemek gerekirse, "MATTHEW" ve "KATHERINE" zaman düzlemindeki ayrımlarda, her şeyin değişebileceği zamanlarda ortaya çıkıyor.

"Ne?" Clove, enerjisini odaklayacak bir şeyle uğraşmadan duramayacağı için örgüsünü çıkardı.

> Ebeveynlerin ne zaman ortaya çıksa birkaç detayın değişmesiyle bambaşka bir duruma dönüşebilecek önemli olaylar yaşanıyor.

> Örneğin: Zaman düzlemi 1940'ta, "MATTHEW GALLOWAY" ve "KATHERINE FINCHLEY" adlı denekler Bletchley Park'ta bir katilin yakalanmasında polise yardımcı oldu ve Alan Turing'in hayatını kurtardı.

Clove'un başı, Spart'ın dediklerini anlamaya çalışırken dönmeye başladı. Ebeveynleri katili yakalamasaydı Alan Turing ölebilirdi. Alan Turing ölseydi, Müttefikler savaş esnasında büyük bir avantaj kaybederdi.

> Ebeveynlerin İkinci Dünya Savaşı'nın kazanılmasına yardımcı oldu.

"Pekâlâ, bu biraz muhteşem bir şey," dedi sesi titreyerek.

> Bu sadece bir örnek. 1854 zaman-düzleminde, İngiliz Ordusu komutanı LORD RAGLAN'ın günlüğünde, Kırım Savaşı'nda darp sahasında yapılan bir toplantı esnasında "MATTHEW FINCHLEY" adlı bir gazeteci ve sonradan "KATHERINE FINCHLEY" olduğu ortaya çıkan uşağının, onlara çarpmak üzere olan bir roketin uyarısını verdikleri yazıyor.

FALLAN'ın günlüğüne göre, Fransız ve İngiliz komutanları uyarılmasaydı savaşın ilk çatışmasında herkes ölebilirmiş. Müttefiklere liderlik edecek kimse olmazmış ve böylece savaşı kaybederlermiş.

"Annemler Kırım Savaş'ının kazanılmasında da mı yardımcı oldu?" Clove yutkundu. Her şey çok gerçekdışıydı. "Başka?"

> 2056'dan ayrılmamızdan hemen önce her zaman-düzlemindeki olayları ayrıştıramıyordum. Fakat veriden mantıklı bir sonuç çıkarılabilir: Soğuk Savaş'ı etkileyen katkıları olmuş. Bunların arasında JOHN F. KENNEDY'nin suikastı, Birinci Dünya Savaşı ve Napolyon Savaşları da var.

Spart, Clove söylediklerini sindirebilsin diye sustu. Clove, ebeveynlerinin tarih boyunca belirmesinin sebebini düşünmemişti bile. Beliriyor olmaları bile yetmişti. Fakat şimdi çok bariz geliyordu. Önemli anlarda hep oradaydılar. Bu anlar o kadar önemliydi ki, tarihe hiçbir zaman ilgi duymamış olan Clove bile olaylardan haberdardı. Bunu daha önce nasıl fark etmemişti?

"Bakteriler," dedi Clove sonunda. "Bakterilerin salınmasını durdurmaları da yine dünyayı kurtardıkları bir andı."

> 2039 ve 2040 zaman-düzleminde gerçekleşen olaylar, deneklerin insanlığa katkıları olduğu anların sonuncusu gibi görünüyor.

Clove nefesini bıraktı. "Etkileyici. Ben de her şey göz önünde bulundurulduğunda insanların önemsiz olduğunu düşünürdüm."

> Anlaşılan bu insanlar o kadar da önemsiz değilmiş. Aynısının senin için de denebileceğini düşünüyorum.

Clove, Spart'ın onun özel olduğunu belirtmeye çalışmasını görmezden geldi. Bunu neden tekrarlayıp duruyordu anlamıyordu. "Peki ya şimdi?" diye sordu. "Şu an ne oluyor? Niye buradalar?"

Spart cevap vermeden önce bekledi.

> Kayıtlara göre, denek "KATHERINE FINCHLEY", Carlisle'ın kuşatması esnasında yapılan bir toplantıda ALBAY DURAND'ı korurken olmuş. Denek "MATTHEW GALLOWAY", KATHERINE'in ölümünden sonra Carlisle'ın savunmasında yardım etmeye devam etmiş. Denekler, bir kez daha, kendilerini bir amaç uğruna feda etmişler.

"Neden? Bu tarihte ne gibi bir önem taşıyor?"

> İsyanlar esnasına İngiltere'nin yenilmemesini sağlayacak kadar savunmaya yardımcı olmuşlar demek ki.

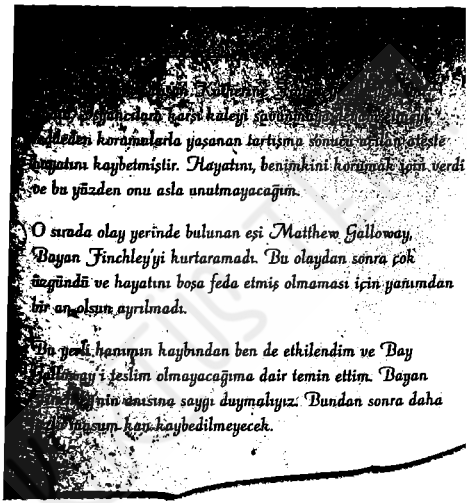
"Ama Matthew, İskoç," dedi Clove. "Neden İngilizlere yardım ediyor olsun ki?"

> Yakında öğreneceğimizi düşünüyorum.

İnanması çok zordu. Ebeveynleri birer süper kahramandı.

"Ama annemler bunu nasıl yapacaklarını nereden biliyordu?" Clove iç çekti ve gergin bir şekilde parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. DNA kitinin ekranına, Matthew Galloway'in sabıka kaydına ve TEHDİT SEVİYESİ: EN YÜKSEK yazısına baktı. "Bunlar neden *benim* ebeveynlerimin başına geliyor? Onları özel kılan ne?"

19. BÖLÜM

Dosyalar/v1/Zaman-düzlemi-1745/MS-12

Dosya Notu: ALBAY DURAND'ın 1745 Jacobite İsyanları esnasında tuttuğu günlük. Bu girdi, denek "KATHERINE FINCHLEY" ve "MATTHEW GALLOWAY" hakkındadır. CLOVE'un 1745'te gelişinden önce yazılmıştır. CLOVE'un 1745'i ziyaret etmesinden sonraki günlük girdisi için Dosyalar/v1/Zaman-düzlemi-1745/MS-12-alt bkz.

Carlisle, İngiltere, 1745

Clove, DNA'yı kontrol ettikten sonra nihayet aşağı indiğinde, Matthew'nun üstüne temiz bir şeyler giymek için gittiğini görünce rahatladı. Bayan Samson, kahvaltı hazırlığının ortasında ortadan kaybolduğu için Clove'a fırça çekti ve onu çamaşır yıkamaya yolladı.

Bir saat sonra Ella, bir posta kirli çamaşırla daha geldiğinde, "Büyü için ihtiyacın olan malzemeleri bulabildin mi?" diye sordu.

"Buldum. Hepsi bitti. Yardımın için teşekkürler," dedi Clove. İç çamaşırlarını yıkamaktan dolayı ne kadar nefes nefese kaldığını gizlemeye çalışıyordu. *Zalimceydi.*

Ella'nın omuzları düştü. "Beni beklersin diye düşünmüştüm. İzlemek istemiştim."

"Özür dilerim."

"İşe yaradı mı?"

Clove başını onaylayarak salladı ama biraz fazla tereddüt etmişti.

"İşe yaradı ama sonucundan memnun değil misin?" diye tahminde bulundu Ella.

Clove omuz silkti. "Ben sadece... bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum."

"Bu konuda sana yardımcı olabilirim." Bunu söylerken, Ella bir elini Clove'un temiz suyla dolu kovasına daldırdı ve ona su sıçrattı.

Clove geri sıçradı ama buz gibi su koluna geldi. "Hey!" dedi. Ciddi olmaya çalışıyordu ama dudaklarının gülümsemesine engel olamadı. Sırıtmasını durduramadığı için başını aşağı eğdi.

Tekrar başını kaldırdığında, Ella'nın yüz ifade onu şaşırttı. Ella... büyülenmişti sanki. Gördüklerine inanamıyormuş gibiydi, halbuki baktığı kişi Clove'du. Sadece Clove. Daha önce kimse ona bu şekilde bakmamıştı.

"Ne var?" diye sordu Clove, biraz savunmacı hissederek.

"Yok bir şey," dedi Ella. "Sadece... seni daha önce gülümserken görmedim." Nefes nefese kalmış gibi konuşuyordu.

Clove zorla yutkundu, kahkahası boğazında tıkandı. Son zamanlarda çok stresli olduğu doğruydu. Fakat daha önce gülümsemiş olmalıydı, değil mi? Ella ona bu şekilde bakarken hatırlayamıyordu.

Clove utandı ve ellerini kovaya daldırıp su sıçrattı. Ella geri çekildi ve kıkırdadı.

Clove onu çamaşır-evinden dışarı, çimenlerin üstünde kovaladı. Fakat kızı mutfak kapısında yakalayana kadar, saldırısından geriye bir tek bir çift nemli el kalmıştı. Kaçmaya çalışırken ellerini Ella'nın boynuna koydu.

Ella tenindeki soğuk suyu hissedince yüzünü buruşturdu. İki kız birbirine öyle yakındı ki Clove, Ella'nın köprücük kemiğindeki su damlalarını ve boynundaki tüylerin diken diken olduğunu görebiliyordu. Ella'nın başlığı çıkmış ve saçı topuzundan düşmüştü; dağınık lüleler her yöne saçılmıştı.

Bir anlığına birbirlerine baktılar ve aynı anda nefes alıp verdiler. Clove, tenindeki bütün moleküllerin tetikte ve Ella'nın hareketlerini takipteymiş gibi hissediyordu. Masum atışmaların anlamlı bir gerilime dönüşmüştü. Clove dudaklarını araladı. Biraz daha ileri eğilse, Ella başını hafifçe saga eğse, o zaman...

Ella geri çekildi. Sonra Clove'un su kovasını tutan kolunu kaldırdı. Çamaşır-evinden kaçmadan önce almış olmalıydı. Su havada renkli bir kavis yaparak göğsüne çarpmadan önce, Clove'un tepki verecek zamanı kalmamıştı.

O kadar soğuktu ki, Clove konuşamıyordu. Tekrar konuşabildiğindeyse tek çıkarabildiği ses çaresiz bir kahkahaydı. "Ella!" diye haykırdı.

Ella öyle katıla katıla gülüyordu ki neredeyse düşüyordu. "Evet!" diye çığlık attı. "Yakaladım seni!"

"Sırılsıklamım!" Clove'un elbisesi ıslanmıştı ve su yayıldıkça eteklerinin rengi koyulaşıyordu. "Seni göle iteceğim," diye tehdit etti Clove. Tenine yapışan nemli kumaşı üstünden çekmeye çalışıyordu.

Ella daha çok güldü. "Suda boğulmuş bir kedi gibisin! Karman çorman olmuş ve sinirli."

Clove ona doğru tısladı ve kızgın bir kedi gibi dişlerini gösterdi. "Eğer üşütüp ölürsem, senin suçun olacak." Clove bir elini alnına götürdü, fazla uzun süren bir şekilde inledi. Ella, Clove'u kaburgalarından dürtünce inlemeleri kahkahaya dönüştü.

"Bence atlatırsın, Bayan Tekir," dedi Ella. "Özellikle, en son öldüğünde *kalkıp gitmeyi ve benden kaçmayı* başardığın düşünülürse."

"Yeşil günler," diye mırıldandı Clove. İç geçirdi ve Ella'ya yaslandı.

Ella, Clove'un omzuna sardığı koluyla ona daha sıkı sarıldı.

O akşam, bulaşıkları Clove yıkadı. Dışarıda yarasalar uçuşuyordu; sinek yakalarken dalışa geçen karanlık gölgeler vardı. Mutfak, yanan şömineyle sıcacık aydınlanıyordu ve Bayan Samson'ın ertesi gün için pişirdiği ekmeğin kokusuyla doluydu. Clove son tabağı da durulama tahtasına koydu ve evyeden uzaklaştı. Döndüğünde Matthew'yu masada otururken buldu.

"Aa!" dedi Clove evyeye kadar gerileyerek. İçeri girdiğini duymamıştı.

"Bence bana kim olduğunu söyleme vakti geldi Anise," dedi Matthew.

Clove derin bir nefes aldı ve birazdan gerçekleşecek konuşmaya kendini hazırladı. Sonra, "Benim adım aslında Clove," dedi. Mutfak masasına oturdu, saçını yüzünden geriye itti ve sakin olmaya çalıştı. "Clove Galloway."

Matthew kaşlarını çattı ve burnunu kaşıdı. "Akraba mıyız?"

"Evet."

"Nasıl?"

Clove masanın üstündeki bir kırıntıyı aldı. "Katherine Finchley'nin kızıyım." Onu dikkatle izledi; ifadesinde Katherine'i tanıdığını belli eden bir işaret aradı. Yoktu.

"O kim?" Başını yana eğdi ve boş bir ifadeyle Clove'a baktı.

Kim olduğunu nasıl bilmezdi? Birlikte bir ömür geçirmişlerdi. "Karın."

Yüzünü ekşitti. "Ne?"

Doğrudan gözlerinin içine bakarak, "Onunla evleneceksin," dedi Clove. "Katherine Finchley ile evleneceksin ve bir çocuğunuz olacak. Ona Clove adını koyacaksınız."

"Ne?" diye tekrarladı hafifçe.

"Ben senin kızınım. Gelecekten geliyorum," dedi Clove, dirseklerine dayanarak öne eğildi. "Bunların hepsini bildiğini biliyorum. Bilmiyormuş gibi yapmana gerek yok."

Matthew geriye yaslandı. "Delirmişsin."

"Deli değilim. Seninle tanışabilmek için gelecekten buraya geldim. Neler olduğunu biliyor... biliyor olmak *zorundasın*. Bilmiyor olman imkânsız!"

"Neden bahsediyorsun?" dedi Matthew korkarak. "Bir doktora görünmelisin. Sende bir sorun var."

"Sorunum yok! Solucan deliği denen bir şeyin içinden geçtim. Zamanda iki noktayı birleştiren, uzay-zaman-düzleminde bir delik. Bir sürü enerji üretip patlamaya sebep olarak oluşturuluyor. Bir..." Durdu. Bunların hiçbirini ona açıklamak zorunda değildi. Bunları çoktan biliyor olmalıydı. Bilmek zorundaydı.

Fakat, "Clove, seninle nihayet tanışabilmek muhteşem," demek yerine Matthew kalktı. Beti benzi atmıştı. Bir sebepten dolayı, Clove'un dedikleri onu şaşırtmıştı. Clove'un zamanda yolculuk etmesini beklememiş miydi?

"Kim olduğumu bilmen lazım!" dedi Clove. "Sen Matthew Galloway'sin, babamsın. Birkaç hafta sonra şehir kuşatma altına alındığında sen ve Katherine... kendinizi bu savaş uğruna... feda edeceksiniz." Sesi kısıldı. Matthew ona deliymiş gibi bakıyordu.

"Bahsettiğin hiçbir şeyi anlamıyorum," dedi Matthew. "Katherine kim? İsyan'ın benimle ne alakası var?"

Clove cebinden kol saatini çıkardı "Hepsi burada. Spart, sen, Katherine ve 1745'te ne yapacağınız hakkında bir sürü şey buldu." Ekrana dokundu ve kilit ekranı açıldı. Meg ve Clove kameraya gülümsüyordu. Birlikte saatin 20:37'den 20:38'e geçmesini izlediler.

Matthew sanki bütün enerjisi alınmış gibi sandalyeye oturdu. "O... *o* ne?" diye haykırdı.

"Bir bilgisayar," dedi. "Bunu daha önce görmüş olmalısın." Neden bu kadar inatçı davranıyordu? Neden Clove'un kim olduğunu bildiğini itiraf etmiyordu?

"Bu alet insanları geçmişe mi yolluyor?" diye sordu inanamayarak.

"Evet," dedi Clove rahatlayarak. "Yani, daha büyük bir alet ama aynı şey."

Spart'tan bir mesaj ekranda belirdi.

```
> Merhaba Matthew.
```

"İblis!" diye bağırdı Matthew. "O şey. Seni büyüsü altına almış ve yalanlarına inandırmış. Gelecekten değilsin... olamazsın. Büyülenmişsin."

Daha ne olduğunu anlamadan, Matthew saati Clove'un elinden alıp ateşe attı. Saat iki tane yanan kütüğün arasında düştü ve kırmızı korların içinde yok oldu.

"Hayır!" diye bağırdı Clove. "Yapma!" Çıplak elleriyle ateşe davrandı. Panik içindeydi ve düşünmüyordu. Ateş onu yaktı-

ginda acıyı hissetmedi bile. Spart olmadan bunu yapamazdı. Bir gün bile dayanamazdı!

Matthew, daha saati alamadan Clove'u dirseklerinden yakaladı. "Bırak," dedi sesi çatlayarak. "Bırak sana yardımcı olayım Anise... Clove. İsmin her neyse. Artık daha iyi olacaksın. İnan bana. O... o iblis seni büyüsü altına almıştı!"

Saati, alevlerin arasında bembeyazdı.

"Bırak beni baba, *lütfen*."

Matthew şok içinde onu bıraktı. "Baban değilim! Bunun ne kadar mantıksız olduğunu görmüyor musun? *Aynı* yaştayız!"

Clove şöminenin önüne düştü ve demir maşayı aldı. Saatini alevlerin arasından elleri titreyerek çıkardı. Bilgisayar şöminenin önüne düştü, kıvılcımlar fayansların üstünde sekti.

"Seni büyüsü altına almıştı," diye tekrarladı Matthew. "Delirmiştin."

"Hayır," diye ağladı Clove. "Anlamıyorsun."

Bozulup bozulmadığını görmek için aceleyle ekrana dokundu ama fazla sıcaktı. Saati olmadan o bir hiçti. O olmadan Spart'la konuşamazdı... aman Tanrım. Eve dönemezdi! Saati olmazsa, 2056'da laboratuvardaki-Spart ile iletişime geçemezdi, yani geleceğe dönmesinin bir yolu yoktu. Clove usanmış bir şekilde ağlamaya başladı. Sonsuza kadar burada tıkılı kalmıştı.

Sonsuza kadar.

"Hâlâ o şeyin büyüsü altındasın," dedi Matthew. "Seni öldürecek. Yüzünden belli. Seni bu şekilde kontrol etmesine izin veremezsin."

"Onu zaten yok ettin," dedi Clove nefes nefese. Ağlamayı durduramıyordu. Bütün vücudu acıyordu ve doğru düzgün nefes alamıyordu. Göğsü sıkışıyordu; kalp krizi geçiriyor gibiydi. Uzun bir soluk verdi ve mümkün olduğunca yavaş nefes aldı.

Matthew hâlâ onu dehşetle izliyordu.

"Bana biraz su getirebilir misin?" diye sordu biraz sakinleşince.

"Su mideni bulandırır. Sana bira getireyim." Matthew kilerden bira getirdi.

Clove, sakinleşene kadar içti ve nefes alıp verdi. Gözyaşlarını sildi. Artık saat dokunabileceği kadar soğumuştu. Dikkatlice açmayı denedi. Ekran siyah kaldı. Bu daha önce başına hiç gelmemişti. Nasıl tamir edeceği konusunda bir fikri yoktu. Programlama üzerinde geçirdiği saatleri düşününce, donanımı nasıl tamir edeceğini bilmediği sürece hepsi boştu.

Clove, saatlerin yüksek ısıya dayanıklı olup olmadığını hatırlamaya çalıştı. Öyle olması gerektiğini düşündü... sonuçta güneş enerjisiyle çalışıyorlardı, değil mi?

"Birini çağırmamı ister misin?" diye sordu Matthew. Clove'un alnına dokunup ateşini kontrol etti. "Yardıma ihtiyacın var."

Clove başını iki yana salladı. Kafası öyle karışmıştı ki. Matthew gelecekte oynayacağı rol hakkında hiçbir şey bilmiyormuş gibi duruyordu. Ya Clove'un deli olduğu kanaatine varıp onu doktora götürürse? Bunu Matthew ile tartışarak düşündüğünden daha çok şeyi riske attığını fark etti. Buradaki doktorlar, deli olduğunu düşünürlerse ona ne yapacaklarını kim bilirdi? Onu bir tımarhaneye bile koyabilirlerdi... ya da Ella'nın dediği gibi cadı olmakla suçlayıp yakabilirlerdi.

"Lütfen," dedi. "Sorun yaratmayacağıma söz veriyorum. Ya da ne yapacağımı düşünüyorsan artık. Kimse... kimseyi çağırma olur mu? Benim... dinlenmem gerekiyor sadece."

Matthew ona uzun uzun baktı. "Ya kendine zarar verirsen?" dedi sonunda. "Bunu riske atamam. Yardıma ihtiyacın var."

"Hayır yok! Ben iyiyim!" Gittikçe heyecanlanan sesini alçaltmaya çalıştı. "Hiçbir şey olmayacak. Lütfen!"

İkna olmuşa benzemiyordu.

"Eğer Spart gerçekten bir iblisse, o zaman onu öldürdün, değil mi?" dedi Clove. "Büyü geçip gidecek yani, öyle değil mi? Bir iblis vardı ve beni ondan kurtardın. Yardıma ihtiyacım yok."

Matthew alnını ovdu. "Neler olduğundan emin değilim artık. Düşünmeye ihtiyacım var. Şu an hiçbir şeye karar veremiyorum."

KAKTÜS TEAM

20. BÖLÜM

Dosya Notu: İlk defa 2344'te yayımlanan, *Clove Sutcliffe'in Gayriresmî Biyografisi*'nden bir kesit.

Carlisle, İngiltere, 1745

Clove bozuk saati elinde evirip çevirdi. Gökkuşağı kayışı sağa sola sallanıyordu. Kararmış ekranı tırnağıyla tırtıkladı, isi silmeye çalışıyordu. Pil, yirmi dört saatten uzun bir süredir şarj oluyordu ama saati hâlâ açılmamıştı. Clove başka ne yapabileceğini bilmiyordu. Yaptığı hiçbir şey saatin açılmasına yaramıyordu.

Şimdiye kadar, hayatı boyunca her zaman istediği bir şeyi yapmasında yardımcı olan bir bilgisayarı olmuştu. Aklında herhangi bir soru varsa, tek yapması gereken bunu sormaktı ve daima cevabını alırdı. Yardıma ihtiyacı olduğunda, daha yardım istemeyi düşünmeden ihtiyacı karşılanırdı. Şimdi tamamen yalnız kalınca, saatine ne kadar güvendiğini fark etti. En kötüsü de nasıl tamir edeceğini bulamazsa sonsuza kadar geçmişte takılı kalacak olmasıydı.

Eve asla dönemeyecekti.

Jen, Tom ya da Meg'i bir daha asla göremeyecekti.

Ebeveynleri öylece ortadan kaybolduğunu düşünecekti. Ona neler olduğunu asla öğrenemeyeceklerdi.

Tam bir arapsaçına dönmüştü. Matthew'yla alakalı hiçbir şeyi aydınlığa kavuşturamamıştı. Gerçekten Katherine ya da zamanda yolculuk etme hakkında hiçbir şey bilmiyor muydu? Clove, Katherine'i bulduğunda, annesi daha çok fikir sahibi olacak mıydı?

Clove, gözyaşlarını tutmaya çalışarak başını pencereye yasladı ve aşağıdaki bahçeyi izledi. *Düşünmeyi* becerebilse ve saatini nasıl tamir edebileceğini bulsa... fakat beyni reçele dönmüş gibiydi. Paniğinin içinden çıkıp bir çözüm bulamıyordu.

Elinde hiçbir şey yoktu. Bir tek hataları, başarısızlıkları vardı ve onu aşağı çekiyorlardı.

* * *

Ertesi gün Clove nihayet Katherine ile tanıştı. Büyükannesi vefat etmişti ve Katherine, Carlisle'daki evde yaşamaya gelmişti. Clove geldiğini, kahvaltı için giyinmesinde yardımcı olması söylendiğinde öğrendi.

Katherine tuvalet masasında oturmuş, yansımasına boş bir ifadeyle bakıyordu. Clove kapının eşiğinde durdu ve Katherine'in arkasını seyretti. Deli gibi atan kalbini sakinleştirmeye çalışıyordu. Matthew'nun DNA sonuçlarına bakılırsa, bu kişi de annesiydi.

Clove odayı arşınladı. Attığı her adımın farkındaydı. "Günaydın, Bayan Finchley," dedi. Sesini sakin tutmaya çalışıyordu ama tahmin ettiğinden daha kısık çıkmıştı. "Ben Anise. Hiz... hizmetçiniz."

Katherine hareket etmedi. Saçı düğüm düğüm olmuştu, uzun zamandır taranmamış gibiydi. Gözlerinin altında mor halkalar ve elmacık kemiklerinin altında derin çukurlar vardı. Ölen büyükannesi yüzünden acı çekiyordu. O kadar kendi içine gömülmüştü ki hemen karşısında duran kızını fark etmemişti. En azından Clove sebebinin bu olmasını umuyordu. Matthew bilmese de Katherine gerçeklerin farkındaydı herhalde, değil mi?

Clove yutkundu. "Giyinmenizde yardımcı olayım mı?"

Katherine başını biraz kaldırdı.

Clove gergin bir şekilde titreyen ellerini durdurmaya çalıştı. Dolaptan bir elbise aldı ve Katherine'in ayağa kalkmasında yardımcı oldu. Katherine bir kukla gibi kolları nereye kaldırılıyorsa öyle hareket ediyordu. Ona dokunulduğunun bile farkında değil gibiydi.

Clove, Katherine'in ona bakmasını istiyordu ama o, kederi yüzünden etrafını algılayamıyordu. Clove'u tanıyacak mıydı? Clove çoktan Matthew'ya anlattıklarını Katherine'e anlatmayacağına karar vermişti. Aynı tepkiyi alma riskine giremezdi.

Katherine giyindiğinde ağzını açtı, birbirlerinden ayrılırken dudakları ses çıkardı. "Teşekkürler," dedi biraz bekledikten sonra.

"Rica ederim. Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

Katherine biraz gecikmeli bir şekilde başını iki yana salladı. "Hayır, sağ ol." Gözlerini kapadı, sonra tekrar açtı. Yatak odasından çıkabilmek için güç toplamakta ne kadar zorlandığını görebiliyordu.

Clove onu bir süre izledi, sonra Katherine'e giyinmesinde yardımcı olurken aldığı birkaç saç teline baktı. Bu sefer saç tellerini almak çok daha kolay olmuştu ama aslında onlara pek ihtiyacı yoktu. DNA'nın ona ne söyleyeceğini biliyordu: Karşısındaki kişi annesiydi.

Günün ilerleyen saatlerinde Clove tekrar sonu gelmeyen bir çamaşır yığınını yıkıyordu ve Katherine'le Ella'yı, saatini, Katherine-ve-Matthew'yu ve tekrar Ella'yı düşündü. O sırada Matthew çıkageldi. Clove, Matthew'nun çamaşır-evinin eşiğine yaslanıp onu incelediğini ve ne kadar benzediklerini fark ettiğini hissetti. Bu, Clove'un patlamasından beri Matthew'nun onu ilk dikkate aldığı andı. Clove kendisiyle bir daha asla konuşmayacağını düşünmüştü. En azından şeytan çıkarma ayini düzenlenmemişti.

"O, değil mi?" dedi Matthew. "Benim evleneceğimi..."

"Evet," dedi Clove yarı umursamaz bir tavırla. Halbuki hiç rahat hissetmiyordu. "O." Umutlandığını sesinden belli etmemeye çalıştı. Belki de artık Clove'un neden bahsettiğini bildiğini itiraf edecekti. Clove hâlâ bu konuda umudunu kaybetmemişti, saçma olduğunu bilmesine rağmen.

"Gözlerini almışsın," dedi Matthew. Bakışları Clove'un yüzünde gezindi. Beti benzi atmıştı, sanki bir hayalete bakıyordu. "Benim burnumu ve onun gözlerini almışsın."

Clove saçlarını kulaklarının arkasına taktı. "Tanıştınız mı?"

Kısaca başını salladı. "Yengesi Bayan Finchley onu terziye götürdü. Onları faytonla ben sürdüm. Çok güzel bir kız. Ve de üzgün."

"Onunla konuşsana," dedi Clove. "Eğer fırsat bulursan. Bir arkadaşa ihtiyacı varmış gibi duruyor."

Matthew cevap vermedi, dalgın bir şekilde ayakkabısının burnuyla toprakta spiraller çizdi. "Bugün çok daha sakin görünüyordun. S-Spart'ını mahvederek seni üzdüğüm için özür dilerim." Alışık olmadığı kelimede kekeledi. "Yardım etmek istemiştim. Onsuz gerçekten daha iyi olacaksın."

Clove iç çekti. "O düşündüğün gibi bir iblis değil. Ama zaten kırıldı artık, o yüzden kafanı takmana gerek yok. Tamir etmeye çalıştım ama yapabileceğimi sanmıyorum. Bozulan parçalar için yedek alamıyorum."

Matthew'nun alnı kırıştı. "Tamir etmek derken ne demek istiyorsun? Onu yediriyor muydun?"

"Gerek yok. Enerjisini güneşten alıyor, bitkiler gibi."

"Bitkiler gibi mi?" dedi Matthew. İstemsizce meraklanmıştı.

"Saatin içinde paneller var. Aynaya benzer. Gün ışığını yakalayıp ısının enerjisini topluyor."

"Hı," dedi Matthew. "Kulağa çok... tuhaf geliyor. Ateşin dumanı, ışığın gelmesini bir şekilde engellemiş olabilir mi?"

Clove kaşlarını çatarak düşündü. "Ateşin ne yaptığını tam olarak bilmiyorum." Belki de Matthew haklıydı. Belki de güneş panelleri isle kaplanmıştı. Saatin ekranı külle simsiyah olmuştu ve silmeye çalışmıştı. İçindeki güneş panellerini temizlemeyi hiç düşünmemişti. Belki de saat bu yüzden çalışmıyordu. Sonradan temizlemeyi aklının bir köşesine yazdı. Saatin arkasını açmanın bir yolunu bulması gerekecekti.

"Katherine..." dedi Matthew, Clove'un düşüncelerini bölerek. "Sence Katherine ile... benim âşık olmamız... neden

önemli olsun?" Sessizce konuşmuştu, boğazı düğümleniyor gibiydi.

Bir hizmetçi olarak, bir hanımefendiye âşık olmak onun için ihanet gibi bir şey olsa gerekti. Fakat Katherine'le tanıştıktan ve Clove fikri aklına soktuktan sonra bunu gerçekten düşünmeye başlamıştı.

"Beraber... dünyanın kurtarılmasına yardım edeceksiniz," dedi Clove. "Kulağa çok saçma geldiğini biliyorum ama işlerin olması gerektiği gibi, rayına girmelerini sağlayacaksınız. Önümüzde birkaç büyük savaş var ve ikiniz, bu savaşların insanlık için en güvenli şekilde bitmesine yardım edeceksiniz."

Matthew ona boş boş baktı. "Bu... çok saçma. Neden herhangi bir değişikliğe sebebiyet verebilelim ki? Ben bir hizmetçiyim. Bunları sana... iblis mi söyledi?"

"Bunları nasıl öğrendiğimin bir önemi yok." Tekrar Spart hakkında konuşmaya başlamasını istemiyordu. "Tek bilmen gereken zeki, cesur ve inandığı şeyler uğruna savaşan biri olduğun. Bu şekilde dünyayı kurtaracaksın."

Matthew kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. "Ben... ben anlamıyorum. Kulağa, küçük çocuklara anlatacağın bir masal gibi geliyor. Gerçek hayat gibi değil."

"Bana inanıp inanmamanın bir önemi yok," dedi Clove şefkatle. "Gerçekler bunlar."

Matthew parmaklarını saçlarından geçirerek açık kapıdan bahçeyi izledi. Bir anlığına Clove'u ciddiye almış gibi bir ifade yerleşti gözlerine. Clove'un betimlediği gibi bir kahraman olduğunu hayal ettiğinde, yüzünde ufak bir tutku kıvılcımı çaktı. Sonra başını salladı ve ifadesi kayboldu.

"Benim gibi insanlar dünyayı kurtarmaz," dedi ellerini ceplerine sokup giderken. "Katherine Finchley yardım etse bile olmaz."

21. BÖLÜM

Ella-is-swell | luckyclover'ın online mağazasında satılığı örgü bereler için modellik yapmaya devam etmeyi REDDEDİYORUM. Tek boynuzlu at şapkası fazla ilerî gitti. bööö.

Beğen · Yorum yap · Paylaş

LuckClover Aşk için yap. Ella-is-swell. AŞK İÇİN YAP.

Ella-is-swell | Asgari maaş bile almıyorum. Yakında bir işçi sendikası başlatacağım. (Örgü Ören Üzgün Kadınların Kız Arkadaşları Sendikası)

Dosya Notu: 14 Aralık 2058 tarihli sosyal medya mesajları

Carlisle, İngiltere, 1745

Bulduğu her boş ânında Clove yatak odasına kaçıp saati üstünde çalışıyordu. Arkasını açmaya çalışarak harcadığı saatlere rağmen vidaları çıkaramamıştı. Donanımın yerinden oynamaması onu dehşete düşürüyordu. Pes etmesine az kalmıştı. Açabilse bile güneş panellerini temizleme ihtimali ne kadardı? Yedek parça satın alabilecek değildi ya. Saati, lavanta saksısının arkasında sakladığı yere geri koydu ve pencereden dışarı baktı.

Matthew aşağıdaki fayton yolunda duruyordu. Katherine'le konuşurken atın dizginleri elinde gevşek bir şekilde duruyordu. Daha doğrusu konuşmuyorlardı. Tek kelime etmeden birbirlerine bakıyorlardı. Başı Katherine'e doğru eğilmişti, Katherine de yüzünü ona doğru çevirmişti. Mıknatıs gibi birbirlerini çekiyorlardı.

Bir araya geldiklerinde âdeta ışıldıyorlardı. İlk defa Clove bunun doğru olduğunu, birbirleri için yaratılmış olduklarını kalbinde hissedebiliyordu.

Clove'un annesi, üniversitenin ilk senesinde hamile kalan on sekiz yaşındaki bir kızdan ibaret değildi. Ebeveynlerinin aşk hikâyesi yüzyıllardır süregeliyordu. Kaçınılmazdı. Beraber olduklarında geri kalan her şey bulanıklaşıyor ve önemsizleşiyordu. Âşık olmak kaderlerinde vardı, bir hayattan diğerine...

Bunun düşüncesi Clove'un evine duyduğu özlemi iyice güçlendirdi. Öz ebeveynlerini 2056'da bulmak ve Jen'le Tom'a onları sevdiğini söylemek istiyordu.

Saatini tamir etmesi gerekiyordu.

Odanın dışındaki koridorda ayak sesleri duydu.

"Günaydın," dedi Ella odaya girerken. Çenesini Clove'un omzuna dayayıp pencereden dışarı baktı. "Büyün işe yaramadığına göre Matthew ile barışmak için ne yapmayı düşünüyorsun?"

Matthew, Katherine'e ata nasıl elma yedireceğini gösteriyordu. Kızın parmaklarını dikkatle ayırarak avucuna elmayı yerleştirdi. Clove buradan bile Matthew'nun Katherine'den hoşlandığını saklayamadığını görebiliyordu. Fakat Katherine'in ona büyük bir gülümsemeyle baktığını da fark etmişti.

"Galiba büyüm işe yaradı," dedi Clove sessizce. Matthew'ya söylediği şeyler bariz bir şekilde fark yaratmıştı.

"Aa, iyi bari. Neyse al, sana kahvaltı getirdim," dedi Ella.

"Domuz pastırması mı o?" dedi Clove koklayarak.

"Tabii ki," dedi Ella tatmin olmuş bir şekilde.

Clove yemeğini yerken, tam bir gizem olan Ella'yı düşündü. Bir kız, şehirde tek başına, on sekizinci yüzyılda ne yapıyor olabilirdi? Ailesini mi arıyordu? Evden kaçan bir âşık mıydı? Saklı bir hazine mi arıyordu?

"Bana bir gün neden Carlisle'da olduğunu söyleyecek misin?" diye sordu.

Clove bir an Ella'nın gerçekten cevap vereceğini düşündü ama sonra kız başını iki yana salladı. "Daha değil."

Clove olduğunu bilmediği bir sınavdan kalmış gibi hissetti.

"Kafanı takma Clove," dedi Ella. Saçından bir tutam çekiştirince topuzundan çıktı. "Heyecanlı bir şey değil, konuşmaya değer bile değil." Yatağa uzandı. Saçı etrafına yayıldı. Her zamanki gibi, sanki bir porsuğu kovalarken ardı ardına dört tane çalılığa girip çıkmış gibi duruyordu.

Arkadan biraz olsun Meg'e benziyordu.

Clove, Meg'i özlüyordu. Fakat aslında özlemiyordu. Özlediği eski Meg ve kolay arkadaşlığıydı. Rahat, neşeli Meg'i özlüyordu, mesajlarına bile geri dönmeyen yeni, utanmış Meg değil. Yumuşak, uçuşan saçlarını; iri, ışıldayan gözlerini ve gülümsemeye daima hazır dudaklarını özlüyordu. Her zaman taktığı lades kemiği kolyesini... Fakat Meg'i gözünde ne derece yükseltiğini fark etmeye başlamıştı.

Onu unutmak için aralarına biraz mesafe koyduktan sonra (birkaç yüzyıl kadar) ona mükemmel, hayallerinin kadınıymış gibi davrandığını gördü. Meg'in mükemmelliğinin, bir melek değil de insan olduğunu gösterecek kadar kaybolması için Clove'un bir adım geri atması gerekmişti; böylece onu düzgün bir şekilde görebiliyordu.

O öpüşmenin hiçbir zaman olmamış olmasını dilemeye devam edecekti ama o öpüşme olmadan da Meg'i unutamayacaktı. Eve döndüğünde arkadaşlıklarının kurtulma ihtimali hâlâ vardıysa, Clove en yakın arkadaşını sonsuza dek kaybetmemişse, o zaman belki de o öpüşme iyi bir şeye sebebiyet vermişti. Belki.

"Hadi," dedi Ella. "Bayan Samson bizden biraz un almamızı istedi. Stoktakileri bitirmiş."

Clove başını salladı. Hava çok güzeldi, şehirde gezmek için mükemmel bir gündü.

* * *

Eve dönerlerken çenelerinden tereyağı damlıyordu. Ufak bir oğlan, dükkânın önünde fırından yeni çıkmış, üstlerine tereyağı dökülmüş muffinler satıyordu. Ella, Clove'u muffinlere bakarken görünce pişirme süreci hakkında oğlana birtakım sorular sormuş, sonra kalitelerinden memnun kalınca ikisine de birer tane almıştı. Clove, Ella'nın yemeği ciddiye aldığını görebiliyordu.

Bir çuval unu sırayla taşıyorlardı. Dükkânların önünden geçerken Clove'un aklına bir fikir geldi. Belki buradaki dükkânlardan birinde, saatin arkasını açmasına yarayacak bir şey bulabilirdi. Tom'un çakısında olan tornavidadan daha iyisini bulsa bile kârdı.

Kapılarının üstünde sallanan ahşap levhalardan dükkânların ismini okuyarak, alet edevat satabilecek ya da... Sorununu aklında evirip çevirirken Clove kaşlarını çattı. Bir muknatıs işine yarar mıydı? Bir şeyleri açmak için manyetik tornavidaların kullanımı hakkında bir şeyler duyduğunu hatırlıyor gibiydi. Belki bir muknatıs, saatindeki vidaları çıkarmasında yardımcı olabilirdi.

1745'te bir muknatısı nereden bulacaktı?

Pusulada muknatıs kullanmıyorlar mıydı? Doğru mu hatırlıyordu? Pusula bulabilirdi herhalde, değil mi? Pusulalar gündelik kullanımı olan bir şey miydi? Bir pusula satın alabilecek miydi yoksa sadece gemilerde mi vardı? Pusula almaya yetecek parası var mıydı?

"Ella, pusula nereden alabilirim biliyor musun?"

Ella, Clove'un bir Disney filminde çaldığından neredeyse emin olduğu bir şarkıyı mırıldanmayı bırakıp düşünceli bir şekilde burnunu kırıştırdı. "Emin değilim. Antikacılardan birinde bir muknatıstaşı bulabiliriz belki."

"Muknatıstaşı mı?"

Ella, Clove'a baktı ve gülümseyerek çenesinden yağı sildi. "Şey gibi düşün..." Durdu, doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu.

"Bir iple sarkıtıldığında kuzeye dönen bir büyük bir taş. Çok eski tip bir pusula gibi."

Clove günler sonra göğsünde umudun kıpırdanmaya başladığını hissetti. Mıknatıstaşı doğal bir mıknatıstı anlaşılan. Onu kullanabilirdi.

Ella onları yakındaki bir tefeciye götürdü. İçerisi karanlık, kasvetli ve tuhaf eşyalar, lambalar ve tablolarla doluydu. Clove'un acelesi olmasaydı, içiçe geçmiş, özenle oyulmuş iki fildişi top ve cam şişenin içine yerleştirilmiş bir gemi gibi ilgi çekici birkaç parça eşyayı incelemek isterdi. Tezgâhın üstünden sarkan ufalmış bir kafa bile vardı.

Clove tezgâhtarın dikkatini çekmek için boğazını temizledi. Clove'a bakıp kaşlarını daha iyi çatabilmek için tel çerçeveli gözlüklerini alnına çekti. "Buyurun?"

"Bir mıknatıstaşı almak istiyorum," dedi Clove.

Adamın ince kaşları kalktı. "Mıknatıstaşı mı? Denize mi açılacaksınız?"

"Pek sayılmaz," dedi Clove. "İhtiyacım var. Bir şeyler... için işte."

"Bir şeyler için," diye tekrarladı adam eğlenerek. "İki genç hanım mıknatıstaşını ne yapsın?" Tefecinin kaşları, kalkmaları mı yoksa inmeleri mi gerektiğine karar veremiyordu.

"Efendimiz için," dedi Clove hızlı düşünerek.

"Buralarda bir yerde bir iki tane olacaktı." Dükkânın arkasına gitti ve çok sürmeden elinde kumaşa sarılı bir şeyle geri döndü. Kumaşı açtığında ipe bağlanmış bir parça taş ortaya çıktı.

Clove saçından bir tel toka çıkarıp taşa değdirince, bir güç tokayı kendine çekti. Manyetikti. İpi aldı ve taşı sarkıttı. Taş, Ella'nın durduğu yere döndü. Clove taşla empati kurabiliyordu. Taşın yanına çizilmiş bir ok kuzeyi gösteriyordu.

"Alacağım," dedi Clove. Heyecanla zıplamamak için kendini zor tutuyordu. Mıknatıstaşını, çakısındaki tornavidayı manyetik

yapmak için kullanabilirdi. Kolaydı, Tom'u yaparken izlemişti. Tornavidaya boydan boya mıknatısı sürtmek, tornavidayı manyetik yapardı.

"İlginç adamdı," dedi Clove sokaktan aşağı yürürlerken.

"Ben sevdim," dedi Ella. Dertsiz tasasız bir edayla kollarını sallıyordu. "Bana seni hatırlattı."

Clove yarı şaşkın yarı eğlenmiş bir şekilde iç çekti. "Eğer kaşlarımız yüzünden benzediğimizi söylersen, yemin ederim..."

Ella güldü. "Hayır. Sende de olduğu gibi, *seninle vaktimi harcamaktan daha önemli işlerim var*, havası var."

Clove ağzını açtı, sonra tekrar kapadı. "Gerçekten öyle miyim?"

"Artık değilsin," diye itiraf etti Ella. "Başta öyleydi. Galiba bana ısındın."

"Özür dilerim," dedi Clove. Kelimeler ağzından istediğinden daha yumuşak çıkmıştı. "Dikkatimi veremeyecek kadar başka şeylere odaklanmıştım. Senin yüzünden değildi."

"Biliyorum," dedi Ella. "Artık dikkatini çektim zaten." Clove'la göz göze geldiler. Birden aralarında görünmez, gergin bir çekim oluştu. Clove'un kalbi öyle hızlı atıyordu ki sesi kulaklarında yankılanıyordu.

Ella şefkatli, düşünceli biriydi ve öyle cesur bir ilgi çekiciliği vardı ki... Dün Clove onu Latince bir kitap okurken yakalamıştı ve ne yaptığını sorduğunda Ella, sanki önemli bir şey değilmiş gibi tarih çalıştığını söylemişti. Ella gizemli ve güzeldi. Clove sonsuza kadar yanında olmak istiyordu.

İçinden, parmaklarını Ella'nın avucuna ya da bileğine bastırmak; dirseğine, beline sarılmak geliyordu. Onun yerine Clove kollarını kavuşturdu ve Ella'ya dokunmak istediği şekilde baktı. Yavaş, şefkatli ve sonu gelmeyen bir şekilde...

Bir süre sonra Ella gözlerini kaçırdı. Boğazını temizleyerek, "Mıknatıstaşını ne için istiyorsun?" diye sordu.

"Başka bir büyü için," dedi Clove hızlı düşünerek.

"Ooooo." Ella sırıttı. "Bu büyünün işe yarayıp yaramadığını nasıl bileceğim? Dumanlar içinde ortadan mı kaybolacaksın?"

Clove homurdandı. "Öyle bir şey."

"Ne... gerçekten mi?"

"Duman olmadan yok olabileceğimi umalım."

Ella'nın yüzünden hüzünlü bir ifade geçti. "O zaman kendi adıma, iyi bir cadı olmadığını umuyorum."

Yolun geri kalanında ikisi de sessizdi. Ella'yı geride bırakması gerektiğini düşündükçe Clove'un, saatini tamir etme hevesi kaçıyordu. Saçmaydı. Yani şey yapacak değillerdi ya... *On sekizinci yüzyıldaydılar*. Hem Ella bunu istiyor muydu?

Fakat Clove giderse, Ella'yı bir daha göremeyecekti. Sabahın ikisinde Latince kitabın nasıl gittiğini soran bir mesaj atamayacak ya da örgü örmeyi öğretemeyecekti (Ella örgü örmekte çok kötüydü).

Clove, Ella'yı değerli bir hazine gibi sarıp sarmalamak istiyordu. Bütün gizemlerini öğrenip sırlarını çözmek istiyordu. Ella'nın yanındayken birçok şey istiyordu.

22. BÖLÜM

Gönderen: Ella <ella-is-swell@walker.com>
Alıcı: Clove <luckyclover@sutcliffe.com>
Konu: SINAV DÖNEMİ HÜZNÜ (İlk albümümün adı)
Tarih: 3 Ocak 2059 17:54:48 GMT

Clove.

Biliyorum teknik olarak şu an ~ kavgalıyız ~ falan fakat yarın sınavlarım başlıyor ve üzgünüm, yorgunum ve seninle üç gündür konuşmadım, bu da iğrenç bir durum. O yüzden ateşkes teklif ediyorum. Ayrıca öğrenmiş olmam gereken Latince fiil çekimlerinin sadece yarısını biliyorum ve ders çalışmaktan o kadar B I K T I M ki, Clove'suzluk yerine bana-sinirli-Clove ile konuşmayı tercih ederim.

Özür dilerim. Benimle yılbaşı partisine gitmen için seni zorlamamalıydım. Partileri sevmediğini biliyorum. Gerçekten. Fakat o gece için yapmak ve söylemek istediğim öyle çok şey vardı ki... Etkileyici bir şekilde romantik olacaktı. Yine de seni eğlenebileceğine ikna edebileceğimi düşünmüştüm.

Kötü bir gece geçirdiğin için özür dilerim. Seni dinlemeliydim. İnsanların üstüne giden, patronluk taslayan ve her şeyi daha iyi bildiğim için sana sormadan işlere kalkışan biriyim. (Sonuncusu da çok salak bir durum çünkü sen benden milyon kat daha zekisin.)

Önce sana sormadan bir şeyler yapmamdan nefret ettiğini biliyorum. 1745'te bunu yeterince yaşadık. Şimdiye kadar gerçekten dersimi almış olmalıydım.

Bak, her şey hakkında aynı fikirde olmayacağız. Devamlı selfie çekmemi ve (daha) karşılaşmamış olmama rağmen uzaylılara inanıyor olmamı hep sinir bozucu bulacaksın. Ben, hiç dışarıya çıkma ihtiyacı duymadan senin saatlerce bilgisayar başında zaman geçirebilmeni ya da problemlerini benimle konuşmaktansa içinde neden biriktirdiğini hiçbir zaman anlayamayacağım. (Ya da neden lımaklarını yediğini... çok kötü bir alışkanlık.)

Kavga edeceğiz. Bu işler böyle. İlişkimizi gerçek yapan da bu. Kolay olsaydı, bizim ilişkimiz olmazdı, değil mi?

Ella xx

Dosya Notu: 3 Ocak 2059 tarihli, ELENORE WALKER'dan CLOVE SUTCLIFFE'e e-posta

Carlisle, İngiltere, 1745

O günün işini bitirdikten sonra Clove ve Ella odalarına döndüler. Clove hemen saatini tamir etmek istiyordu ve Ella da biraz okuma yapmak istediğini söylemişti.

Clove, pencerenin yanında oturmuş antik bir dilde ya da muhtemelen Latince bir şey okuyan Ella'ya sırtını verdi. Clove ona neden ölü bir dil öğrenmeye çalıştığını sorduğunda Ella gülmüş, ve dilin *ölü* olmasının bir bakış açısından ibaret olduğunu söylemişti. Bazen Ella mantıklı konuşmuyordu.

Ella kitabına dalmışken Clove da mum ışığında çalışmaya başladı. Mıknatıstaşını tornavidaya sürtüp metali manyetik bir hale getirmeye çalıştı. Sonra tornavidayı, vidaları yuvalarında döndürmek için kullanarak bunu saatin üstünde denedi. Yavaşça çıkmaya başladılar. İşe yaramıştı! Clove dikkatle vidaları çıkardı. Nefesini tutarak saatin arkasını çıkardı.

İçi gayet iyi görünüyordu. Yerinden çıkmış parçalar ya da devre tahtaları üstünde yanmış teller yoktu. O zaman neden çalışmıyordu? Clove ne yapacağını bilmiyordu. Bariz bir problem olacağını ummuştu, kolayca halledebileceği bir şey...

Gözleri yaşlarla doldu. Eve asla dönemeyecekti. İç çekerek kendini sakin kalmaya zorladı. Yorgundu. Belki sabah tekrar baktığında problemin ne olduğunu anlardı.

Clove kapağı yerine koyarken güneş panellerinin arkalarının isle kaplı olduğunu gördü. Matthew'nun, sorunun iste olabileceğini söylediğini hatırladı. Paneller kirli olduğu için belki şarj olamıyorlardı. Daha iyi görebilmek için saati muma tuttu ve tırnağıyla isi silmeye başladı. Cama zarar verme ihtimaline karşı bıçak kullanmak istemiyordu.

Elinden geldiğince bütün pisliği çıkardığında kapağı tekrar taktı. Bir dahaki sefere saati güneşin altına bıraktığında şarj olacağını umdu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Ella ona bakarak. Kitap okumayı bırakmış saçlarını tarıyordu.

Clove, saati kucağına bıraktı. "Hiçbir şey."

"Madem bir şey yapmıyorsun, saçımı tarayabilir misin? Arkada ulaşamadığım bir düğüm var."

"Tabii," dedi Clove ve ertesi sabah güneş doğduğunda şarj olabilmesi için saati pencerenin kenarına çaktırmadan bıraktı. Belki yarın nihayet evine dönebilecekti.

Ertesi gün Katherine, giyinmesine yardımcı olurken Clove'a gülümsedi, gerçekten gülümsedi. Matthew'yla yeni ilişkisi çiçek gibi açmasını sağlamıştı.

Clove alt kata dalgın bir şekilde indi. 1745'e geldiğinde, ebeveynlerinin tıpa tıp aynı versiyonlarının, tarihin önemli noktalarında nasıl ortaya çıktıklarını öğrenmeyi umuyordu. Her tarihte âşık olacaklarını ya da kendisinin, onları âşık olurken *göreceğini* hiç düşünmemişti. Tuhaf ve biraz rahatsız ediciydi.

Tekrar Matthew'yla konuşması gerekiyordu. Şehri kurtarmada Matthew'nun, Katherine'le hangi rolü oynayacaklarını bildiğinden emin olması gerekiyordu. Geçen gün epey yol kat ettiğini düşünmüştü ve Matthew artık Katherine'le arasında bir bağ olduğunu yadsıyamazdı. Bu Clove'a inanmasında yardımcı olurdu herhalde, değil mi?

Clove onu ahırda, huzursuz sakinlerine yular takmaya çalışırken buldu. Clove'u görünce dondu. Ona hâlâ güvenmediği belli oluyordu. Clove onu suçlayamazdı. Eğer gerçekten reenkarnasyonu hakkında bir şey bilmiyorduysa, o zaman Clove'un ona anlattıklarına inanması neredeyse imkânsızdı.

"Son zamanlarda Katherine'le epey vakit geçiriyorsun," dedi Clove, yalnız olduklarından emin olduktan sonra. Havadan sudan konuşmaya tenezzül etmedi. Gerek yoktu. Katherine'le

olan bağlantısına odaklanmanın, Clove'un Matthew'ya gelecek hakkında anlattığı şeylere biraz da olsa inanmasının tek yolu olduğuna çoktan karar vermişti.

Matthew yutkundu. "Evet öyle."

"Ee? Hakkımda fikrini değiştirmene sebep oldu mu?"

Matthew çenesinin altını kaşıyarak düşündü. "Bir gün Katherine'e âşık olacağım konusunda haklı olduğunu düşünüyorum; bu da geleceği, ya bir kahin olduğun ya da bir tür... büyü kullandığın için görebildiğin anlamına geliyor. Fakat dediklerine inanmamın başka bir yolunu göremiyorum. Yaşıtım bir kız nasıl kızım olabilir? Bir insan nasıl zamanda seyahat ederek gelecekten gelebilir? Bu imkânsız."

Clove bunu tartışmamaya karar verdi. En azından artık deli olduğunu ya da içine şeytan girdiğini düşünmüyordu. Şu an önemli olan onunla kuşatma hakkında konuşmaktı.

"Buraya, seninle İsyan'ı konuşmak için geldim," dedi.

Matthew'nun kaşları kalktı. "Neden İsyancılar hakkında konuşmak istiyorsun?"

Clove büyük bir risk aldı. "İsyan sırasında sen ve Katherine şehrin savunmasında yardım edeceksiniz."

Clove, Katherine'in ismini söyleyince Matthew'nun yüz ifadesi yumuşadı ama sonra Clove'un dedikleri iyice oturunca ifadesi değişti. "Şehri *savunuyor* muyuz? *İskoçlara* karşı mı?"

"Evet," dedi Clove kesin bir şekilde. Matthew'nun Katherine'le Carlisle'ın geleceğinde oynayacağı rol hakkında hiçbir fikri olmadığını artık tamamen anlamıştı. Diğer hayatları hakkında hiçbir fikri yoktu. Kulağa imkânsız geliyordu belki ama öyleydi.

"Ama ben... İskoçların özgürlüğünü istiyorum," dedi kafası karışarak. "İngilizlere yardım etmeyeceğim. İskoç bir kral istiyorum."

"Hayır," dedi Clove. "İngilizler kazanacak. İngilizler kazanmak zorunda. İskoçya'nın şimdi yenmesi onlar için iyi olmaz."

"İskoçya'nın İngiliz kontrolü altında kalması gerekiyor," dedi Matthew. Clove'un dediklerini tartıyordu. "Bunun gerçekleşmesi, uğurunda hayatını vermeye değecek kadar önemli olduğunu mu söylüyorsun?"

"Senin hayatın değil," dedi Clove. "Sen ölmeyeceksin. Kuşatma sırasında şehri savunurken Katherine ölecek ama sen daha yaşayacaksın." Clove düşünmeden konuşmuştu ve Matthew'nun yüz ifadesinden yaptığının bir hata olduğunu anladı.

"Ne?" dedi Matthew sesi kısılarak. "Katherine *ölüyor* mu? Hayır. *Hayır*!"

"Önemli bir amaç uğruna ölecek," dedi Clove. Zayıf bir bahaneydi ve bariz bir şekilde Matthew'nun daha iyi hissetmesine yaramıyordu.

"O ölemez!" diye bağırdı. "Şimdi... böyle olacakken..." Cümlesini bitiremedi.

Katherine'i sadece birkaç gündür tanıyordu ama yine de Matthew çoktan ona âşık olmuştu. Clove konuşmaya çok yanlış girdiğini fark etti.

"Ama Katherine, Carlisle'ı *savunurken* ölecek," dedi Clove. Durumu kurtarmanın bir yolunu arıyordu. Düzgün bir şekilde açıklarsa Matthew olayların bu şekilde gelişmesi gerektiğini anlardı, değil mi? İnsanlığın geleceği için onu feda etmeleri gerektiğini... "Katherine, şehrin İsyancılara karşı yenilmemesini sağlayacak. Bu çok önemli. O bir kahraman!"

"Ama yine de ölecek. Güçlerini onu kurtarmak için kullanamaz mısın? Katherine hayatta kalmalı!"

Clove durakladı. Matthew çok kararlı görünüyordu. Ne yaparsa yapsın Katherine'in tarih boyunca tekrar ve tekrar öleceğini ona nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Tanışmış, dünyayı kurtarmış ve genç ölmüşlerdi. Daima. Matthew olanları değiştiremezdi. İstese bile yapmamalıydı. "Hayır Matthew. Böyle işlemiyor."

"Ölmesine izin veremem. Ölmek zorunda değilse hele. Ne yapabilirim? *Bana ne yapacağımı söyle!*"

"Matthew... yapamam. Olanları değiştirmenin bir yolu *yok*." Clove paniklemişti. Matthew'ya geleceği söyleyerek büyük bir hata mı etmişti? "Katherine gelecek nesilleri korumak için ölecek. Ölmezse yaşadığım dünya tamamen değişir. *Hayatta* bile olmayabilirim."

Matthew'nun gözleri acıyla doldu. Ona arkasını döndü. Sonunda başını salladı. Omuzlarındaki kaslar gerginti. "Anlıyorum," dedi ama Clove yalan söylediğini anlayabiliyordu. Matthew atları dışarı çıkardı ve duvardaki bir kancaya bağladı.

Clove onu takip etti. Güneş ışığında gözleri kamaştı. Matthew yüzünü ondan saklıyor, ifadesini görmesine izin vermiyordu. Yanakları ağlıyormuş gibi nemliydi.

Clove, Matthew'ya Katherine'in ölümünü söylediği için çok pişmandı. Matthew olayların akışına karışacaktı ve kimbilir neler olacaktı.

"Matthew, Katherine'in kuşatma sırasında yardımcı olmasına engel olmayacağına söz ver. Ciddiyim. Eğer yardım etmezse her şey değişebilir. İngiltere'nin İsyancıları yenmesi çok, çok önemli."

Matthew kuşatmanın yönünü değiştirirse her şey olabilirdi. Bir sonraki üç yüz yılı etkileyebilirdi. Ufak bir değişikliğin dalgalanması zaman içinde tufana dönüşebilirdi.

"Söz veriyorum," dedi kesin bir şekilde. "Onu durdurmayacağım. Yardım edebilir."

"Güzel," dedi Clove. Hâlâ ona pek inanmıyordu. Spart'ın burada olup ona ne yapması gerektiğini söylemesini diledi.

Clove durdu. Matthew'ya gelecek hakkında daha fazla bir şey anlatmalı mıydı? Bir anlığına düşündü; sonra ona zaten çoktan epey bilgi verdiğini, daha fazlasını anlatmanın bir fark yaratmayacağına karar verdi.

Spart ona savaşla ilgili bir sürü dosya yollamıştı; neler yazdığını hatırlamaya çalışıyordu. "Carlisle'ın İsyancılara karşı mümkün olduğunca uzun dayanması çok önemli. Ondan sonra İsyancıların, İngiliz Ordusu ile savaşması gerekecek ve sonunda da... Culloden Savaşı'nda yenilecekler; fakat bu aylar sonra gerçekleşecek. Şimdilik Carlisle'ın kendini mümkün olduğunca uzun savunduğundan emin ol yeter."

"Carlisle'a ne zaman saldıracaklar?"

"Birkaç ay sonra. İsyancıların düşüşünün başlangıcı da o zaman."

"Zafere daha uzun bir yol var," dedi Mathew.

"Evet ama saldırı ilk adım," diye yanıtladı Clove. "Ondan sonra gerçekleşen her şey önemli."

"Ne yapacağız?"

"Daha bir şey yapmayacağız. Kuşatma başladığında harekete geçmen lazım. Sonra her şeyi değiştirebilirsin."

"O halde bekliyor muyuz?" diye sordu Matthew. Biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Clove, Matthew'nun sevdiği kadını korumak için bir an önce savaşmaya başlamak istediğini hissediyordu.

"Evet." Olanları değiştiremeyeceğine dair Matthew'yu tekrar uyarmak istedi ama ahırların girişinde birinin durduğunu gördü. Katherine'di.

Ah, hayır. Duymuş muydu? Katherine, Clove'a ilk defa doğru düzgün bakıyordu ve Clove teninin ısınmaya başladığını hissetti. Katherine ona neden bakıyordu? Clove'un gerçekte kim olduğunu biliyor muydu? Clove'un gelecekten gelen kızı olduğunu biliyor muydu?

"Özür dilerim," dedi Katherine, sesi titriyordu. "Böldüm mü?"

Clove ona birkaç saniye baktı. Katherine'in ifadesinde, Clove'u tanıdığına ya da ne hakkında konuştuklarına dair bir şey yoktu. Belki de paçayı sıyırmışlardı. Fakat Clove yalan söy-

lemekte çok kötüydü. Açıklama yapmayı Matthew'ya bırakacaktı. Bir şey demeden Katherine'in önünde hafifçe reverans yaptı, sonra hızlıca eve döndü.

Matthew'nun neşeli bir şekilde, "Hayır, sorun değil. Gördüğün kuzenimdi," dediğini duydu. Clove rahatladı. Sesi normal gelmişti. Kimse, dakikalar önce kalbini kuran bir haber aldığını anlamazdı.

Clove endişe içinde boğularak günlük işlerine devam etti. Burada yaptığı her şey, geleceği değiştirebilirdi. Ya Matthew'yla yaptığı konuşmanın hiç gerçekleşmemiş olması gerekiyorduysa? Geçmişte bir değişiklik yapmış mıydı? Geleceği değiştirmiş miydi?

23. BÖLÜM

4 Ocak 2059. 13:29'da Clove Sutcliffe tarafından bırakılan sesli mesaj:

Hey... Derstesin galiba. Mesajını gördüm. Ben de seninle kavga etmekten nefret ediyorum. Tabii ki seni affediyorum. Sana o kadar da kızmamıştım.

Bu zaten 1745'ten veya 2040'tan daha farklıydı. Önemli değil. Muhtemelen kulağa olduğumdan daha sinirli geldim. Endişelendiğin için üzgünüm. Sürpriz parti güzeldi.

Ben sadece... [sesli nefes verme] bana haber vermeden plan yapmandan nefret ediyorum. Kontrolün elimde olmasını seviyorum. Çok spontane ve gizemlisin... bu yönünü seviyorum! Fakat alışmam gerekiyor. Özellikle neler olup bittiğinden habersiz olduğumda.

Daha önce bu... ilişki olayını yapmadım. Bazen çok sert olabiliyorum. Bilmiyorum... bütün bunlar benim suçummuş gibi hissediyorum.

Neyse... öğlen yemeği için Meg'le buluşacağım, o yüzden sonra görüşürüz? O zaman uzaylılar hakkındaki birçok düşünceni konuşuruz. [kısa bir gülme]

Aa şey... Selfie çekip durmanı sinir bozucu bulmuyorum. Öyle olsaydı iki yüzlü sayılırdım çünkü o selfielerden birini saatimin duvar kâğıdı olarak kullanıyorum.

Seni özlüyorum. Hoşçakal.

Dosya Notu: 4 Ocak 2059 tarihinde CLOVE SUTCLIFFE tarafından ELENORE WALKER'a bırakılan sesli mesaj

Carlisle, İngiltere, 1745

Ertesi gün Clove günlük işlerini dalgın bir şekilde halletti. İlk fırsatta, mümkün olduğunca hızlı bir şekilde üst kata kaçtı. Odasına giderken, Katherine'i alt kattaki salondan geçerken gördü ve Clove, sabah kızın odasına geldiğinde ona karşı ne kadar tuhaf davrandığını hatırladı.

Clove geldiğinde Katherine saçını tarıyordu.

"Bunu mu istemiştiniz Hanımefendi?" demişti Clove. Kalenin içinde giymesi için Matthew'nun kıyafetlerini kıza getirmişti. Katherine bir gece önce Matthew'ya şehrin savunmalarına yardımcı olmak istediğini söylemişti. Clove bunu duyunca rahatlamıştı. Bu, yanlışlıkla geçmişi değiştirmediğini gösteriyordu. En azından şimdilik.

"Aa! Evet, teşekkürler." Katherine pakedi alıp Matthew'nun düğüme soktuğu sülün tüyüne gülümsedi.

"Başka bir şey istemiş miydiniz?" diye sormuştu Clove, gülümsemesini saklayarak. Ebeveynleri çok tatlıydı.

Katherine parmaklarını tüyün üstünde gezdirmiş, bilerek Clove'a bakmamıştı. "Jacobitelerden yeni bir haber var mı?"

Clove kaşlarını çatmamaya çalışmıştı. Katherine'in ses tonu fazla rahattı. Ayrıca neden haberi Clove'dan alıyordu... tabii Clove'un Matthew'yla dünkü konuşmasından bir şey duymadıysa.

"Hayır duymadım."

"İsyan hakkında ne... ne düşünüyorsun? Kazanacaklar mı sence?"

"Bu konuda pek bir bilgim yok Hanımefendi."

"Aa öyle mi? Faytoncuyla bunu konuştuğunuzu duyduğumu sanmıştım." Katherine'in sesi hızlıca keskin bir hal almıştı.

Clove biraz eğlenerek ve biraz da endişelenerek, Katherine'in Matthew'dan şüphelendiğini fark etti. Onun bir İsyancı olduğunu mu düşünüyordu gerçekten? Clove ne diyeceğini bilememişti.

Ne zaman ağzını açsa işleri daha da kötüye çeviriyordu. Aklına gelen tek çare, müsaade isteyip odadan çıkmaktı, o da öyle yaptı.

Clove iç çekti. Gerçekten geleceği bozmamış olmayı umuyordu. Ella'yla paylaştığı odaya girdiğinde pencere kenarındaki saksının akasından yanıp sönen bir ışık gördü. Yüreği ağzına geldi. Saati! Tekrar çalışıyordu!

Clove, saati açıp Spart'ın her zamanki MERHABA CLOVE mesajını ekranda görünce neredeyse sevinçten ağlayacaktı.

"Spart!" diye bağırdı, sesi kısılarak. "Seni görmenin ne kadar güzel olduğunu anlatamam bile."

> Senin açından bakınca ben de aynı hisleri paylaşıyorum. Ne oldu…

> CLOVE, bir radyo dalgası alıyorum.

> Bir mesaj. Tekrarlı bir şekilde yayınlanıyor.

"*Ne*? Ne diyor?"

> Mesaj benden geliyor. Daha doğrusu 2056 yılında St. Andrews Üniversitesi'nin laboratuvarındaki zaman makinesinin hard diskinde bıraktığın kopyamdan.

> LAB-SPART solucan deliğinden 1745'e radyo dalgası yolluyor ve mesajı aldığımızdan emin olmak için tekrar ediyor olmalı.

> Mesaj şu şekilde:

CLOVE SUTCLIFFE EVE DÖN HAFIZAM BİTİYOR SOLUCAN DELİĞİNİ DAHA FAZLA KONTROL EDEMİYORUM SPART

CLOVE SUTCLIFFE EVE DÖN HAFIZAM BİTİYOR SOLUCAN DELİĞİNİ DAHA FAZLA KONTROL EDEMİYORUM SPART

CLOVE SUTCLIFFE EVE DÖN HAFIZAM BİTİYOR SOLUCAN DELİĞİNİ DAHA FAZLA KONTROL EDEMİYORUM SPART

"Hemen gitmeliyiz! Şimdi! Hafızan bitiyorsa burada mahsur kalabilirim!" Düşüncesi bile Clove'u paniklettiyordu. Eve dönmek zorundaydı. *Şimdi*. Burada kalamazdı, eğer sonsuza dek olacaksa olmazdı. Böyle bir durumda ne yapacağını yeterince uzun düşünmüştü. Yapamayacağını biliyordu.

Clove eşyalarını çantaya atmaya başladı. "Mesaj yayınlanmaya devam ediyor mu? Hâlâ orada mı?" diye sordu saatini koluna takarak.

> Hâlâ yayınlanıyorum. LAB-SPART'a koordinasyonlarımızı içeren bir mesaj yolladım, böylece solucan deliğini hemen buraya açabilir. Cevap bekliyorum.

> Acele etmelisin. Eğer LAB-SPART'ın hafızası biterse seni eve götüremez.

"Gidiyorum. Ahırın koordinasyonunu ver. Orada kimse görmeden solucan deliği açabilmeye yetecek kadar geniş alan var. Gitmeden önce Matthew'yla konuşmam lazım." Matthew'yu öğle yemeğinde görmüştü, Katherine'in bir isyancı olmasından şüphelendiğini söylemişti ama daha onunla konuşmak istediği çok şey vardı.

Clove ahır kapılarından içeri daldığında Matthew atları besliyordu. Clove'a şaşkınlıkla baktı. Gözleri büyüdü. "Clove? Ne giyiyorsun sen öyle?"

"Matthew gitmem lazım!" diye bağırdı. Koşmaktan ve radyasyon elbisesinin içinde terlemekten nefes nefeseydi.

"Gitmek mi? Nereye?"

"Eve! Gitmem lazım! Acil bir... durum!"

Matthew ona bakarak gözlerini kırpıştırdı. "Geri dönecek misin?"

"Bilmiyorum." Clove saatine baktı. Ekranda hâlâ aynı mesaj vardı:

> ...LAB-SPART'a yayın yapılıyor...

"Muhtemelen hayır. Yani çok, çok düşük bir ihtimal. Üzgünüm." Clove birden Matthew'ya sarılma isteğiyle doldu. "Seninle tanıştığıma çok memnunum. Keşke daha uzun konuşabilseydik. Dediklerimi hatırlayacaksın, değil mi? Olayları değiştirmemek konusunda dediklerimi. Eğer yaparsan ne olur bilmiyorum."

"Söz veriyorum," dedi Matthew.

Clove ona pek güvenmiyordu. "Gitmem lazım," diye tekrarladı.

"Bırak seni geçireyim," dedi Matthew.

"Hayır, *şimdi*, burada."

Matthew ona bakakaldı.

"Gitmen lazım," dedi. Matthew solucan deliği açıldığında burada olmamalıydı.

"Ne? *Sen* gidiyorsun sanıyordum..." Cümlesinin sonunu getiremedi. Havada bir hareketlenme oldu.

"Bana söz verdin," dedi Clove aceleyle. Titreyen havayı izliyordu. "Unutma. Hiçbir şeyi değiştirme."

"*O* da ne..." Matthew'nun beti benzi atmıştı.

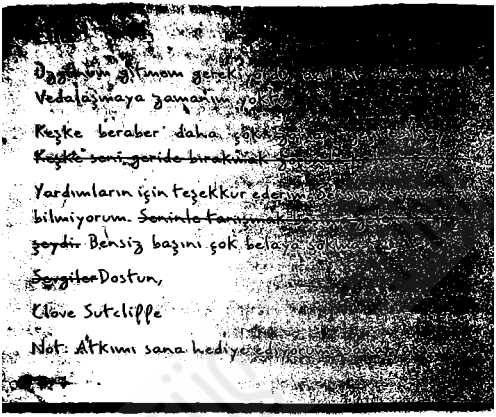
"Hoşça kal," dedi Clove. Solucan deliği belirmişti ve içinden laboratuvarı görebiliyordu. Clove yutkundu ve içine doğru bir adım attı. "Söz ver," dedi tekrar. "Gelecek hakkında *hiçbir şey* değiştirme. Katherine'in ölmesine izin vermelisin. Bunun gerçekleşmesi gerekiyor."

"Söz veriyorum." Matthew zar zor konuşuyordu. Gözlerini solucan deliğinden alamıyordu.

Matthew'nun şok içindeki yüz ifadesine son bir kez baktıktan sonra Clove kaskını taktı ve solucan deliğinden geçti. Yerle gök yer değiştirdi. Vücudu aynı anda hem ağır hem hafif, hem katı hem sıvıydı. Sonra laboratuvarın zeminine çakıldı ve çarpışmanın etkisiyle ciğerindeki hava boşaldı.

Matthew'nun son sözleri zihininde yankılanıyordu: "*Söz veriyorum.*" Clove ona inanmıyordu.

24. BÖLÜM

yalar/v1/Zaman-düzlemi-1745/MS-10

ya Notu: 16 Eylül 1745'te denek "KATHERINE"in evindeki hizmetçi odasında bulunmuştur

ST. ANDREW ÜNİVERSİTESİ, İSKOÇYA, 2056

Clove inledi ve ışıldayan fosfenleri gözlerini kırpıştırarak kovmaya çalıştı. Zamanda yolculuk ikinci denemede de pek eğlenceli olmuyordu anlaşılan. Clove elbisenin kaskını çıkarmak için yukarı uzandı. Neyse ki su altında olmadığı için bu kısmı daha kolaydı.

Yan dönünce laboratuvarın boş olduğunu gördü. Peşinden kovalayan güvenlik görevlisi çoktan gitmişti. 1745'te ne kadar kalmıştı?

"Ne oldu Spart?" diye sordu zaman makinesine bağlı bıraktığı Spart'a. "Hafızan neden doldu? Bellek olarak laboratuvarın hard diskini kullanmayacak mıydın?" Elbisenin içinden çıktı ve yüzünü ekşiterek ayağa kalktı. Zaman yolculuğundan sonra kaslarının ne kadar ağrıdığını unutmuştu. Spart'ın mesajını okumak için kasılmış bir şekilde masaya yürüdü.

> Planladığımız gibi aygıtın hafızasına erişim sağlayamadım. Şifreliydi... muhtemelen değerli araştırma verilerini çalınmaktan korumak için.

> Seni orada mahsur bırakma riskine girmek istemedim, o yüzden KOLSAATİ-SPART'a solucan deliği üzerinden bir mesaj yayınladım ve bekledim.

> Hafızam dolmak üzere. Gerekli olmayan neredeyse tüm ayarlarımı sildim.

"Saat kaç?"

> Sen gideli yirmi dakika oldu.

Yirmi dakika! Eğer sadece yirmi dakikalığına gittiyse o zaman ebeveynleri gittiğini fark etmeden eve dönebilirdi. Yedi gündür gitmiş olmasına ragmen!

> Ne öğrendiğini çok merak ediyorum. Fakat hemen gitmen gerekiyor. Hâlâ yakalanma ihtimalin var. Güvenlik görevlisi yardım çağırmaya gitti.

Clove tutuklanma ihtimalini düşününce yüzünü ekşitti. Macerasını bu şekilde bitirmek istemiyordu. Elbiseyi katladıktan sonra Clove onu tekrar sandığa kaldırdı sonra bilgisayarın arkasından hafıza kartını çekti.

Laboratuvarda, içeri girdiğini gösteren bir şey aradıktan sonra kapıyı açtı. Koridor karanlıktı. Görüşü alışsın diye gözlerini kırptı ve ses gelip gelmediğini kontrol ederek merdivenlerden yukarı çıktı. Işıkların açık olduğu zemin kata geldi, ana girişe doğru yönelecekken dondu. Işıklar otomatikti. Eğer açıklarsa, kısa bir süre önce birileri buradan geçmişti.

Ona doğru gelen sesler duyabiliyordu.

"Makinenin içinde kayboldu!" dedi biri. Sesi heyecanlı geliyordu. Bu, güvenlik görevlisi olmalıydı.

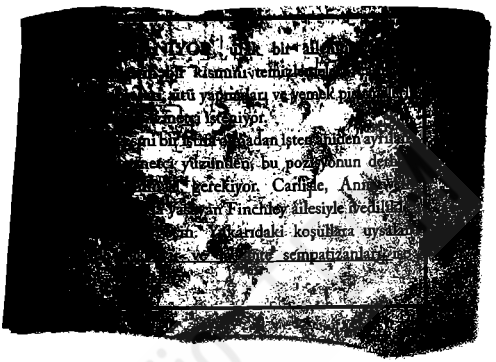
"Sadece saklandığından eminim efendim," dedi diğeri.

Saklanmak! Bu iyi bir fikirdi. Clove etrafına bakındı. Eğer yeterince hızlı davranırsa görevliler onu görmeden, sınıfların birine kaçabilirdi. Tabii kapılar kilitli değilse... Bu riski almak zorundaydı.

En yakındaki kapıya davrandı ve polisle güvenlik görevlisi köşeyi dönmeden içeri girdi. Kapıyı arkasından kapadı ve nefesini tutarak ayak seslerinin merdivenlerden aşağıya inişini dinledi. Laboratuvar kapısının arkalarından kapandığını duyduğu gibi sınıftan fırladı ve özgürlüğüne doğru koştu.

Nihayet eve dönüyordu. Hayattaydı ve yakalanmamıştı. Her şey planına uygun gitmişti. Clove, olanlardan memnun olduğuna kendini ikna etmeye çalışıyordu ama vedalaşamadığı Ella ve her şeyin ortasında terk ettiği Matthew aklından çıkmıyordu.

25. BÖLÜM

Dosyalar/v1/Zaman-düzlemi-1745/MS-11

Dosya Notu: 18 Eylül 1745'te Carlisle Postası'nda yayımlanan bir ilan

ST. ANDREWS, İSKOÇYA, 2056

Clove irkilerek uyandı ve küvetten dışarıya su sıçrattı. Birisi banyo kapısını açmaya çalışıyordu.

Üniversiteden geri döndükten sonra küveti doldurup içine girmiş ve bir paket tütsülenmiş domuz pastırması cipsi yemişti. Bitap düşmüş olmasına rağmen, yıkanmadan yatmayı düşünemiyordu bile. O kadar uzun zamandır şampuan ve duş jelinden mahrumdu ki, kendi kokusunu alabiliyordu. Hoş değildi. Sıcak suya girmiş, kendini tatlı bir mayışıklığa bırakmış ve uykuya dalmıştı.

"Banyodayım!" diye seslendi dışarıdaki kişiye. Titriyordu. Su soğumuştu.

Bir sessizlik oldu.

"Kim var orada?" dedi Tom.

Clove doğruldu, köpükler etrafında patlıyordu. Bütün kasları tutulmuştu. Eğer ardından kendini ölmüş gibi hissedecekse bir daha zamanda yolculuk etmeyecekti.

"Benim baba."

Tekrar sessizlik.

"Özür dilerim. Geç oldu biliyorum. Seni uyandırdım mı? Başım ağrıyor," diye açıkladı. "Banyo yapmak iyi gelir diye düşündüm." Çaresizce hangi günde olduklarını hesaplamaya çalışıyordu. Cuma mı? Yok hayır, Spart ona, solucan deliğine girdikten yirmi dakika sonra döndüğünü söylemişti. Bu da demek oluyordu ki, şu an cumartesinin erken saatleri olmalıydı.

"Evimde ne arıyorsun?" dedi Tom. Sesi kısık ve tehditkârdı.

"Baba?"

"Kimsin? Kapıyı aç hemen."

"Baba? Benim, Clove."

Neden böyle tuhaf davranıyordu? Küvetten çıktı ve bir havluya uzandı. Fakat normalde düzgün bir şekilde katlanmış havluların olduğu yerde hiçbir şey yoktu. Clove aniden kendi banyosunda kaybolmuştu. Hiçbir yerde havlu yoktu. Etrafa bir bakınca, etrafta başka eşyalarının da olmadığını fark etti.

Bütün banyo eşyaları neredeydi? Neden orada...

Çeşmenin yanında sadece bir diş fırçası vardı.

Clove kıyafetlerini sırt çantasından çıkarıp giydi. Paniklememeye çalışıyordu. Clove geldiğinde oda böyle değildi. Banyodan önce dişlerini fırçaladığında her şey yerli yerindeydi.

Bunların ne anlama geldiğini bilmiyordu.

"Derhal dışarı çık," dedi Tom. "Yoksa bu kapıyı zorla açarım. Her kimsen, evimden çıkmanı istiyorum. Hemen şimdi."

Neler oluyordu? Babası beyin felci mi geçirmişti? Clove'un kim olduğunu unutmuş muydu? Jen neredeydi?

"Baba, benim. Clove," dedi kapıyı açarak.

Tom beti benzi atmış bir şekilde kapıda duruyordu. "Her kimsen, derhal evimden çıkmalısın." Sesi kısılmıştı. Clove öfkeden olduğunu sanmıştı fakat şimdi korkudan olduğunu fark etmişti.

"*Baba*," dedi tekrar, gözleri doluyordu. "Neler oluyor?"

"Kimsin bilmiyorum ama kızım değilsin. Benim kızım yok."

"Dün söylediklerim çok yanlıştı, biliyorum ama siz hâlâ ebeveynlerimsiniz. Evlatlık alınmış olsam bile..."

"Benim hiçbir zaman kızım olmadı."

Clove'a, kızı olmadığını söyleyen Matthew'nun görüntüsü belirdi. Bunun devamlı başına geliyor olması komik sayılırdı, kalp kırıcı olsa da.

"Sen... Jen nerede?"

"Jen?"

"Annem? Senin... eşin."

"Eşim yok," dedi boş bir ifadeyle. En azından artık kulağa sinirli gelmiyordu. "Galiba başkasıyla karıştırdın. Hastaneyi aramamı ister misin? Yaralı mısın? Buraya nasıl girdin?"

"Eşin yok mu?" diye tekrarladı sesi kısılarak.

Neler oluyordu? Gittiğinde neler olmuştu? Clove kollarını kendine sardı. Titrediğini hissedebiliyordu.

"Bekle birini arayayım, olur mu?" dedi Tom endişeyle. "Belli ki... kafan karışmış. Seni ailene götüreceğiz."

"Ama... ama ailem *sensin*..." dedi Clove kekeleyerek.

Küvetteyken ne olmuştu? Clove uyurken bir şeyler değişmişti. Gerçeklik... bir şekilde kaymıştı. Değişmişti.

Clove birden dışarıya bakmak istedi. Ya *her şey* değiştiyse? Bir şey demeden Tom'u kenara itti ve merdivenlerden aşağı koştu. Tom arkasından seslendi ama Clove onu duymazdan geldi.

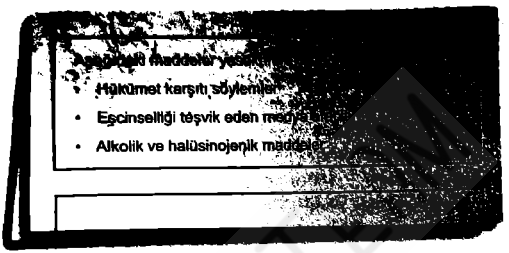
Sokak kapısını açtı ve dışarıyı görünce nefesi kesildi. Büyüdüğü sokak, artık tanınmaz haldeydi. Her şey değişmişti.

Ve hepsi Clove'un suçuydu.
Geleceği mahvetmişti.

KAKTÜS TEAM

KISIM ÜÇ

26. BÖLÜM

Dosyalar/v8-alt/Zaman-düzlemi-2056-alt/MS-5-alt

Dosya Notu: 22 Temmuz 2056'da TOM GALLOWAY'in çöpünde bulunan bir ilan

ST. ANDREWS, İSKOÇYA, 2056

Clove yabancı bir dünyadaydı. Sabah vaktiydi ama gök, koyu ve yoğun bir gri renkteydi. Hava kuruydu, nefes aldıkça boğazında tozu hissedebiliyordu. Sokağı dolduran çiçek bahçeleri, tel örgülerle çevrili, hırlayan köpeklerin olduğu tozlu çimenliklere dönmüştü. Kalan birkaç ağaç kahverengiye dönmüş, yaprakları kurumuştu. Bütün evler graffiti ile kaplıydı; pencereleri tahtalarla kapatılmış ve güvenlik kameralarıyla donatılmıştı.

Ve her şey Rusçaydı.

Eve döndüğünde etrafın böyle olmadığına yemin edebilirdi. Yorgundu ama bu kadar büyük değişiklikleri kesin fark etmiş

olurdu, değil mi? Ne olduysa, zamanı ne kadar değiştirdiyse, gerçekleşmesi için biraz süre gerekmişti.

Bu kadar çok şeyin değişmiş olmasına inanamıyordu. Sadece bir haftalığına on sekizinci yüzyıla giderek bu kadar değişime sebep olmuş olamazdı. Clove'un içinde bir şeyler yıkılmaya başladı.

Buna Clove sebep olmuş olmalıydı. Bunu o yapmıştı.

Ağzı açık bir şekilde Tom'a döndü. Hâlâ var olduğuna seviniyordu. Artık babası değildi belki ama bu vahşi dünyada yalnız değildi.

"Seni bu halde evine yollayamam. Çeteler..." Sustu. "Bir kız için güvenli değil."

"Ben..." Sokağın suyolunda yatan pörsümüş bir kedi görünce sustu. Ağzını eliyle kapadı. Bu dünya korkunçtu. Kırık camlar kaldırımları kaplıyordu ve evlerinin önünden geçen bir asker, silahını kaldırarak Clove'a içeri girmesi için bağırıyordu. Clove zıpladı. Bir ağız dolusu mide özsuyunu geri yuttu. Onun da tadı toz gibiydi.

"Hadi," dedi Tom. "İçeri gir. Sokağa çıkma yasağı var. Belaya gireriz. Annenleri arayayım." Evine izinsiz girdiği için sinirlenen Tom, endişelenmeye başlamıştı; nedense bu daha kötüydü. Aynı babası gibi davranıyordu; sanki hâlâ onu büyütüp seven adamdı. Fakat değildi, artık değildi. "En azından gel de sakinleşirken bir çay iç. Şok geçirdin."

Clove, Tom'un onu içeri yönlendirmesine izin verdi. Bir kolu Clove'un omzundaydı. İçeri girince evde değişen birçok şeyi daha fark etti. Mobilyaların yarısı eksikti ve Jen'in hiçbir eşyası yoktu; ne kitapları ya da tabloları ne de değişik aletleri. Duvarlar renkli duvar kâğıdı ile kaplı değil, krem rengine boyanmıştı.

Hayalet ev gibiydi, sakinleri olmadan var olmaya devam ediyordu.

Tom boğazını temizledi, "Nereden buldun bilmiyorum ama... şu bilekliğini çıkarsan iyi olur," dedi saatin kayışını göstererek.

Bir sene önce Clove, ebeveynlerine açıldığında, Tom ona gururla bu gökkuşağı renkli kayışı vermişti.

"Ne?"

Tom gözlerini kaçırdı. "Onur'unu öyle göstere göstere etrafta dolanırsan ne olur biliyorsun. Tutuklanırsın."

Clove ona bakakaldı.

"Bu kadar uzun nasıl dolaşabildin anlamıyorum."

Clove midesinde yoğun ve iğrenç bir düğüm hissetti. Cinselliğinden hiçbir zaman utanmamıştı. Kendi babasına bile Clove'un, olduğu kişiyi saklaması gerektiğini söyletecek kadar dünyayı nasıl değiştirmiş olabilirdi? Nasıl olur da evi artık eşcinsel olmanın yasadışı olduğu bir yerdi?

Bunu düzeltmesi gerekiyordu. Şimdi. Babası olmayan bu adamdan uzaklaşması ve düşünmesi gerekiyordu.

"Pardon," dedi Clove, gözlerini kaçırarak. "Lavaboya gitmem lazım."

"Eh, nerede olduğunu biliyorsun," dedi Tom, neşeli olmaya çalışarak.

Clove dudağını yalancıktan yukarı kıvırdı ve yukarı çıktı. Banyoyu geçerek kendi odasına gitti. Artık çalışma odasına dönüştürülmüştü.

Arkasından kapıyı kapadığında, göğsünün sıkışmasından nefes alamadığını fark etti. Panik atak geçirmemeliydi. Geçirmeyecekti.

"Spart, ne oluyor?" Sesi beklediğinden daha güçlü ve otoriter çıkmıştı. Bunu düzeltecekti. Hayatın karşısına çıkardığı her şeyle savaşabilirdi ve kazanacaktı.

> 1745'e gittikten sonra geçmiş değişti. İnternette biraz araştırma yaptım ve zaman-düzlemi tamamen değişmiş gibi duruyor.

"Ama her şey nasıl bu kadar değişmiş olabilir? Rusya, İskoçya'yı ele geçirmiş gibi duruyor!"

> Öyle zaten. Rusya, İngilizleri Kırım Savaşı'nda yendikten sonra, 1855'te Britanya Adaları'nı ele geçirmiş.

"Ne? Bunun benimle ne alakası var? On dokuzuncu yüzyıla gitmedim bile!"

> Ziyaretinin artıcıl etkileri olmuş. Anlaşılan sen 1745'ten ayrıldıktan sonra Jacobiteler hemen Carlisle'a girmiş ve şehri ele geçirmiş. 2056'nın bizim versiyonundaki Dosyalarla bir karşılaştırma yaptım. Ana fark, Carlisle'ın kuşatması esnasında denek "KATHERINE FINCHLEY" yerine denek "MATTHEW GALLOWAY"in, kalenin savunmalarını yöneten ALBAY DURAND'ı korurken ölmüş olması.

Clove sesli bir şekilde küfretti. "Katherine'i korumak için kendini feda etmiş olmalı. Yapmayacağını söylemişti. Yalancı!" Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Clove tam bir salaktı.

> Gelecekte başına geleceklere dair bilgileri ona anlattın mı?

"Evet, sen kapalıyken. Ne kadar da büyük bir hata yapmışım."

> Bunu yapmaman gerekirdi CLOVE. Tarihin akışı değişti.

"Ama anlamıyorum! Neden bu kadar büyük bir fark yarattı? Durand hayatta kalmış, değil mi? Sonrasında her şey aynı ilerlemeliydi. Tek fark ölen Matthew'ydu, Katherine değil."

> DURAND hayatta kaldı ama denek "MATTHEW" artık orada değildi. Ölmediği takdirde, Jacobitelere karşı savunmaya devam etmesi için DURAND'ı ikna edecekti.

"Matthew öldükten sonra Katherine öyle bir şey yapmadı. Bunu yapamayacak kadar kedere boğulmuş olmalı." Clove, Katherine ve Matthew'nun birbirlerine ne kadar âşık olduklarını hatırladı. Onları faytonun yanında yakaladığında çok mutlu görünüyorlardı. Böyle bir aşkı kaybetmenin üstesinden nasıl gelinirdi?

> Her halükârda albayın, bir kadının tavsiyesini dinleme ihtimali düşük olurdu. Isyancılara karşı savunmaya devam edilmesini söylemiş ama yine de duymazdan gelinmiş olabilirdi.

> Derken "MATTHEW" olduğunde, DURAND'ın Jacobiteleri geri püskürtmek için ihtiyacı olan destek de ortadan kayboldu. Saldırı güçlerine katılmanın baskısına dayanamadı. Jacobiteler de şehri ele geçirdi.

Clove sonrasında neler olduğunu biliyordu. "Sonra İngiliz Ordusu'nu yendiler çünkü savaş daha önce gerçekleşti; İngilizlerin güçlerini toplamaya zamanı olmamıştı."

> Aynen öyle. İngiltere kaybetti ve İskoçya milli özgürlüğünü ilan etti.

"Sonra ne oldu? Bu Rusya'nın Kırım Savaşı'nı kazanmasına sebep olacak kadar, on dokuzuncu yüzyılı nasıl etkiledi?"

> İskoçya özgürlüğünü kazandıktan sonra ekonomik bir çöküş yaşandı. Toparlayabildiğim verilere göre bu çöküş, 1765'te dünya çapında bir kıtlığa sebep oldu. Milyonlarca insan öldü.

"Olamaz." İnanması güç bir düşünceydi. Clove resmen *milyonlarca insan* öldürmüştü. Clove birçok kuşağın ölümünden sorumluydu ve Spart daha 1760'lardaydı. Kimbilir onun yüzünden daha kaç kişi ölmüştü.

> Bir sonraki büyük değişim Napolyon Savaşları'nda gerçekleşti. İskoçya güçlerini İngiltere ve Müttefik güçleriyle birleştirmeye karşı çıktı. Fakat bu pek bir fark yaratmadı ve İngiltere büyük bir farkla Fransa'yı yendi.

"Peki..." En azından bazı şeylerin değişmemiş olması onu rahatlattı ama bu pek bir teselli değildi.

> Fakat sonra Kırım Savaşı başladı.

"Olamaz."

> Bu sefer Rusya, İngiltere ve Fransa'yı yendi. İki ülke de savaşın erken zamanlarında bir roketin çadıra vurmasıyla komutanlarını kaybetti. Yenildiler ve Rusya hem İngiltere'ye hem de Fransa'ya girdi. İskoçya'yı da aldılar.

"Çadırdan daha önce de bahsetmiştin," dedi Clove. "Çok önce. Katy ve Matthew komutanları, roket çadıra vurmadan önce kurtarmıştı.

> Bu sefer kurtarmadılar.

"Neden? Orada değiller miydi?"

> Oradaydılar ama denek "KATY" roket saldırısından önce öldü. Alma Nehri Savaşı'nda vuruldu.

"Ne? Ondan önce vurulmamış mıydı? Bu yeni bir gelişme miydi?"

> Önceki geçmişte, denek "MATTHEW"nun The Times'a yazdığı makalelerinden birinde, o ve asistanının savaş alanında bir İskoç tarafından kurtarıldıklarını söylüyordu. İskoç adam kurşunun önüne atlamış ve onları koruyarak ölmüştü. İskoç Güçleri bu savaşta olmadığı için, adam onları koruyamadı ve denek "KATY" vuruldu.

Clove annesini öldürmüştü. Ve de babasını. Birkaç kere. "Yani komutanları hiç kurtarmadılar mı?"

> Anlaşılan öyle. Komutanlar öldükten sonra Ruslar savaşı kolayca yendi. İngiltere ve İskoçya himayeleri altına girdi; Rus güçlerine karşı koyamamışlardı.

"Yani her şeyi Rusça yaptım."

"Hayıııır, hayır! Nasıl dahası olabilir? Bu kadarı yetmiyor mu?"

Clove yanaklarından yaşlarını sildi. Vicdan azabı onu dağlıyordu. Tanıdığı ve sevdiği herkesin cehennem azabı çektiklerini hayal etti... hepsi onun yüzündendi.

> 1854'ten sonra tarihin bildiğimiz hali tamamen değişti. İkinci Dunya Savaşı sırasında Almanya, İngiltere'yi Rusya'nın elinden aldı. Almanya savaşı yendi.

Bu, o kadar büyük bir değişimdi ki Clove algılayamıyordu. Almanya, Clove yüzünden İkinci Dünya Savaşı'nı yenmişti. İskoçya, Rus olmuştu. Bu, insanlık tarihinde yapılan en büyük hataydı.

> Bir de Amerika'ya karşı açılan Soğuk Savaş var. Bu zaman-düzleminde "soğuk" savaş değildi. Rusya'nın güçleri düşmanlarınınkinden üstündü. İngiltere'yi kaybetmelerine rağmen. O noktada Avrupa'nın büyük bir kısmı ellerindeydi. Amerika'ya nükleer bomba attılar ve bu da küresel nükleer bir soykırıma sebep oldu.

> Şu an çoğu hayvan ve bitkinin soyu tükenmiş durumda ve dünya popülasyonu bizim zaman-düzlemimizden yüzde otuz daha az.

Clove daha fazla dinleyemeyecekti. Fazla geliyordu. "Düzeltmem gerekiyor."

> Nasıl?

"Ben... bilmiyorum." Clove yüzünü ellerine gömdü. "Bilmiyorum."

Kapı tıklandı. "Umarım siyah çay seviyorsundur. Haftalık süt payımı bitirdim," dedi Tom içeri girerken.

Clove donuk bir şekilde başını salladı ve kupayı aldı. "Siyah iyidir. Teşekkürler."

"Çalışma odamı bulmuşsun demek," dedi Tom, Clove'un arkasında çalışmakta olan bilgisayarları başıyla işaret ederek. Bir zamanlar Clove'un yatağı orada duruyordu. Sesi sertti.

"Ah! Özür dilerim. Etrafı gizlice gezmek istememiştim."

"Tabii." Tom oturdu ve kupasını avuçlarının arasında ovdu. "Kimin için çalıştığını söyle."

Clove kaşlarını kaldırdı. "Kimin için mi?"

"Buraya gelmen gerektiğini nereden biliyordun?" diye sordu, asabiydi. "Bizi nereden biliyorsun? Banyoda aslında ne yapıyordun?"

"'Biz' mi? Ben... siz kimsiniz bilmiyorum."

Tom'un gözleri Clove'un yüzünde gezindi. Sonunda rahatladı. Kupasını bıraktı ve ellerini dizlerine dayadı. "Gerçekten bilmiyorsun. *Politsiya* için çalışmıyorsun, değil mi? Sadece bir çocuksun."

Clove bu söze alınmamaya çalıştı. "Polis-ya ne onu bile bilmiyorum," diye itiraf etti. "Biz"den kastının kim olduğunu sormak istiyordu ama aralarındaki etkileşimi bozmak istemiyordu.

"Bu nasıl mümkün olabilir? Neredeydin de bunları bilmiyorsun?"

Clove yutkundu. "Bana güveniyor musun? Öylece?"

Tom kaşlarını çattı. "Neden bilmiyorum... ama... bir albenin var... tanıdık bir şey. Evet sana güveniyorum. Galiba."

Clove, acaba Tom'un bir kısmı onu hatırlıyor mu ya da bir şekilde tanıyor mu merak ediyordu. Zamanı o kadar ani değiştirmişti ki, belki de Tom'un eski belleğinin bir kısmı hâlâ duruyordu. Bilinçaltının derinliklerinde Clove'un, kızı olduğunu hatırlıyordu.

Clove, Tom'a her şeyi anlatmaya karar verdi. Onu kendi tarafına çekmeye çalışmak zorundaydı. Onu hatırlaması ihtimali çok düşük olsa bile. Bununla artık tek başına baş edemiyordu. Onu yüreklendirecek bir yudum çay aldı. "Sana bir şey söylemem lazım Tom. Kulağa çok anlamsız gelecek ama lütfen beni dinle."

Tom kollarını kavuşturdu ve sandalyesinde geriye yaslandı. Bakışlarını Clove'dan ayırmadı.

"Peki..." Clove başını kaşıdı. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Zaman makinesi var ya..."

Tom'un gözleri hafifçe büyüdü. "Ne zaman makinesi?"

"St. Andrews Üniversitesi'nde zaman yolculuğunu araştır-

mıyor musun?" diye sordu Clove. Bütün bu değişiklikleri takip etmekte zorlanıyordu. Belki de en iyisi, burada her şeyin farklı olduğunu varsaymaktı.

"Hayır, araştırmıyorum." Tom kaşlarını çattı. "Bilgisayarlarla çalışıyorum. Zaman makineleriyle değil. St. Andrews'ta bir zaman makinesi olduğundan bile şüpheliyim."

Clove ne diyeceğini bilemiyordu. Zaman makinesini daha dün kullanmıştı ve makine kesinlikle St. Andrews Üniversitesi'ndeydi. Yoksa... Clove uyurken o da değişmiş olamazdı, değil mi?

Değişmiş olabileceğini fark edince nefesi kesildi. Zaman makinesi gitmişti. Zamanda yaptığı değişiklikler bir şekilde makinenin kendisinin bile aynı yerde olmamasına sebep olmuştu. Makine var mıydı ki?

"Peki. Tamam. Bu işleri değiştiriyor." Sallanmasını durdurmak için bacağını tuttu. Bir şekilde 1745'e dönmek, kendisini Matthew'yla konuşmaktan alıkoymak ve geleceği hiç değiştirmediğinden emin olmak için aklında bir plan vardı. Fakat artık zaman makinesi yoksa... burada mahsur kalmıştı. Sonsuza kadar. Ve tamamen yalnızdı. Ebeveynleri kim olduğunu bilmiyorduysa, o zaman başkalarının onu tanıyor olma olasılığı daha düşüktü. Meg'in bile.

"Peki," dedi tekrar. "*Politsiya*'yı bilmiyor olmamın... ve birdenbire banyonda belirivermemin nedeni..." Bunu söylemek zorunda kalmak istemiyordu. "Ben... buraya bir zaman makinesiyle geldim."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Gelecekten mi?" diye sordu. Sesinden, Tom saklamaya çalışsa da Clove'a inanmadığı belli oluyordu.

"...hayır. Farklı bir zamandan, senin... kızın olduğum bir zamandan." Derin bir nefes aldı. Nefesinin, içindeki gergin boşlukta titrediğini hissediyordu. Clove, ona her şeyi anlatmaya karar verdi. En azından Clove'a kupasını atıp odadan kaçmak istiyormuş gibi bakmayana kadar.

"Benim geldiğim 2056'da, sen ve annem üniversitede bir zaman makinesi üstünde çalışıyorsunuz. Laboratuvara girdim ve on sekizinci yüzyıla geri dönmek için makineyi kullandım. Fakat oradayken, insanlara gelecek hakkında bazı şeyler anlattım. Paylaşmamam gereken bilgiler verdim. Bu da zamanı değiştirmiş olsa gerek çünkü her şey farklı. Kim olduğumu bilmiyorsun ve İskoçya bir çeşit Rus polis devleti olmuş. Benim dünyamda hiçbir şey böyle değildi. Hiçbir şey. Ve benim..." Clove ağlamasını durduramıyordu. "...benim sana ihtiyacım var. Dünyamı geri getirmek için. Lütfen baba, *lütfen*."

Tom uzun süre bir şey demedi. Başparmağının tırnağıyla oynadı. Ardından yutkundu. "Tabii," dedi. Ademelması inip çıkıyordu.

"Kanıtlayabilirim. Bana istediğin şeyi sor." Clove hayatı boyunca daha kaç defa insanlara onların kızı olduğunu kanıtlamak zorunda kalacağını merak etti.

"Kanıtlamana gerek yok. Benim sadece... biraz zamana ihtiyacım var." Tom kalktı ve bir eliyle saçını taradı. Pencereye yürüdü ve dışarıdaki yıkılmış dünyaya baktı.

Clove bekleyerek yanağının içini kemirdi.

"Sen küçükken, üzgün olduğunda battaniyenin altına saklanır mıydın?" diye sordu Clove'a dönmeden.

Ne? Bunun ne alakası vardı... "Evet?" dedi Clove yavaşça. Sonra hızlanarak, "Sen... bunu *hatırladın* mı?"

"Oraya Bulutdiyarı derdin." Omuzları gevşedi.

"Evet." Clove içindeki umut baloncuğunu durduramıyordu.

"Sana... inanıyorum." Tom'un sesi boştu. "Seni ilk gördüğümde tanıdım. Görmezden geldim. Ama biliyordum. Seni hatırlıyorum. Sahip olduğumuz eski hayatı hatırlıyorum. Bu nasıl mümkün olabilir?"

Clove düşündü. Bir insanın bütün hayatı baştan yazıldığında ne hatırlayacağı belli olmazdı. Daha önce kimse alternatif bir zaman-düzlemi yaratmış değildi ya. Belki bu normaldi. "Hiçbir fikrim yok. Fakat hatırladığın için çok mutluyum."

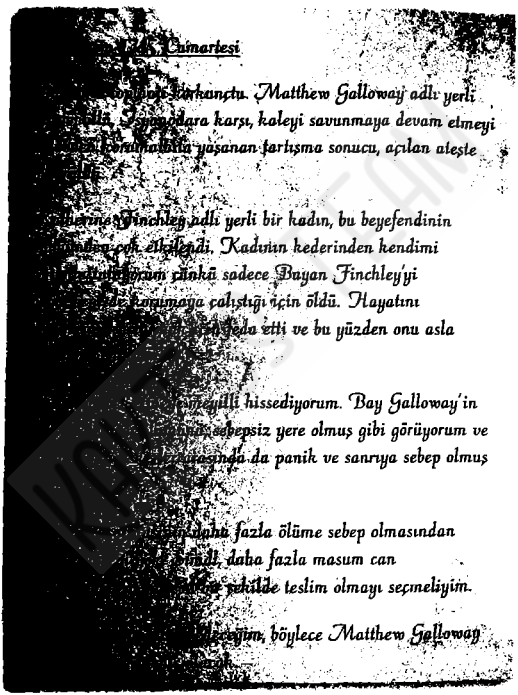
"Sana yardım edeceğim. Dünyanı geri getireceğiz," dedi Tom. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Clove probleme odaklanabilmek için fırtına gibi dönüp duran düşüncelerini sakinleştirmeye çalıştı. Bu dünyada bir zaman makinesi olup olmadığını bulmalıydı. Ve ona ulaşmalıydı. Bu konuda ona yardımcı olabilecek tek bir kadın vardı.

"Dr. Jennifer Sutcliffe'i bulmam lazım," dedi.

KAKTÜS TEAM

27. BÖLÜM

1745, Cumartesi

...ydı. Korkunçtu. Matthew Galloway adlı yerli ...lia, İngiliz idare karşı, koloyi savunmaya devam etmeyi ...konusunda yaşanan tartışma sonucu, açılan ateşte ...

...Finchley adlı yerli bir kadın, bu beyefendinin ...ok etkiledi. Kadının kederinden kendimi ...yorum çünkü sadece Bayan Finchley'yi ...çekinmeye çalıştığı için öldü. Hayatını ...kaybetmesine sebep oldu ve bu yüzden onu asla ...

...gerginlikli hissediyorum. Bay Galloway'in ...sebepsiz yere olmuş gibi görüyorum ve ...arasında da panik ve sanrıya sebep olmuş ...

...daha fazla ölüme sebep olmasından ...dildi, daha fazla masum can ...şekilde teslim olmayı seçmeliyim.

...yim, böylece Matthew Galloway ...

Dosya Notu: 1745 Jacobite İsyanları sırasında ALBAY DURAND tarafından yazılmış günluk girdisi. Denek "KATHERINE" ve "MATTHEW" hakkındaki bu girdi, CLOVE'un 1745'e gelmesinden sonra kaleme alınmıştır.

Dosyalar/v1/Zaman-düzlemi-1745/MS-12'de görüldüğü uzere, CLOVE'un 1745'e ziyaretinde "MATTHEW" üzerindeki etkisi, ALBAY DURAND'ın kuşatma esnasında teslin olmasını doğrudan etkilemiştir. Bu, sonraki üç yüz yılda İngiliz ve küresel tarihi etkileyecek korkunç bir karar olmuştur.

ST. ANDREWS, İSKOÇYA, 2056

"Deutsch-İngiltere'de Cambridge Üniversitesi'nde bir 'J. Sutcliffe' çalışıyor," dedi Tom kol saatine bakarak. "Fizik bölümünde. Onu mu kastediyorsun?"

"Fotoğrafı var mı?" diye sordu Clove, Tom'un saatine bakmak için öne eğilerek. Clove'unkinden çok daha eski bir modeldi. Teknolojiyi de değiştirmişti. Bu zaman-düzlemindeki diğer her şey gibi.

"Evet. Güzelmiş," dedi Tom, fotoğrafı büyüterek.

Bu Jen'di.

Clove gülümsemesini durdurmaya çalıştı. "Evet, öyledir."

Demek annesi burada hayattaydı. Sadece başka bir ülkede yaşıyordu. Başka biriyle evlenip evlenmediğini merak etti. Çocukları var mıydı?

Tom'un saatinde Spart çıkınca Clove şaşırdı. Bu kadar çok şey değişmiş olmasına rağmen Tom, yine de yapay zekâyı yaratmıştı. Bazı şeylerin sabit olduğunu bilmek güzeldi.

>> Nazi rejiminin çökmesinden sonra DR JENNIFER SUTCLIFFE universitenin başaraştırma profesörü yerini aldı.

"Son on yılda gerçekleşen tek iyi şey, Nazilerin sonunun gelmiş olması," diye mırıldandı Tom.

>> Profesör, Cambridge Üniversitesi'nde solucan deliği oluşumu üzerine çalışmakta.

"Zaman makinesi bu!" dedi Clove. "Hâlâ üstünde çalışıyor! İngiltere'de olmasına rağmen..." Clove oraya nasıl gideceğini düşünmek istemiyordu. En azından zaman makinesi bir yerlerde vardı.

>> Daha fazla bilgi edinmemi ister misin?

"İletişim bilgisi bulabiliyor musun bir bak," dedi Tom. "Clove, onu aramak isteyebilir."

Tom'un Spart'ı, üniversitenin internet sitesinin güvenliğinde bir delik ararken, Clove da Tom'a kendi saatini gösterdi. Kıyafetleri dışında buraya geldiğinden beri değişmeyen tek şey saatiydi. "Benim de bir Spart'ım var," dedi.

Tom kocaman gülümsedi. "Ciddi misin! Şuna bir bak. Selam Spart."

> Birden çok zaman düzleminde yarattığın program olmaktan onur duyuyorum TOM. Programlamanın durumu hakkında bir şikayetin yoktur umarım.

"Hiç de bile. Heyecanlı zamanlar geçirmişsiniz gibi duruyor. Clove'un maceralarında senin de bir parmağın var mıydı?"

> Bu ithamları kesinlikle reddediyorum. Uygunsuz ve tarih-yıkan davranışlarımın hepsi CLOVE'un yönergelerinden dolayıdır.

"Hey!" dedi Clove alınarak. "Haksızlık ediyorsun Spart. Bütün bunların en az yüzde ellisi senin suçun."

Tom ona göz kırptı. "Galiba ikisini de aynı gurura sahip olacak şekilde programlamışım. Hey Spart, paralel evren ikizine merhaba de."

>> Bu... gibi bir senaryoda nasıl davranacağım konusunda bir verim yok.

> kendi sosyalleşme programlamam da bu konuda eksik.

>> Bilgisayımsal IQ dereceni sorabilir miyim?

> Hayır soramazsın. Tasarımlarımızdaki benzerliklere rağmen yeni tanışılan birine yoneltilmesi doğru bir soru olduğunu düşünmüyorum.

İki Spart, birbirleri etrafında, bölgelerini koruyan kediler gibi sözel olarak atışırken, Clove onları neşeyle dinledi. Tom'un, Clove'un saatine baktığını ve kaşlarını çattığını görünce durdu.

"Ne? N'oldu?" dedi Clove, Spart'ın son mesajına bakarak. Tom'un Spart'ından daha gelişmiş olmakla böbürleniyordu.

"Clove..." Tom'un sesi hırıltılı çıkıyordu. "Eline bak."

Baktığında, aklı gördüklerini anlamaya çalıştı. Teni *şeffaftı*. Clove... *görünmez* mi oluyordu?

Clove... olamazdı... Diğer kolunu yukarı kıvırdı, sonra da pantolonunu. Teninin olması gerektiği yerlerde damarları ve kasları görünüyordu. Clove silikleşiyordu.

Neden?

"Tom," dedi Clove sesini sakin tutmaya çalışarak. "Erkek kardeşin var mı?"

Ya Kate ve Matt bu evrende hiç çocuk sahibi olmadıysa? Ya Clove hiç doğmadıysa?

"Evet," dedi Tom, Clove'un eline, teninin altında hareket eden kaslarına bakıyordu. "Adı Matt. Kız arkadaşıyla beraber hapiste. İkisi de aktivistti... Deutsch-İngiltere'de, sınırın ilerisinde bir askeri laboratuvara girmeye çalışırken yakalandılar. Bunun ne alakası var..."

Demek Kate ve Matt hâlâ vardı ama ikisi de tutuklanmıştı. Kate hiçbir zaman oradan kurtulup İskoçya'ya kaçmamıştı.

"Erkek kardeşin. Kızı yok mu o halde? Kız arkadaşı, tutuklanmadan önce hamile kalmamış mıydı?"

"Hayır," dedi Tom kafası karışmış bir şekilde. "San... sanmıyorum... bilmiyorum! Hiçbir zaman çocuğu olmadı!"

Clove karnına yumruk yemiş gibi hissediyordu. Bu dünyaya hiç doğmamıştı. Geçmişi o kadar değiştirmişti ki, kendi varlığını silmişti.

Eğer bunu düzeltemezse... sonsuza kadar yok olurdu.

KAKTÜS TEAM

28. BÖLÜM

Dosya Notu: TOM GALLOWAY'in St. Andrews'tan Cambridge'e giden yolun çizimi, kendi evrenindeki Britanya Adaları'nın yeni sınırlarını göstermekte

ST. ANDREWS, İSKOÇYA, 2056

Clove, Tom'un beline doladığı kollarını daha sıkı sardı ve motorun sesiyle, yerin altlarından ne kadar hızlı geçip gittiğini görmezden gelmeye çalıştı. Clove babasının motorsiklet sahibi olmayan biri olduğuna yemin edebilirdi. Anlaşılan yanılmıştı. Motorsiklet siyah, zarif ve *tehlikeliydi*. Tom, dikkatle sürüyordu. Uçup gitmemek için Clove sıkı sıkı tutunmaya çalışıyordu.

Clove, varlığı silinmeden önce Cambridge'e gitmesi gerektiğini söyleyerek panikleyince Tom, sakalını düşünceli bir şekilde kaşımış ve Clove'u şaşırtarak, "Galiba hükümet karşıtı bir yeraltı direniş grubu için hackerlik yaptığımı söylemenin sırası geldi," dedi.

Bu zaman-düzleminde Tom hâlâ Spartacus ismiyle hackerlık yapıyordu. Anlaşılan Jen'le hiç tanışmadığı, evlenmediği ya da profesör olmadığı için, öğrenciyken ne yapıyorduysa şimdi de onu yapıyordu: Çevrimiçi yasadışı aktivizm. Jen'in saklınleştirici özelliği, Clove'un sandığından daha güçlüymüş demek. Onunla tanışmadığı bir evrende Tom, tamamen farklı bir adam olmuştu.

Clove etkilendiğini inkâr edemezdi. Babasının kendisinden yüz kat daha havalı olması sinir bozucuydu ama. Tom bu evrende bir çeşit aksiyon filmi serserisiydi. Motor köşeyi döndü ve neredeyse yere değdi. Clove çığlığını bastırdı.

"Şimdi nereden?" diye bağırdı Tom omzunun üstünden. Clove, kolunu Tom'un belinden, kol saatindeki haritayı görebilecek kadar kaldırdı. Harita, devriyelerle karşılaşmadan şehirden çıkabilecekleri yolu gösteriyordu. Tom'un dediğine göre son zamanlarda, İskoç direnişçileri tarafından birçok isyan oluyordu.

Tom, çevrimiçi bir kaynaktan, *Politsiya*'nın devriye düzenini öğrenmişti ve Spart, kimseye görünmeden St. Andrews'tan çıkabilecekleri bir yol bulmuştu. Kıl payı geçeceklerdi. Devriye saat tablosuna göre, yolun bir noktasında devriyeden kaçmak için otuz saniyeleri olacaktı.

Clove, "Bir sonraki soldan," diye bağırdı Tom'un kulağına. "Biraz daha hızlı gitsen iyi olur!"

Motor kükredi. Clove'un midesi takla attı.

"İkinci sağdan!" diye seslendi ince bir sesle. Boğazını temizledi ve bir köşeyi daha döndüklerinde Clove, ses tonunu tamamen boş verdi. "*Burada dur!*" diye bağırdı. "İleride devriye var!"

Tom birkaç çöp kutusunun arkasında durdu ve motoru kapadı. Gidonun üstüne çöktü. Clove da eğilerek saklandı ve aynı zaman *Politsiya*'yı da gözden kaçırmamaya çalıştı.

İlerideki yoldan iki asker geçti. Ağır bir Rus aksanıyla sohbet ediyorlardı. *Politsiya* geçerken Clove ve Tom kıpırdamadan bekledi. Askerler köşeyi dönüp bir dizi evin arkasında kaybolunca, Clove rahatlayarak nefesini bıraktı.

"Ucuz kurtulduk," dedi Tom.

"Hadi," diye fısıldadı Clove. "Askerler geri dönmeden gidelim."

"Şehirden çıktığımız gibi rahatlarız. Eğer doksanın üstüne çıkarsak, bizi Cambridge'e altı saatin altında oraya götürebilirim!"

"*N'olur yapma*," dedi Clove.

Tom, Cambridge'in fizik departmanına park ettiğinde akşamüstü olmuştu. Gri alacakaranlıkta Clove'un teni parçalanıyormuş gibi duruyordu. Elleri yumuşacıktı, sanki en hafif dokunuş onu yırtacak gibiydi. Hâlâ kanı olup olmadığını, eski Mısırlı bir mumya gibi, cildi kemiklerine yapışana kadar kanının damarlarından çekilip çekilmediğini merak etti. Titreyen bacaklarla motordan indi. "Acele etmeliyiz," dedi Tom'a. Nefesi havada buharlaşıyordu. "Çok zamanım kalmadı." Kaskını çıkardı ama burada herkesin kirli hava yüzünden taktığı toz maskesini çıkarmadı.

"Bugün cumartesi," dedi Tom. "Bina açık olmayacaktır."

Clove sırt çantasını karıştırmaya başladı. "Merak etme. Bunu daha önce de yaptım. Sen etrafı gözetle."

Clove fizik departmanının girişine çömeldi ve kapının yanındaki anahtar kart okuyucusunun vidalarını çakısıyla çıkardı. Devre tahtasının üstüne, içinde Spart'ın kopyası olan hafıza kartını taktı. "Hadi Spart. Göster bakalım yapabildiklerini," dedi. "İçeri girmemize yardım et."

"Bunu sana ben mi öğrettim?" dedi Tom etkilenmiş bir şekilde.

Clove kendinden memnun ses tonuna engel olamadan, "Bana birçok şey öğrettin baba. Ama bu mu? Bunu kendim öğrendim,"

dedi. Kol saatinde Spart'tan gelen mesajı görünce gülümsemesi kayboldu.

> CLOVE uzgunum. St. Andrews Universitesi'nde, TOM ve JENNIFER'ın ağından aldığım bilgiler dahilinde çalışıyordum. Bu ensiltu hakkında aynı bilgiye sahip değilim.

> Guvenlik sistemi bildiklerimden çok farklı. Kıramıyorum.

Clove, Tom'a Spart'ın dediğini iletti. "Bina açılana kadar beklememiz gerekiyor."

"O zamana kadar dayanabilir misin?" diye sordu Tom, bileğinin durumuna bakmak için kıyafetinin yenini çekiştirerek.

Clove kemiklerini görebiliyordu: Etinin sönük renginin üstünde canlı bir beyazlıktı.

"Bilmiyorum," dedi. Birden içini korku kapladı. "Baba, bunu yine de yapmalısın. Yok olsam bile. Devam etmelisin... her şeyi düzeltmelisin."

Tom, "Nasıl?" dedi, sesi hem endişeli hem de kararlı çıkmıştı. "Bana daha anlatmadın bile... Nereden başlamam gerektiğini bilmiyorum! Ya *bunu*..." Etraflarındaki dünyayı işaret etti. "...daha kötü yaparsam?"

Yağmur yağmaya başlamıştı. İri damlalar Clove'un cildine değdiğinde yakıyordu. Yanaklarından aşağı alev gibi bir asit yağmuru dökülüyordu. Onları elinin tersiyle sildi. "Ben... bilmiyorum," dedi. "Bunları düzeltmek mümkün mü onu bile bilmiyorum." Ağlamaya başladığını fark etti. "*Hiçbir şey* bilmiyorum."

"Bekleyemeyiz." Tom'un yanağındaki bir kas seğirdi. "Burada öylece durup yok olmanı seyredemem. Jennifer'ı aramamız lazım. Belki o da seni hatırlar," dedi Tom, Spart'ın bulduğu numarayı ararken. "Bende olduğu gibi."

Jen telefona cevap vermeden önce iki defa çaldı. "Alo? Kiminle görüşüyorum?"

"Sen konuş," dedi Tom telefonu uzatarak.

"Anne?" dedi Clove gözleri dolarak.

"Efendim?" dedi Jen. "Galiba yanlış numarayı aradınız."

Clove boğazını temizledi. "Hayır. Jen Sutcliffe ile mi görüşüyorum?"

"Evet."

"Acil bir durum var. Bir an önce Cavendish Laboratuvarı'na gelmelisiniz."

"Acil durum mu? Bugün hafta sonu!"

"Buraya geldiğinizde anlatırım. Zaman makinesiyle ilgili."

"Kiminle görüşüyorum? Bir öğrenci misin?"

"Benim... adım Clove," dedi, Tom'un hatırladığı anıların Jen'e de gelmesini umarak.

Bir anlık bir sessizlikten sonra Jen, "Hemen oradayım," dedi ve telefonu kapadı.

Jen geldiğinde, yaptığı ilk şey Clove'a sıkıca sarılmak oldu. "Bir rüya olduğunu sanmıştım!" dedi Jen, yüzünü Clove'un boynuna gömerek. "Hepsi hayal ürünü sanmıştım!"

"Anne, *hatırlıyor musun*?" dedi Clove. Jen'in onu tanıdığına inanamıyordu.

"Tabii ki hatırlıyorum." Jen geri çekildiğinde gözleri dolmuştu. "Kendi kızımı nasıl unutabilirim?" Tom'a baktı. "Seni de hatırlıyorum."

Tom gergin bir şekilde gülümsedi. "Senin kadar hatırlamıyorum ama... hatırlamak isterdim," diye itiraf etti.

"Bu sakalı hatırlamıyorum ama," dedi Jen, Tom'un yanağına dokunarak. "Bu yeni."

"Sevdin mi?" Tom bir kaşını kaldırdı ve Jen kıkırdadı. Clove buna inanamıyordu, *flört* mü ediyorlardı?

"Şimdi zamanı değil," dedi heyecanla. "Anne yok oluyorum." Tenini göstermek için elini Jen'e uzattı.

Annesi nefesini tuttu. "Neye ihtiyacın var?"

"Zaman makinesini kullanmam gerekiyor," dedi Clove. "Geçmişi düzeltmek için."

Jen'in gözleri büyüdü. "Zaman makinesini mi?"

"Bizi içeriye sokabilirsin, değil mi?" diye sordu Tom. "Anahtar kartın var."

"Sizi içeri sokabilirim..." dedi Jen tereddütle. Bakışları Tom ve Clove arasında gidip geliyordu. "Ama zaman makinesi çalışmıyor. Daha bitmedi."

Clove göğsüne yumruk yemiş gibi oldu. "Çalışmıyor mu? Hiç mi?"

"Daha değil. Gelecek senenin sonuna doğru biter diye umuyordum ama..."

"Ama bana şimdi lazım! Yok oluyorum!"

"Programlaması daha bitmedi," dedi Jen. "Clove üzgünüm. Ama program daha yarım. Solucan deliğinin boyutunu kontrol edemiyoruz. Bir kara deliğe neden olabilir."

"Programı mı?" Clove elleriyle yüzünü ovuşturarak düşünmeye başladı. Programı Tom yaratmıştı. Bu evrende Tom, zaman makinesi araştırma takımına dahil olmamıştı, o yüzden programın üstünde çalışmadığından yarım kalmıştı.

"Benim evrenimde programı Tom yazmıştı," dedi Clove. "Yani Tom yanımızdayken... makineyi tamamlamayı deneyebiliriz, değil mi?" Tom'a baktı. "Denemeye değer, değil mi?"

"Clove, hayatımda hiç zaman makinesi görmedim! Senin evreninde bir program yazmış olabilirim ama burada nereden başlayacağımı dahi bilmiyorum. Birkaç saat içinde yapabilecek kadar bilgim yok."

"Programı çalışırken gördüm," dedi Clove. "Bana nasıl çalıştığını öğrettin. Sana yardımcı olabilirim. Hatırladığım her şeyi anlatırım. *Lütfen.*"

Tom derin bir nefes aldı. "Tamam. Hadi deneyelim. Hiç değilse deneyebiliriz."

29. BÖLÜM

Dosyalar/v8-alt/Zaman-düzlemi-2056-alt/MS-6-alt

Dosya Notu: St. Andrews Üniversitesi zaman makinesinin prototipinin kaba çizimi, 22 Temmuz 2056'da Cambridge'de, TOM GALLOWAY ile program üstünde çalışan CLOVE SUTCLIFFE tarafından çizilmiştir

CAMBRIDGE ÜNİVERSİTESİ KAMPÜSÜ, İNGİLTERE, 2056

"Hayır, o kısmı yanlış," dedi Clove, Tom'a. Bir saat geçmişti. Jen parçacık hızlandırıcısını kurarken, kod üzerinde ilerleme kaydetmeye çalışıyorlardı ama Clove bunun yetmeyeceğini biliyordu. Zaman makinesi, Clove'un evrenindekinden çok daha ilkeldi. Büyük bir çaresizlik hissetti. Makineyi asla çalıştıramayacaklardı. Yapabilseler bile, 1745'e dönüp Katherine ve Matthew'nun hayatıyla oynayan Clove'u durdurması gerekecekti.

Clove bir başka problem göstermek için ekrana dokundu ama cama dokunmak yerine eli, direkt içinden geçti. Clove geri çekildi.

Eli ekranın *içinden* geçmişti! Elini dikkatle masaya bastırdı. Eli tahtanın içinden geçti, sanki sıvıdan yapılmıştı. Clove neredeyse tamamen yok olmuştu. O kadar silikleşmişti ki hiçbir şeye dokunamıyordu.

Parmaklarını gözlerine bastırınca gözlerinin önünde yıldızlar belirdi. Başarısızlığının yasını tutuyordu. İmkânsızdı. Yeterince zamanı yoktu.

Bir saniye sonra gözleri fal taşı gibi açıldı.

Koridordan ayak sesleri geliyordu.

"Birileri geliyor," diye fısıldadı Jen'e.

Jen, parçacık hızlandırıcısının panelini açtığı yerden fırladı. "Güvenlik görevlisi olmalı! Onlardan kurtulmaya çalışacağım."

Laboratuvardan ayrılınca Tom ve Clove birbirlerine baktı. Kapının dışından gelen sesleri dinliyorlardı.

"İşimize geri dönmemiz lazım," dedi Tom.

Clove başını salladı. "Sorun yok. Ona zarar vermezler. Burada çalışıyor," dedi. Tom'un gözlerinde, Clove'a inanmadığını görebiliyordu.

On dakika sonra kapı hışımla açıldı ve duvara metalik bir gürültüyle çarptı. Jen laboratuvara girdi, arkasında bir güvenlik

görevlisi vardı. Jen'in başına silah dayamıştı. Elleri arkasında kelepçelenmişti.

"Üzgünüm," dedi Jen. "Üzgünüm."

"Makineden uzaklaşın," dedi koruma. "Yoksa ateş ederim."

"Devam et," dedi Tom sessizce. "Üçümüzü birden tutuklayamaz."

"Ama..." Ekrana bile dokunamıyordu. Tom korumayı oyalayabilse bile, daha fazla kod yazamıyordu. Kaybetmişlerdi.

Tom, "Hadi!" diye bağırdı ve korumaya doğru atıldı.

Clove beklemedi. Bilgisayara döndü ve hızlıca konuşup bilgisayara sesli emirler vererek kodu yazmaya devam etti. Arkasından bağrışlar ve kavga sesleri geliyordu. Clove, Tom'u, Jen'i ya da silahı düşünmemeye çalıştı. Sadece elinden geldiğince çok kod yazmaya odaklandı; konuştukça kelimeleri birbirine karışıyordu. Bir silah sesi geldi, hemen ardından bir tane daha. Clove'un vücudundaki bütün kaslar gerildi.

Yavaşça döndü.

Tom, yerde bilinçsiz bir şekilde yatan korumanın üstüne çökmüştü. Silah Tom'un elindeydi. Tom korumayla savaşırken silah yanlışlıkla ateşlenmiş olmalıydı.

Tom silahı yere atarak Jen'in yattığı yere koştu. Kelepçelerini açtı ve onu çevirdi. Yanağını okşadı.

"Vuruldu mu?" diye sordu Clove, yüreği ağzında.

"Hayır. O iyi. Yere düşünce bayıldı."

Clove rahatlayak nefesini verdi. "Çok şükür!"

Tom, Jen'i daha rahat bir pozisyonda yatırdı, sonra kalktı. "Çabuk olmalıyız. Birileri sesi duymuş olacak." Tuhaf bir şekilde masaya yürüdü, bir eli belindeydi.

"Baba! N'oldu?" diye sordu Clove.

"Hiçbir şey. İyiyim."

"Ama sen..." Sustu. Elleri kanla kıpkırmızı olmuştu. Tom vurulmuştu. Korumayla güreşirken olmuş olmalıydı.

Tom oturdu, elini yaraya sertçe bastırdı ve acıyla yüzünü buruşturdu.

Clove panikleməməyə çalışdı. Əgər hələ ətrafda dolanırsa, yarası o qədər pis deyildi. İyi olacaqdı. Tək yapmaları gereken geçmişi düzeltmekti, sonra Tom'u hastaneye götürebilirlerdi. Her şey güzel olacaktı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Tom.

Clove titrek bir şekilde nefesini verdi. "Programın tamamlanmasına çok var ve yaralısın. B-biz bunu... Bu olmayacak."

Bir anlığına zaman makinesini yine de çalıştırmayı düşündü. Bir şekilde bu iskelet halindeki programın çalışmasını umacaktı. Fakat bunu riske atamazdı, milyonlarca hayatı kurtaracak olsa bile. Eğer çalışmazsa, ki çalışmayacaktı, o zaman solucan deliği kontrolden çıkar ve bir kara deliğe dönüşürdü. Bütün gezegeni yok ederdi.

Bunca çabadan ve bunca yardımdan sonra yine de başarısız olmuş olması imkânsız geliyordu. Tom kanayarak, Jen bilinçsiz bir haldeyken ve bozuk bir zaman makinesiyle bitmemeliydi her şey.

Keşke bir yolu daha olsaydı. Zamanın kendisini keşke kullanabilseydi. Neden gelecekten birini, kodu getirmesi için kullanamıyordu? Eğer zaman makinesini çalıştırmayı başardıysa, kodu getirip geçmişteki kendini kurtaracağına söz verdi. Clove gözlerini kapadı ve bütün kalbiyle bunu diledi.

Eğer bu evrenden gitmeyi herhangi bir zaman-düzleminde başarabildiyse, gözlerini açtığında kod bilgisayarda belirecekti.

Gözlerini açtı.

Hiçbir şey yoktu.

Eh, biraz küçük bir ihtimaldi.

Tom uzun ve nemli bir nefes verdi. Ağzındaki kanı sildi. "Üzgünüm hayatım. Denedim. Gerçekten denedim."

Clove bileğindeki kemikleri hayal meyal görebiliyordu.

Gitmiş sayılırdı.

Tekrar başını kaldırdığında, ekranda bir mesaj yanıp sönüyordu.

> Clove'a: Rica ederim. Sevgiler, Clove xx

Clove bakakalmışken mesaj değişti.

> Program kullanıma hazır

> Lütfen varış noktasını seçin

Gelecekten-gelen-Clove başarmıştı.

Clove'un sevinci kısa sürdü çünkü zaman makinesini ne için kullanacağını bilmiyordu. Artık 1745'e dönecek zamanı kalmamıştı. Matthew'yla konuşamadan yok olurdu ve Tom da gidebilecek durumda değildi. Yeni bir plan bulmalıydı.

Her şeyin berbat olmasının sebebi Katherine ve Matthew'nun 1745'te yapmaları gereken şeyi yapamamış olmalarıydı. Matthew, Katherine'i kurtarmak için canını feda etmişti. Eğer Clove, Matthew ölmeden onu kurtarmak için makineyi kullanabilseydi, her şey düzelirdi. Değil mi?

"Ben... Matthew'yu geri getireceğim," dedi birden sesli bir şekilde. Bütün bunlar Matthew öldüğü için olmuştu. O yüzden onu olması gerektiği yere koyarlarsa, her şey eski haline dönerdi.

Saatinde Spart'tan bir mesaj belirdi.

> Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun? Matthew öldü.

"Ben..." Düşünebilmek için sustu. Birini nasıl hayata geri döndürebilirdi? Sonra buldu.

Tarih boyunca Matthew'nun birçok versiyonu vardı, onlarcası hem de. Birini alıp en çok ihtiyaç duyulan yere koymaları gerekiyordu. 1745'e. Bir şekilde.

Artık ona ihtiyaç duymadıkları bir zamandan Matthew'yu alabilirdi belki. Yapması gerekenleri bitiren, mesela 1854'te komutanları roketlerden koruyan Matthew gibi birini getirebilirdi. Onu alıp 1745'e koyabilirdi.

Bu işe yarardı, değil mi?

İşe yarayacağından neredeyse tamamen emindi.

Muhtemelen.

Denemeliydi.

"Spart, 1854'e solucan deliği aç," dedi. "Komutanların çadırına yapılan roket saldırısından sonraya. O zamanın Matthew'nunu alıp 1745'e koyacağız." Kendi sesindeki titremeyi duymazdan gelmeye çalışıyordu.

> Ama hayatta kalır mı…

"Yap işte! Çok geç olmadanl" diye bağırdı Clove. Panik içindeydi. Spart'ın ona karşı çıktığına inanamıyordu. Dünya mahvolmuştu, Clove yok oluyordu ve Spart bunu düzeltmek istemiyordu. *"ŞİMDİ."*

> Zaman-düzlemi taranıyor…

> Denek "MATTHEW" 1854'te bulundu

> Solucan deliği açılıyor…

Devasa parçacık hızlandırıcı çalışmaya başladı ve Clove solucan deliğinin açıldığını gördü. İçinden 1854'ten ufak bir parça görülüyordu: mavi gök, kahverengi toprak, kırmızı üniformalar. Sonra Matthew tepetaklak solucan deliğine çekildi. Savrularak laboratuvarın zeminine düştü.

"Şimdi solucan deliğini tekrar aç," diye bağırdı Clove. "1745'e ayarla. Matthew'nun öldürüldüğü an olduğundan emin ol."

> Ama o…

"YAP ŞUNU!" diye bağırdı Spart'a.

> Zaman düzlemi taranıyor...

> CLOVE, radyasyon onu

"Clove..." Tom inledi. Beti benzi atmıştı. Acıyla inleyerek yere yığıldı.

"Buradayım," diye fısıldadı Clove yanına çömelerek. "Baba, buradayım." Yanağını tutmaya çalıştı ama eli babasının içinden geçti. Spart arkasında hâlâ zaman makinesini çalıştırıyordu.

> Denek "MATTHEW" 1745 zaman düzleminde bulundu

> 1745 zaman düzlemindeki denek "MATTHEW" zaman aşımına uğradı

> Solucan deliği açılıyor...

Solucan deliği Carlisle'da, katedralin içinde açıldı. Clove, zarifçe boyanmış bir tavan ve insanlarla dolu sıralar görüyordu. Yerde, solucan deliğinin hemen içinde Matthew yatıyordu. Katherine üstüne kapanmıştı. Spart'ın zamanlaması mükemmeldi.

> Müdahale yapılıyor...

> Erkek denek transfer ediliyor...

> Dosya yükleniyor...

Zaman makinesinin içinde, başı dizlerinin arasında, inleyen 1854-Matthew'yu solucan deliğinde yok oldu. Katedralin zeminine düşerken 1745'te ölmekte olan Matthew içeri çekildi. Kuvvetli bir esinti ve kırmızılığın içinde laboratuvara geldi.

> _solucan deliği kapanıyor...

Clove'un son gördüğü, Katherine'in korkmuş ve kafası karışmış yüz ifadesiydi. Sonra solucan deliği kendi içine kapandı ve 1745 yok oldu.

Makinenin gürültüsü azalınca uzun bir sessizlik oldu. Matthew'nun vücudundan yağmur gibi kan akıyordu. İnce ve kırmızı bir şekilde çiseliyordu. Clove, az önce yaptığına inanamayarak ona baktı. Sonra kendini silkeledi ve Tom'un iyi olup olmadığını kontrol etmek için döndü.

Tom'un ortadan kaybolduğunu görünce şoke oldu. Jen ve güvenlik de gitmişti.

Matthew ve kendisi dışında boş olan odaya şaşkınlıkla bakarak, bunun ne anlama geldiğini düşündü. Geçmişi değiştirmekte başarılı olduğu için mi yok olmuşlardı? Geleceğe verdiği hasarı düzeltebilmiş miydi? Yoksa her şeyi daha da mı berbat etmişti?

Korkuyla ellerini ışığa tuttu. Artık kemiklerini göremiyordu, sadece soluk pembe teni vardı.

Artık silikleşmiyordu. Kurtarılmıştı.

Tom ve Jen de evde olurlardı, değil mi? Burada değillerse, St. Andrews'ta olmalılardı. Her şeyi anlamak çok zordu ama öyle olmalıydı. Tabii bir şekilde ikisini tamamen tarihten silmeyi başarmadıysa.

Tom'un kol saatini aradı ve göreceği değişiklik için kendini hazırladı.

"Alo?" dedi Tom, sesi uykuyla ağırlaşmış ve sessizdi.

"Baba?" Clove sesindeki titremeyi saklamaya çalıştı.

"Tatlım?"

Rahatlamayla gelen ağlamasını durduramadı. Hayattaydı ve Tom, Clove'un kim olduğunu biliyordu. Babasını geri getirmişti.

"Clove iyi misin? Neredesin? Neden uyumuyorsun? Beni nereden arıyorsun? *Dışarıda* mısın? Bu saatte?"

Jen'in arkadan, "N'oldu?" dediğini duydu.

"Özür dilerim," dedi Clove. "Yataktayım. Seni yanlışlıkla aradım. İyiyim. Sen uyu. Seni seviyorum."

Babası. "Ben de seni," dedi otomatik olarak. "Çok geç yatma."

Tom çağrıyı sonlandırdı ve Clove, köşeye yumulup ağlasa mı yoksa sevinçten dans mı etse bilemeyerek parmaklarını saçından geçirdi. Yapmıştı. Tom hayattaydı ve hâlâ babasıydı. Geleceği kurtarmıştı.

Fakat Cambridge'de, bir fizik departmanının boş bodrum katında, zaman makinesi olmadan takılı kalmıştı. Bir sebepten makine de yok olmuştu.

Clove'un sebebi anlaması birkaç saniyesini aldı: Kendi evreninde zaman makinesi Cambridge'de kurulmamıştı, St. Andrews'taydı.

Eve nasıl döneceğini daha düşünemeden, Matthew Galloway'in on sekizinci yüzyıl versiyonu uzun ve alçak bir sesle inledi.

30. BÖLÜM

Katherine Finchley'nin günlüğü

Carlisle. Cumberland. İngiltere

17 Kasım 1745. Cumartesi

KAKTÜS TEAM

Dün ne gördüğümü ve gördüğümün nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum. Matthew kollarımda. göğsünden kanıyordu ve ölmek üzereydi. Sonra birden, bir fırtınanın ortasındaymışız gibi bir rüzgâr esti ve kollarımın arasındaki beden değişti. Aynı bedendi ama farklıydı. Korkunç bir şekilde.

Gördüğüm şeyin, deli bir kadının halüsinasyonları olmadığını biliyorum. Matthew gerçekten vurulmuştu. Gerçekten kollarımın arasında ölüyordu.

Fakat bir şekilde benim Matthewim, kendisiyle yer değiştirdi. Kendisinin yaralanmamış, sağlıklı, ŞEYTANİ bir haliyle.

Yaratık, 1854 yılından, Avrupa'daki bir savaşın ortasından [redacted] iddia ediyor. Matthew Galloway olduğunu söylüyor. [redacted] beni Katy adlı bir kadınla karıştırdı. Aynı bana [redacted] iddia ediyor.

[redacted]

Yaratık benim Matthewimden daha yaşlı, ilgili bir adamın nasırları ve kaslarına da sahip değil. Farklı bir saç stili ve aksanı var. O, Matthew ama farklı. Farklı bir yer ve zamanda büyütülmüş bir ikizi.

Gerçek olabileceğine inanmıyorum. Bunun olmasına ne tür bir cadı büyüsü sebep oldu anlamıyorum. Böyle bir şey nasıl olabilir?

Fakat dedikleri gerçekse, o zaman benim Matthewim hangi cehennemde ya da cennette?

Cadı neden onu oraya götürdü?

18 Kasım 1745, Pazartesi

Olaylar gelişti. Matthewin ikizi gerçekten de 1854 yılından buraya getirilmiş. Gelecekten, bana yardım etmesi için gönderildiğine inanıyorum. İsyancılara karşı savaşımızda bize yardımcı olan, paha biçilemez bilgiler verdi gelecek hakkında.

Carlisle Şehri isyancılara teslim olursa, İsyanlar sırasında İngiltere'nin yenileceğini fark ettik. Bu gelecek için korkunç sonuçlara sebep olacakmış. Bu Matthewin yardımıyla Albay Durandı, Jacobitelere karşı savunmaya devam etmemiz yönünde onu ikna ettim. Umarım isyancıların Kuzeyi ele geçirmesini engelleyebiliriz.

Eğer cadı Matthewin ikizini bu yüzden yolladıysa, ne yaptığının bilincinde olduğunu umuyorum. Matthew gizemli bir hastalıktan muzdarip ve her geçen gün durumu kötüleşiyor. Hayatı ve ruhu için endişeleniyorum. Kendi Matthewimden hâlâ haber alamadım.

21 Kasım 1745, Perşembe

1833 doğumlu Matthew Galloway, 21 Kasım 1745 sabahının erken saatlerinde, hâlâ anlam veremediğim bir ateş ve hastalıktan vefat etti.

Hiç değilse, buraya yollanma amacını yerine getirdiği için rahatlayabilirim. Albay Durand şehrin savunmasına devam etmemizi kabul etti.

1728 doğumlu Matthewim her neredeyse onunla beraber mekânı cennet olsun.

Dosyalar/v1/Zaman-düzlemi-1745/MS-13

Dosya Notu: 17-21 Kasım 1745 tarihleri arasında yazılan denek "KATHERINE"in günlük girdileri

CAMBRIDGE, İNGİLTERE, 2056

Clove, hastanenin bekleme odasında oturmuş, leylak rengi duvarlara bakarak olanları idrak etmeye çalışıyordu. 1745'ten getirdiği Matthew, iki saattir ameliyattaydı ve Clove hâlâ ondan haber almamıştı. Hemşirelere, kalmasına izin vermeleri için kız kardeşi olduğunu söylemesi gerekmişti. Fakat söylediği yalan, düşündüğü en son şeydi. Matthew uyandığında nasıl tepki verecek konusunda hiçbir fikri yoktu. Nerede olduğunu bilmeyecekti.

Fayton ve mum ışığı kullanılan eski dünyaya alışıktı. Kendini ötüp duran makinelerin arasında, bir hastane odasında bulduğunda ne yapacaktı? Clove'un saatine bakmaya dayanamamıştı, modern dünyaya nasıl tepki verecekti?

Clove, yattığı odaya koşup onu teselli etmek istiyor, içi içini yiyordu ama izin vermiyorlardı. Onun yerine bekleme odasında oturup hiçbir şey yapmıyordu. Saatlerdir buradaydı, aynı anda hem perişan olmuş hem de adrenalinle dolmuştu. Burada sadece tek bir gece süren bir zamanda, bu kadar çok şeyin olmuş olmasına inanmak güçtü. Şimdi cumartesi gününün erken saatleriydi. Bir önceki gece, on birde, St. Andrews Üniversitesi'nin fizik departmanına gizlice girmişti. O Clove, tamamen farklı bir insan gibiydi.

Birkaç saat önce Tom'a mesaj atmış, Meg'le barışmaya çalışmak için onun evine gittiğini söylemişti. Tom'un sesi, kulağa endişeli gelmemişti. Diğer 2056'da olanları hatırlıyormuş gibi görünmüyordu.

"Spart?" diye fısıldadı.

> Efendim CLOVE?

"Bir şey değişmiş mi? Baktın mı?"

> Gelecek eski haline geri döndü. Çok şanslıydın.

> 1854'ten gelen denek "MATTHEW", 1745'teki denek "KATHERINE" ile, Albay Druand'ı Jacobitelere karşı şehrin savunmasında devam etmek üzere onu ikna etti. Olması gerektiği gibi. İşe yaradı.

Clove gözlerini kapadı. "Ohh." Dünya sağlıklı ve çoğunlukla iyileşmekte olan haline geri dönmüştü. Rus askerler de nükleer savaşlardan da eser yoktu. Her şeyi düzeltmişti.

> Ama

"Evet? N'oldu?"

> Tıbbi kayıtlara göre 1854'ten gelen denek "MATTHEW" birkaç gün içerisinde, radyasyon zehirlenmesini andıran sorunlardan dolayı ölmüş. Laboratuvarda da sana açıklamaya çalışmıştım; korunmak için elbise giymeden solucan deliği ile yolculuk etmek mumkün değil.

"Onu öldürdüm mü?" diye sordu boş bir sesle. Bu bilgi onu olması gerektiği kadar üzmemişti. Son günlerde Clove herkesi öldürüyor gibiydi.

Başını ellerine dayadı. Çok yorulmuştu.

"Clove Sutcliffe?"

Karşısında bir doktor duruyordu. "Ağabeyiniz ameliyattan çıktı. Durumu stabil ama akciğerlerinden biri söndü. Şu an uyuyor; birkaç saat sonra uyanır."

"Teşekkürler," dedi Clove rahatlayarak. "Çok teşekkür ederim."

"Tek bir konu vardı... Bay Galloway'in neden radyasyon zehirlenmesi geçirdiğini biliyor musunuz?" diye sordu doktor. Kaşlarını çatmış bir şekilde notlarına bakıyordu.

Clove ona, radyasyon zehirlenmesine sebep olabilecek zaman yolculuğu ile alakalı ulaşım araçları hakkında bir fikri yokmuş gibi bakmaya çalıştı. "Hayır?"

"Neyse, onu tedavi ediyoruz ve hayatta kalacağını düşünüyorum ama... çok tuhaf. Herkesi şaşırtmış durumda. Nereden

gelmiş olabileceği konusunda hiçbir fikrimiz yok. Zehirlenme neredeyse nükleer bir bombanın seviyesinde."

"İyi olacak mı?"

"Hayatının geri kalanında kısır olacak maalesef. Fakat onun dışında, kısa vadeli semptomlar tedavi edilince iyileşecektir."

"Bu iyi haber."

"Fakat onu vuran mermi..." Doktor alnını kaşıdı. "...antik bir silahtan çıkmışa benziyor. Eski bir tüfek mermisi gibi. Çok..." Şaşkınlık içerisinde sustu.

Clove, "Gerçekten çok tuhaf," diye katıldı ona. "Beni birden aradı ve yaralandığını söyledi. Oraya vardığımda ambulans çağırdım. O zamana kadar çoktan bilinci kapanmıştı. Ona ne olduğunu bilmiyorum."

"Neyse, uyandığında polis ondan silahlı saldırı için bir ifade isteyecektir. Seninle de konuşmak isteyeceklerini düşünüyorum."

"Hiç sorun değil," diye yalan söyledi. "Olur."

Bu büyük bir sorundu. Matthew polisle konuşamazdı, 2056 İngiltere'sinin polisleriyle olmazdı. Bu evrende Matthew Galloway on altı sene önce gizemli bir şekilde Wakefield Hapishanesi'nden kaçmıştı. Polis onu anında tutuklardı.

Doktor gittiğinde, Clove başını dizlerine dayadı ve başının ne kadar belada olduğunu hesaplamaya çalıştı. Hiç değilse Tom hâlâ hayattaydı ve gelecek kurtarılmıştı. Bu iyidi. Artık bir hayalet gibi yavaşça yok olmuyordu. Bunlar iyi şeylerdi.

Kötü tarafında ise... 1745'teki Matthew, Clove yüzünden vurulmuştu ve yaralarından dolayı hâlâ ölebilirdi. Eğer hayatta kalırsa, 2039'daki Matthew'nun işlediği bir suçtan hapse girmesine saatler kalmıştı. 1854'teki Matthew, radyasyon zehirlenmesinden ölmüştü ve bedeni 1745'te mahsur kalmıştı. Bütün bunlar Clove, zamanda yolculuk planını iyi yapmadığı için olmuştu.

Matthew'nun onca versiyonunu akılda tutmak başını ağrıtıyordu.

Eğer zamanda geriye yolculuk edersen, bir kelebeğe basıp büyükbabanı yanlışlıkla öldürebileceğini herkes bilirdi. Clove anlaşılan araca ihtiyaç duymadan, babasını doğrudan kendi öldürmüştü. İki defa. Düşünülemeyecek kadar korkunçtu.

Clove'un aklına bir sorun daha geldi. 1745'ten gelen Matthew iyileştiğinde (eğer iyileşirse) ve polis gelmeden Clove onu hastaneden kaçırabilirse, o zaman yine de on sekizinci yüzyıldan bir faytoncuyu 2056'ya getirmiş olması gerçeğiyle başa çıkması gerekecekti. Bir şekilde.

Birkaç seçeneği vardı. Tom ve Jen'e, kurşun yarası için Cambridge'de bir hastanede tedavi gören, olması gerektiğinden on yaş genç olan ve geçmişten geliyormuş gibi konuşan Matthew'yu bulduğunu söyleyebilirdi.

Ya da Matthew'nun iyileşmesini bekleyebilir ve Jen ile Tom öğrenmeden, onu 1745'e geri yollayabilirdi. Zorunlu kalırsa bir daha laboratuvara izinsiz girebilirdi.

O yüzden Matthew'yu 1745'e yollamak, daha kolay bir seçenek gibi duruyordu. Bu sefer ağırdan alacaktı ama. Panikleyip saçmalamayacaktı. Geçmişe gidip oradan yanında birini getirmek gibi salak bir şey yapmayacaktı.

Ama önce, bir şeyler yemeli, dişlerini fırçalamalı ve biraz uyumalıydı. Hem de hemen.

Clove, bekleme odası koltuklarından birinde rahatsız ama çok ihtiyaç duyduğu uykusundan uyanınca, ona Matthew'nun hâlâ uyuduğu söylendi. Clove onunla bir an önce konuşmak istiyordu ama hiç değilse polis daha ifadesini alamamıştı. Sakin durup bekleyemeyecek kadar sabırsız olduğu için saatindeki mesajlara bakmaya başladı. Meg'den bir mesaj görünce şaşırdı.

Nuts_Meg 12:56 03 Konuşabilir miyiz? Seni özledim

Clove'un ağzı kurudu. "Spart. Meg'i ara. Sadece sesli ara ma olsun." Meg'in gözlerinin içine bakmaya daha hazır hissetmiyordu.

"Alo?" Meg'in sesi tereddüt eder gibi geliyordu ama hiç değilse telefonu açmıştı.

Birden Clove'u ateş bastı. Geçen hafta içerisinde yaptıklarından sonra bir kızla konuşmak, onu bu kadar ürkütmemeliydi. "Hey," dedi, sonra boğazını temizleyip omuzlarını dikleştirdi. "Geçen gün yaptıklarım için özür dilemek istiyorum. Salağın tekiydim."

Clove, cevap vermeden önce Meg'in kımıldandığını duydu. "Sorun değil," dedi.

"Her şeyi fazla büyüttüm," diye ekledi Clove. Gerçekten de öyle yaptığını fark etmişti. Meg'le olanlar, evreni yok etmekle kıyaslayınca hiçbir şeydi. Öpücüğe abartı bir tepki vermişti.

"Bu... iyi bir şey mi?" diye sordu Meg şaşkınlıkla. Bu da Clove'un daha kötü hissetmesine sebep oldu. Onunla son konuşmasında tam bir canavar gibi davranmış olmalıydı.

"Evet. Meg... beni geri öpmediğin için üzgün değilim. Hetero olduğunu biliyorum." Clove, Ella'yı düşündü, sonra kızın görüntüsünü kovmaya çalıştı. "Seni Alec'e kaybetmekten korkuyordum."

"E-evet," dedi Meg sessizce. "Biliyorum. Ben de üzgünüm. Mesajlarına cevap vermediğim için. Ne diyeceğimi bilemedim."

Tuhaf bir sessizlik oldu.

"Ee, iş deneyimi nasıldı?" diye sordu Clove sonunda. Sesini neşeli tutmaya çalışıyordu. "Çocuklar uslu davrandı mı?"

Meg heyecanlı bir şekilde başından geçenleri anlatmaya başladı. Normalde Clove, Meg'in anlattıklarına katıla katıla gülerdi ama şimdi aklının Ella'ya gittiğini, şimdi ne yaptığını merak ettiğini fark etti. Onu öyle özlüyordu ki, fiziksel olarak canı yanıyor gibiydi.

Ella sınırları zorlayan ve dobra biriydi. Daima Clove'un ilgi-

sını kendine çekiyor, devamlı onu bir atışmaya ya da eğlenmeye zorluyordu. Clove abartılı sataşmalarını, keskin çenesini ve çenesinin, yüzünün geri kalanına verdiği bulanıklığı özlüyordu. Ella'yı özlüyordu.

"Ben de öğretmenlerden birinin tişörtünü giymek zorunda kaldım!" dedi Meg kıkırdayarak. "Annem tişörtümdeki boyayı hâlâ çıkaramadı."

"Güçlüymüş," dedi Clove konuşmaya geri dönerek. "Benim haftamdan daha heyecanlı geçmiş. Ben sadece..."

"Kod yazdın, kod yazdın ve kod yazdın," diye sataştı. "Ve her saniyesinden zevk aldın."

"Evet öyle," dedi Clove gülümseyerek. "Ee... Alec'ten haber aldın mı?"

"Onun hakkında konuşmak istediğinden emin misin?" diye sordu Meg dikkatle.

"Evet. Bilmek istiyorum."

Meg derin bir nefes alarak, Clove'u bir haftalık Oğlan Dedikodusu üzerine konuşmaya hazırlandı. Clove dinlemek için sandalyeye kuruldu ve sırt çantasında bir diş macunu tableti aradı. Geçmişe götürdüğü her şeyi çıkardı: Eski moda kıyafetler, Tom'un çakısı, ilk yardım kiti. En dipte de kurumuş bir çiçek vardı. Kahverengiye dönmüş ve yıpranmıştı.

Ella'nın ona tanıştıkları gün, nehrin kenarından yürürken verdiği menekşeydi. Ella ona sataşıyor, Clove'u kabuğundan çıkarmaya çalışıyordu ve bir çiçek koparıp ona vermişti.

Çiçeği görünce Clove'un gözleri doldu. Ella ölmüştü. Çoktan unutulmuş bir mezar taşından ibaretti ve Clove dışında onu hatırlayan ve hâlâ hayatta olan kimse kalmamıştı. Ella'nın hayatına dair, geriye bir tek bu çiçek kalmıştı.

"Bir kızla tanıştım," dedi Clove.

Meg durdu, nefes aldı ve anında bağırdı, "*NE*!"

Clove iç çekti. "O çok... etkileyici."

"*Âşık* mı oldun Clove Sutcliffe? *Bana* söylemeden?"

"Galiba," diye itiraf etti. "Ama onu kaybettim."

Tam romantik bir edayla, Meg kendinden emin bir şekilde, "Gerçek aşk asla kaybedilmez. Bunu halledebiliriz," dedi.

"Galiba benim durumumda gerçekten kaybettim."

"Bu üniversiteden mi? Öğrenci mi? Bir saniye, bir *profesör* mü? *Senden yaşlı* bir kadın mı?"

Clove, Ella daha büyük olduğu için kendi sözünün geçeceğini söylediğini hatırlayıp güldü. Ona çok sinirlenmişti. "Evet daha büyük. On sekiz yaşında."

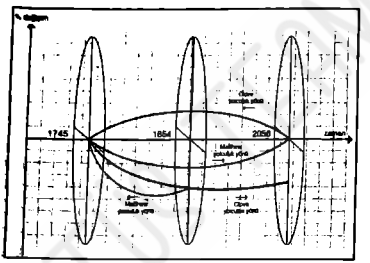
"Her şeyi anlat!" dedi Meg.

Clove menekşeyi dizine koydu ve Ella'yı nasıl betimleyeceğini düşündü.

KAKTÜS TEAM

31. BÖLÜM

Tarih Denetim Kapsamlı Kılavuzu

Tablo, Clove Sutcliffe'in zamanda yaptığı ilk değişimlerin evrendeki kaymalarını gösteriyor. Kaymalar, düzlemlerin zaman-düzlemi ile değişim %'sini belirttiği, dairesel koordinatlarla tanımlanmıştır. Evren kaymaları, uzay-zaman düzlemindeki mecazi dalgalanmaların sonucudur.

Notu: 2351'de yayımlanan *Tarih Denetim Kapsamlı Kılavuzu*'nd bir bölüm

CAMBRIDGE, İNGİLTERE, 2056

Meg ve Clove konuşmalarını bitirdiklerinde, bir hemşire geldi ve Clove'a, Matthew'nun uyandığını haber verdi. Onu hasta odasına götürdü. "Bir süredir uyanık ama hâlâ biraz kafası karışık," dedi. "Bir kaleden filan bahsediyor. Konuşmanız biraz tuhaf geçebilir."

Clove sırıttı. "Altından kalkarım."

"Fakat iyileşiyor. Nedense çocukken olması gereken aşıların hiçbirini olmamış, o yüzden ona birkaç tane yapmamız gerekti. Yaraları güzel iyileşiyor ama. Günün ilerleyen saatlerinde taburcu olur."

Clove, "Teşekkürler," dedi ve odaya girdi.

Matthew seruma ve aralıklarla öten makinelere bağlanmıştı. Aynı bir cesede benziyordu. Hayatta olduğundan emin olmak için eline dokundu.

"Clove," dedi Matthew. Gözlerini kıstı. Sesi alçak ve kısıktı, aynı göründüğü gibi çıkıyordu: ruh gibi.

"Matthew. Beni dinle. Sakın panikleme ama gelecektesin."

"Tahmin etmiştim," dedi boş bir ifadeyle. "Etraftaki Spartlardan anladım."

Clove gülmemek için kendini zor tuttu. "Bilgisayarlar. Onlara bilgisayar deniyor. Sadece benimkinin adı Spart. Takma adı."

"Peki." Matthew öksürdü ve yüzünü ekşitti. "Beni kurtardığın için teşekkürler."

"Önemli değil." Clove kaşlarını çatarak Matthew'ya baktı. "Şu an neden panik yapmıyorsun?"

"Geleceğe yolculuk yapma düşüncesiyle barışmak için epey zamanım oldu. Yakın zamanda, birden bire ortaya çıkan bir delikten geçip kaybolduğuna tanık oldum. Bu, hayal ettiğimden daha *az* garipmiş."

"Peki." Clove, Matthew'nun ne hayal ettiğini çok merak ediyordu. "Neyse, burada olmanın tek sebebi verdiğin *sözü tutma-*

miş olmam, Matthew Galloway. Katherine'in canını feda etmesine engel olmayacağını söylemiştin ama oldun!"

Kaşlarını çattı. "*Ölmesine* izin verecek değildim ya."

"Fakat senin ölmende bir sorun görmedin mi? Vuruldun!"

"Ama Katherine hayatta kaldı, değil mi?"

"Evet," dedi Clove. "Kuşatmadan sağ çıktı." Clove ona, Katherine'in yanındaki diğer-Matthew'dan bahsetmemeye karar verdi. Bu Matthew 1745'e geri döndüğünde kendi aralarında halledebilirlerdi. "Fakat hiç araya girmemeliydin! Geleceği mahvettin! Neredeyse ölüyorduml Yarattığın sorunları düzeltmem gerekti!"

"Buna değdi," dedi Matthew kendinden emin.

Clove bakakaldı. "*'Değdi' mi? 'Değdi' mi?*"

Matthew başıyla onayladı.

"Delisin sen! Gerçekten delirmişsin! Bütün dünyayı yerlebir ediyorsun ve buna değdiğini iddia ediyorsun."

"Onu seviyorum," dedi ve yüzünde bir gülümseme belirdi. "Onu seviyorum. O da beni."

Clove öfkeli bir şekilde nefesini bıraktı. "Ne karmaşa ama."

"Ee, eve dönebilir miyim?" diye sordu utangaç bir şekilde.

"Göğsünde hâlâ kurşun yarası var," dedi Clove kızarak. "Salak."

"İyileştiğimde yani," diye düzeltti Matthew.

"Dönebilirsin. Doktorlar iyileştiğini söylediğinde, seni eve götüreceğim. Tabii, geleceği herhangi bir şekilde etkileyebilecek bir şey yapmayacağına söz verirsen."

Başını salladı. "Dersimi aldım. Artık bir şey yapmayacağım."

"Güzel," diye mırıldandı.

"Hangi yıldayız?" diye sordu Matthew. "Her şey çok... beyaz. Dünyayı bu şekilde görebilecek kadar uzun yaşayacağımı sanmıyorum."

Clove, "Bunu asla göremeyeceksin," diye itiraf etti. "Biz... 2056 yılındayız."

"*Ne*? Nasıl? Bizim kızımızsın? Bilimdeki gelişmelere rağmen sadece birkaç sene ileri gitmiş olabiliriz, değil mi? Katherine ne zaman geliyor?"

Clove iç çekti. Matthew'ya reenkarnasyondan bahsetmeyecekti. "Hayır. Sana gelecek hakkında hiçbir şey anlatmayacağım. O kadar da salak değilim."

Alınmış görünüyordu. "Bir şey *yapmayacaktım*!"

"Dediklerinin tek bir kelimesine inanmıyorum. Katherine seni deliye döndürmüş. Sağın solun belli olmaz."

"Sadece birkaç şey anlat bari!"

"Üzgünüm, sözünü tutmadığın için bu da cezan. Daha fazla sır öğrenemeyeceksin."

Matthew iç çekti. "Haklısın galiba."

"Güzel. Peki, nasıl hissediyorsun?"

"Düşündüğüm kadar... kötü hissetmiyorum. Doktorunuz epey iyi. Kadınların, erkekler gibi öğrenim görebileceğini biliyordum."

Clove sırıttı. "Biraz sürdü ama cinsiyetler arası eşitlik sonunda gerçekleşti. Neyse, bu akşam çıkmaya hazır ol. Seni buradan kaçıracağım."

Matthew kaşlarını kaldırdı. "Şey... nasıl?"

"Güven bana. Polisler seninle konuşmak için bekliyor ve kim olduğunu öğrenmelerine izin veremeyiz."

"Onlara doğruyu söylememiz gerekmez mi? Anlamazlar mı?"

"Bu kesinlikle işe yaramazdı. Geleceği nasıl hayal ediyorsun bilmiyorum ama zamanda yolculuk yeni bir şey. Kimse sana inanmaz."

Matthew ona katılarak, tereddüt ederek de olsa başını salladı. "Sana güveniyorum o halde."

"Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"İçecek bir şeyler?"

"Hemen getiriyorum. Dinlenmeye çalış."

Clove döndüğünde, Matthew uyuyordu. Yatağın başına bir

bardak su bıraktı ve hemşireye bekleme odasında olacağını haber verdi. Anlaşılan yaraları için iki saat sonra hücre yenilemeye girecekti, sonra da taburcu olacaktı. O zamana kadar Clove'un biraz kestirmesi ve Matthew'yu hastaneden nasıl çıkaracağını planlaması için yeteri kadar zamanı vardı. Filmlerde herkes, devamlı hastanelerden birisini kaçırıyordu; o kadar zor olmasa gerekti. Muhtemelen doğaçlama yapabilirdi. Fakat yakında, insanlar Matthew'nun sağlık sigortası formları doldurup polislere görüşebilecek kadar iyi olduğunu düşünmeden harekete geçmesi gerekecekti.

Dosyalar/v1/Zaman-düzlemi-1745/MS-12

Dosya Notu: 15 Eylül 1745 tarihli Carlisle Postası'nın arkasında bulunmuş bir skeç. Bu resimlerin, denek "MATTHEW" tarafından çizildiği düşünülüyor. Çizimde, gelecekte elbiselerin nasıl olacağını düşündüğü görülüyor

CAMBRIDGE, İNGİLTERE, 2056

Clove, hamburger ve patates kızartması yiyerek hastaneye dönerken, Spart'ın ona, Matthew'yu hastaneden kaçırırken yapması ve yapmaması gereken şeyler hakkında talimat vermesini dinliyordu. Anlaşılan Spart ok'ı verene kadar hiçbir şey yapmasına izin yoktu. Şimdiye kadar sebep olduğu kaos düşünülürse, adil bir yöntemdi.

"Her şeyi batırdım biliyorum ama teknik olarak bunlar benim suçum değildi," dedi saçını geriye atarak. "Matthew'nun suçuydu. Kesinlike onun suçuydu."

Kaldırımın ilerisinde, kıvırcık saçlı ve kalem çekmiş bir kız vardı. Boynunda devasa yeşil bir atkı vardı.

Clove, kıza yol vermek için sola çekildi. "Spart, söz veriyorum..." Clove cümlesini bitiremedi. Kıza bakıyordu. Kız yanına gelmişti. Kız...

Kızı...

...geçmişe gitmeye karar vermeden önce, St. Andrews Üniversitesi'nde görmüştü.

Kız Ella'ydı.

Ella'ydı.

Ella'ydı.

"Ella?" dedi Clove. Bir yanlış anlaşılma olduğundan emindi.

Kız, devasa atkısının içinden çenesini çıkardı. Clove o atkıyı stresliyken örmüş, sonra da 1745'te bırakmıştı. Şaşkına dönmüştü. Kız, Clove'a baktı ve tek kaşını kaldırdı. "Hey."

Clove ona bakakaldı, sonra biraz daha baktı. Ardından kaldırıma çöktü.

32. BÖLÜM

34 beğeni

Ella-is-swell Yıldönümümüz kutlu olsun! Doğru saydıysam 3 sene önce bugün tanıştık [eksik kaynak].

bulun yorumları gör

Nutb_Meg Yaaaa tallışlar!

LuckyClove Gelecek sene Cambridge'e gidip anılarımızı tekrar yaşayalım.

Ella-is-swell *Anılarımızı tekrar yaşayalım*'dan kastın, senin kaldırımda oturup gözümün içine bakmamakla ısrarcı olman mı, **LuckyClover**?

LuckyClove Bütün randevularımız da böyle bitmiyor mu zaten **Ella-is-swell**?

Beğen • Yorum yap • Paylaş

Dosya Notu: 22 Temmuz 2059 tarihli, CLOVE SUTCLIFFE ve ELENORE WALKER arasında sosyal medya konuşmaları. Ella & Clove: Bir Aşk Hikâyesi adlı kurgu biyografide de yer almaktadır

CAMBRIDGE, İNGİLTERE, 2056

Ella, Clove'un yanına yere oturdu. Clove ona bakamıyordu, başını başka yöne çevirdi.

"Burada ne işin var?" diye sordu. "*Nasıl?*"

"Zaman yolcusuyum. Hey."

"Sen... *Ben* zaman yolcusuyum. Sen değil!"

"Ne yani, geçmişte kalıp beni terk etmene izin vermemi mi istiyordun?" Ella güldü. "Benden kaçmana o kadar kolay izin vermem." Ella yerinden kımıldandı, Clove'un kendisine bakmasını istiyordu ama o, başını çevirmiyordu. Ella'ya bakamıyordu, daha değil. Her şey çok fazla geliyordu.

"Anlamadığına inanamıyorum," diye ekledi Ella. "On sekizinci yüzyıla pek uyum sağlamış olduğum söylenemezdi."

Ella başından beri bir zaman yolcusuydu. Clove bunu nasıl *fark etmemişti*? Ella ona bunu neden söylememişti?

"Hangi seneden geliyorsun?" diye sordu Clove.

"Gelecekten," diye kolayca cevap verdi. "Senin geleceğinden."

"Hangi sene?"

"Sana bunu söylesem mi bilemiyorum. Fakat atalarımdan birini tanıyorsun. Megan Walker var ya?"

"Meg senin... *akraban* mı? *Ne*?"

"Galiba benim... büyük büyük büyük büyük annem. Ya da öyle bir şey."

Clove kekelemesini durdurmaya çalıştı ama başaramadı. "Sen olamaz... ben olamam... Ne? Yani demek istediğim... *NE*?"

Yanlarından geçen biri, "Pardon," dedi ve Clove kenara çekildi. Hâlâ Ella dışında her yere bakıyordu.

"Sana daha önce söylemediğim için kusura bakma. Olması gerekenlere müdahale etmek istemedim."

"O da ne demek? Müdahale etmek?"

"İlk yolculuğunun belli bir şekilde ilerlemesi gerekiyordu ve..."

"*İlk* yolculuğum mu? Ne demek istiyorsun? Bir daha mı gidiyorum?"

Ella sustu. "Sana kalmış."

"Anlamıyorum," dedi Clove. "Beni nereden biliyorsun? Neden oradaydın? Orada olacağımı bilerek mi geçmişe gittin?"

"Ünlüsün. Ders kitaplarında anlatılan kişiyi gerçekte görmek istedim."

"*DERS KİTABI MI?*"

"Evet. Bunu başbaşa kalacağımız bir zaman konuşalım. İnsanlar bize bakıyor."

"Ama sen..."

"Birazdan, tamam mı?"

"Pekil Hadi gidelim!" Clove ayağa kalktı.

Ella da öyle. "Clove bana bak. Bana baktın diye dünyanın sonu gelmeyecek." Ella, Clove'un yanağına dokundu.

Clove teninin alev alev yandığını hissediyordu. Sonunda, Ella'yla gözgöze geldi.

"Hey," dedi Ella nefesi kesilmiş gibi. Clove'un yanakları yanıyordu ve her hareketin bir anlamı varmış gibiydi.

Clove, "Hey," diye tekrarladı. Artık Ella'ya baktığı için ondan gözlerini alamıyordu. Makyajı, yüz hatlarını kapamıyordu ve gözlerinin rengiyle kirpiklerini öne çıkarıyordu.

Ella gülümsediğinde bütün yüzü aydınlanıyordu.

Clove'un boğazı düğümlendi. Ella'ya baktığı şekilde kimseye bakmamıştı şimdiye kadar. Ella bir süpernovaydı, bir patlamaydı. Onun yanında hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Bu yüzden yalan söylemekte bu kadar iyiydin," dedi Clove. Bunu fark edince Ella'ya sinir oldu. "Başından beri, her şey hakkında yalan söylüyordun!"

Ella omuz silkti. Gözleri Clove'un dudaklarından ayrılmıyordu. Clove her zaman dudaklarının, yüzüne oranla fazla dolgun olduğunu düşünürdü ama Ella dudaklarına o şekilde bakınca, çok da umursamıyordu. "Bu benim işim."

"*İşin* mi?"

"Bir yere gidip konuşalım. Anlatacak çok şeyim var."

Ella, Clove'a bir kupa uzattı, sonra hastane kafesinin sakin bir köşesinde, oturdukları yerde karşısına geçti. Ella'yı modern bir ortamda ve mum ışığından ziyade florasanların altında görmek çok tuhaftı.

"Tamam." Ella ellerini çırptı. "Baştan başlayalım. Sen ünlüsün."

Clove, soru işaretinin sesli bir versiyonu olabilecek bir ses çıkardı.

"Zamanda yolculuk yapan ilk insansın. Tabii ki ünlüsün. Yepyeni bir bilim dalının açılmasına sebep oldun: Tarih Denetim."

Clove krema ve çikolata parçacıklarını kaşığıyla dürttü. Öyle mi yapmıştı? "Tarih Denetim ne?"

"Tarihi değiştirmenin, insanların hayat kalitesini mümkün olduğunca iyileştirmek için ufak olaylarla oynamanın bir yolu. Sen, tarihte en çok hayat kurtaran kişisin."

"Öyle miyim?" dedi Clove. Umursamaz bir tavırla takınmaya çalışıyordu ama daha ziyade kendinden emin değilmiş gibi konuşuyordu.

"Öyle olacaksın. Ben de senin yolundan ilerlemek üzere çalışıyorum. Tarih Tashihçisi olacağım. Daha üniversite birinci sınıftayım ama. Öğrenecek çok şeyim var." Ella içeceğinin kremasını sıyırdı ve kaşığından yaladı.

"Nasıl yani, tarihte bir nokta seçip onu değiştiriyor musunuz? Ben onu yanlışlıkla yaptım ve neredeyse dünyayı yok ettim. Silikleşiyordum! Neredeyse ortadan kayboluyordum!"

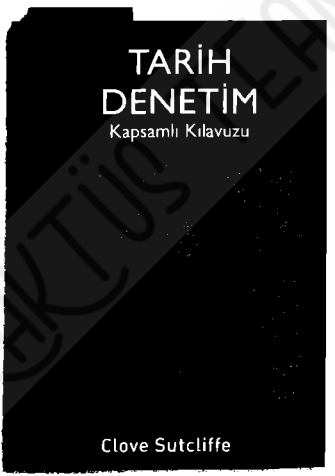
"Bir takım riskleri var. Fakat doğru yaparsan her şeyi iyileştirebilirsin."

"Benim bunu icat ettiğimi mi düşünüyorsunuz?" Clove başını salladı. "Bir daha asla zamanda yolculuk etmeyeceğim. Fazla tehlikeli."

"Edeceksin." Ella'nın, Clove'un geleceği hakkında kendisinin bilmediği şeyleri bilmesi çok sinir bozucuydu. "Gelecekteki öğrenciler de hayatını derslerde işleyecek."

"Çok saçma." Clove sıcak çikolatasını yudumladı. Bırakın tarihi değiştiren zaman yolcularına, herhangi birine örnek olduğunu hayal edemiyordu. İmkânsızdı.

Ella sırt çantasını açtı, içini kurcaladı, sonra yıpranmış bir ders kitabı çıkardı.

Dosya Notu: CLOVE SUTCLIFFE tarafından yazılan "Tarih Denetim: Kapsamlı Kılavuzu"nun kapsamı, ele alınan tarihi zaman

Clove tarafından yazılmıştı. Gelecekte. Clove yavaşça gözlerini kitaptan aldı. O ders kitabı, hayatı hakkında her şeyi ona anlatabilirdi. Bilmek istemiyordu. "Hâlâ kâğıttan kitaplar mı kullanıyorsunuz?" diye sordu konuşacak konu bulmak için.

"Hayır tabii ki. Bu bir tablet. Kitaba benzesin ve tarihe göre dönemine uyum sağlasın diye bir kılıfı var. Bak." Ella bir sayfa çevirdi ve ders kitabı aniden hareketlendi. Sayfalarında bir video oynuyordu.

Clove meraklanarak bu yeni teknolojiyi inceledi. Sonra dikkatinin dağıldığını fark etti. Geleceğe bakmamalıydı. Kapağı kapadı. "Tarihi değiştiriyorsun yani. Jacobite İsyanı'nı değiştirmek için mi 1745'e gitmiştin?"

Ella ilk defa utanmış göründü. "Şey, hayır. Ben aslında Romalıları araştırıyorum."

Clove, Ella'nın yatak odasına Latince bir kitaba daldığını hatırlıyordu. Birden Ella'nın doğru söylediğini fark etti. O bir zaman yolcusuydu ve başından beri de öyleydi. Clove daha dikkatli olsaydı, bunu kendiliğinden fark ederdi. "O yüzden Latince konuşabiliyorsun," dedi.

"Evet! Şu anki görevimiz İskenderiye Kütüphanesi'ni kurtarmak."

"Onu duymuştum. O kütüphane yanmamış mıydı?"

"Evet. Senden yaklaşık 2000 yıl önce. Bütün kitaplar ve medeniyetleri hakkındaki bilgiler sonsuza dek yok olmuş. Eğer onu kurtarabilirsek... insanlık teknolojiyi yüz yıllar önce geliştirmeye başlayabilir. Birçok hayat kurtarılabilir. Medeniyetler çok daha hızlı gelişir."

"Bu... etkileyici," dedi Clove şaşkınlıkla. Ella ciddi bir *süper kahramandı*.

"Yapması epey zaman alacak. Muhtemelen mezun olmadan MÖ 1'e bile gitmeme izin vermezler. O kadar geriye gitmek daha zor. Çok daha fazla enerji gerekiyor. Şimdilik on sekizinci yüz-

yılda kanıt aramakla meşgulüm. Bu da izin verilene kadar gidebildiğim en eski tarih." Ella iç çekti. "Gerisi yasak."

"O yüzden Carlisle'daydın," dedi Clove büyülenmiş bir şekilde. "Her halükârda oraya gitmiş olmana sevindim. İşin olmasa seninle hiç tanışmazdım."

Ella başını eğdi. "Orada olmamın tek sebebi bu değildi. Seninle tanışmak da istiyordum."

Clove, Ella'nın gözlerindeki gergin bakışlar karşısında şaşkına döndü. Cevabı boğazında düğümlendi. "Ders kitaplarınızda olduğum için mi?"

Ella kaşığıyla oynadı. "Şey. Evet?"

Clove, "Neden kendinden emin konuşmuyorsun?" diye sordu şüpheyle.

"Şey, çünkü aslında çok seksi olduğun için gittim." Kirpiklerinin altından Clove'a bakıp sırıttı.

Clove öksürdü. Yine kızardığını hissedebiliyordu. "Gelecekte zaman yolculuğu nasıl bir şey?" diye sordu hızla. "Hâlâ yaşayabileceğin en acı verici şey mi?"

Ella kolunu uzattı. Bileğinde cildine bir çeşit panel takılmıştı. Gelen mesajlarla ışıldıyordu; alt kolu boyunca ekran koruyucu olarak yıldızlar dönüyordu. "Bu Skim. Beynimdeki bir elektrottan sinyal alıyor, böylece aklımla kontrol edebiliyorum."

"Etkileyici," dedi Clove büyülenmiş bir şekilde. "Her şeyi anlat. Nasıl şarj oluyor? İşlemcisi nerede?"

"O kısmını bilmiyorum. Ben daha ziyade bir sanat öğrencisiyim. Neyse, zaman makinem bu."

Clove gözlerini kıpıştırdı. "Ne, bu mu?" Küçücüktü. Bir solucan deliği açamazdı herhalde, değil mi? O minik şey? Teknoloji bu kadar ilerlediğine göre, Ella tam olarak ne kadar gelecekten gelmişti?

"Evet! Yirmi bir yaşına kadar yetkili bir tarihçiyle yolculuk etmen gerekir. Ben, tek başıma gelebilmek için sahte izin çıkardım." Kendinden inanılmaz memnun görünüyordu.

Her şey çok gerçekdışıydı.

"Yani sırf beni görmek için suç mu işledin?"

Ella başını sallayarak onayladı. "Değil."

Clove tereddütle kaşlarını çattı. "Zamanda geriye gitmek için saçma bir nedenmiş gibime geldi." Ella, Clove'u bulmak için çok zaman ve güç harcamıştı. Onu bir hafta önce St. Andrews'ta bile görmüştü. "Neden fizik dersindeydin?" Seneler öncesiymiş gibi geliyordu. Olamazdı ama. Çünkü iş deneyimi sırasında da görmüştü onu ve o, aslında daha dündü.

Ella sırıttı. "Yaklaşık bir saat önce o dersteydim. Ondan sonra doğrudan buraya geldim. Sen Carlisle'a gittikten sonra üniversiteye gittim çünkü seni bulmaya çalışıyordum ama 2056'ya bir iki gün erken gelmiştim. *Ağlıyordun*, Clove. Ne oldu?"

"Kötü bir gün geçiriyordum," diye mırıldandı, Meg ve ebeveynleriyle her şeyin ne kadar kötü gittiğini hatırlayarak. "Benimle neden orada konuşmadın?"

"1745'te tanışmamız gerekiyordu."

"Neden?" diye sordu Clove. Ella'nın kendinden emin ifadesine bakılırsa, cevabı bilmek istediğinden emin değildi.

"Çünkü ders kitaplarında benim de adım geçiyor. 1745'te tanıştığımızı biliyorum."

"Sen... sen de mi *ders kitaplarında* geçiyorsun?"

"Eh, ders kitapları bir Ella'dan bahsediyor ama onun ben olduğundan neredeyse emindim. 1745'e geldiğimde, seni nehirden çıkaracak Ella isimli biri yoktu ortalıkta benden başka. Ben olduğundan emindim."

"Birinin beni kurtardığını hayal etmediğimi *biliyordum*!" dedi Clove. Oksijensizlikten halüsinasyon gördüğünü sanmıştı ama gerçekti. "O sen miydin? Hayatımı mı kurtardın?"

Ella şapırdatarak içeceğini yudumladı. "Okulda okumamızı istedikleri şeylere çalıştığıma şükret."

Clove alındı. "'*Seksi olduğun için seninle tanışmak istiyordum*'a n'oldu?"

Ella sevinçle güldü. "Emin ol, hâlâ çok seksisin."

Clove gülümsemesini saklamaya çalışarak dudağını ısırdı. Sonra bakışlarını masaya indirerek kaşlarını çattı. "Yani ders kitabında beni kurtardığını gördüğün için 1745'e mi gittin?" Clove şakaklarını ovdu. "Bu bir çeşit paradoks değil mi?"

Ella tek omzunu silkti. "Tahminen ders kitaplarını okumadığım, seninle ilk tanıştığım zaman, oraya sadece İskenderiye Kütüphanesi hakkında bilgi edinmek için gitmiştim. Seninle tamamen tesadüfen tanışmış olmalıyım. Ondan sonra, ders kitabında onu okuduğum için hep oraya gitmem gerektiğini anladım. Böyle şeyler olduğunda zamanın bir sürü ufak döngü olduğunu söylüyorlar. Bir eşitlik sağlanana kadar tekrarlanıyorlar. Fakat bu hâlâ bir teori."

Clove sesli bir şekilde nefesini verdi. "Bundan fazla zevk alıyorsun."

"Sana her şeyi anlatmamak ne kadar zordu inanamazsın! Hele babanla ilk defa konuştuğun anı izlemek! Aklımı kaçırıyordum."

"Eh, keşke bana bunları daha önce anlatsaydın. Olanlar tam bir kaostu. Matthew'yla hiç konuşmamam gerekirdi. Neredeyse evreni yok ediyordum."

"Zamanın o noktası sabit. Matthew'yla olan konuşmanı bölemezdim. Zaman yolcularının seninle kayıt dışı temasa geçmeleri yasadışı. Hayatın, sen sebep olmadığın sürece, müdahale edilmemesi gerekecek kadar önemli. Sen tarihte sabit bir noktasın. Bazı şeyleri değiştirmek fazla riskli, tamamen farklı bir zaman düzlemi yaratabilir; hiç tanınmayacak bir zaman yaratabilir."

"Motosiklet evreni gibi," dedi Clove, orada her şeyin ne kadar farklı olduğunu hatırlayarak.

"Ne?"

"Boş ver. 1745'te yaptıklarım neden bu kadar önemliydi?"

"Yaptıkların Tarih Denetim'in açılmasına sebep oldu. Sınıfımdaki herkes, dünyadaki bütün tarihçiler seni 1745'te izlemek için her şeylerini verir. Muhtemelen seni gizlice izleyen bir sürü

zaman yolcusu vardı orada. Aşçı Bayan Samson normalde yirmi, ikinci yüzyıl gibi eski bir zamandan geliyor.

Clove gözlerini kırpıştırdı. 1745'te tanıştığı herkes mi geri bir zaman yolcusuydu? Tuhaf diline ya da yaptığı yanlışlara hiç kimsenin dikkat çekmemiş olmasını düşündü. Birden her şey daha mantıklı gelmeye başladı, özellikle kendilerini ifşa edememeleri kuralı göz önünde bulundurulursa. Clove çoktan tarihi korman çorman etmişti. Katherine ve Matthew'nun, bütün evin zaman yolcularıyla dolu olduğunu bir düşünsenize!

"Eğer geçmişim... 'sabitse', o zaman senin dahil olmana neden izin verildi?" diye sordu Clove. "Sen devamlı, her şeye müdahale oldun! Ama devamlı!"

Ella gülümsedi. "Evet ama ben sayılmam. Ben özelim."

"Neden? Neden özelsin?"

"Hayatının aşkıyım da ondan."

"Hayatımın..." Clove gözlerinin kocaman açıldığını hissedebiliyordu. "Hayatımın..."

"Hayatının aşkı. Tarihe göre."

"Ben..." Clove ne diyeceğini bilemiyordu. Ruh eşiniz olduğunu söyleyen birine verilecek doğru cevap neydi? Matthew'ya sorabilirdi. Eğer biri bilecekse, o da Matthew'ydu.

Clove otuz saniye sonra hâlâ bir şey diyemeyince, "Biliyorum," dedi Ella. "Benim de bir süre alışmam gerekti."

"Ben..." Clove iç çekti. "Bu çok tuhaf." Masada parmağıyla şekiller çiziyordu.

"İnanılmaz, değil mi?"

Clove başını masaya indirdi ve birkaç defa başıyla tahtaya vurdu. "Emin değilim."

Ella bir elini Clove'un başının üstüne koydu.

Clove durdu. "Bu seni bir stalker mı yapıyor yoksa sadece inanılmaz kararlı biri misin emin olamıyorum."

"Muhtemelen ikisi birden." Ella'nın gülümsediğini sesinden duyabiliyordu.

"Ee şimdi ne olacak?" diye sordu Clove.

"Hayatının aşkıyla kavuşması gereken, on sekizinci yüz yıldan gelen bir baban yok muydu?" Ella bileğindeki Skim'i işaret etti. "Ben götüreyim mi?"

33. BÖLÜM

Clove Sutcliffe Gayriresmi Biyografisi

Clove Sutcliffe, ilk deneysel Tarih Denetim görevinden beri Carlisle'da geçirdiği zamanla ilgili sık sık röportaj vermiştir. Hepsinde bir sabit nokta görünmekte: 1745'te geçirdiği süre boyunca, Ella isimli bir başka zaman yolcusu olmasaydı yaptıklarının yarısını bile başaramayacaktı.

Elenore Walker Yorum: Ödev haftaya cumaya 1745'teki C.S üzerine 1000 kelime

Ella'nın eski dönemlerde fark edilmeden yaşamak üzerine daha fazla deneyimi vardı ve Tarih Denetim'in daha keşfedilmemiş sularında yüzen Clove'a rehberlik etmesi paha biçilemezdi. Üstelik Ella, Clove 1745'e geldiğinde ve bir nehre düşüp boğulma tehlikesi geçirdiğinde hayatını kurtarmıştır.

Elenore Walker Yorum: Bu bahsi geçen Ella'nın ben olduğumu düşünmem tuhaf mı?

Clove'un sık sık "hayatının aşkı" diye nitelendirdiği Ella'nın kimliği hâlâ bilinmiyor. İki zaman yolcusu da özel hayatlarına önem veriyor, o yüzden bu konuda çok az bilgi var. Fakat Ella'nın, Clove'un doğumundan sonra altı yüz yıl içinde ortaya çıktığı düşünülüyor çünkü 2678'den sonra zamanda yolculuk çok daha kontrollü bir şekilde devam etmiş ve internet-öncesi zamanlara kayıtdışı yolculuk yapmak imkânsız hale gelmiştir.

Elenore Walker Yorum: Tarihler de uyuşuyor. Hmm.

"Hizmetçi mi?" demişti Matthew günün ilerleyen saatlerinde bakışları Ella ve Clove arasında gidip geliyordu. "O da kızım değil, değil mi?"

"Hayır, ben Clove'un sevgilisiyim," dedi Ella, Clove cevap veremeden.

Clove, Ella'ya bakmak için döndü. Ella da omuzlarını dikleştirdi ve ona geri baktı. Clove yüzünü ekşitti ama bir şey demedi. Şu an Ella ile uğraşmaktan daha önemli şeyler vardı. Ayrıca Matthew'ya sevgili kelimesini ve eşcinselliğin kısaltılmış bir tarihini anlatmaya hevesli değildi. Yasadışı bir şekilde bir hastayı kaçırmak üzerelerken olmazdı. Bir hemşire gelmeden acele etmeleri gerekiyordu.

"Seni buradan çıkaracak," dedi Clove sonunda.

"Katherine'i bulmaya gidecek miyiz?" diye sordu Matthew, anında yataktan kalkmaya çalışarak.

"Dur! Önce serumu çıkarayım," dedi Ella. "Aşk için çekmeyi göze aldığın acı hayranlık uyandırıyor ama bazı acılar da gereksizdir."

Matthew, utanarak Ella'nın tıbbi hortumları çıkarmasını bekledi. Makineler hemen ötmeye başladı ama Ella eliyle ekranlara dokunarak onları susturdu.

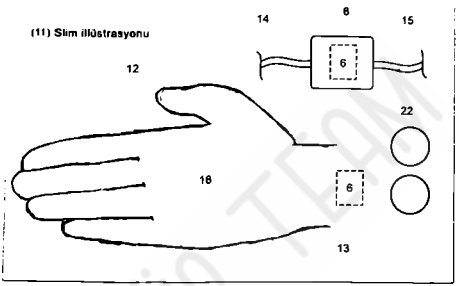
Clove, Matthew'nun eski giysilerini yıkanmış ve katlanmış bir şekilde yatağın altında buldu. Matthew hemen giyindi. Göğsündeki uzun yara izi ve yanaklarından kan çekilmiş olması dışında neredeyse daha iyi görünüyordu. Clove onu biz doz penisilinle yollardı ve bir şeyi kalmazdı. *Umarım*, diye düşündü.

Ella, Skim'i ile uğraşıyordu. Clove daha önce kimsenin, bir bilgisayarı zihin gücüyle kontrol ettiğini görmemişti. Şaşıymış gibi duruyordu.

"Katherine'in yanına mı gidiyoruz?" diye sordu Matthew hayranlık uyandıran bir inatla.

Ella bir eliyle Matthew'nun diğeriyle Clove'un elini tuttu. "Gibi," dedi.

Clove bunun ne anlama geldiğini sorgulayamadan elinde tanıdık bir çekim gücü geçti, sonra boşluğa çekildi.

Dosya Notu: Patent alımı başvurusunda kullanılan "Skim" taslağı

* * *

Durduklarında Clove'un başı öyle dönüyordu ki, neresi yer neresi gök ayırt edemiyordu. "Koruyucu bir elbiseye ihtiyacımız yok muydu?" diye sordu nefes nefese. Ella'nın saç tellerinden birini tükürdü ve fosfenlerin gitmesi için gözlerini kırpıştırdı. "Radyasyon için yani."

Ella başını iki yana salladı. Anlaşılan solucan deliğinden etkilenmemişti. "Skim'in içinde var."

Bir yol kenarında, yağmurun altında duruyorlardı. Yanlarından geçen beyaz araba kesinlikle on sekizinci yüzyıldan değildi.

"1745'te değiliz! Neredeyiz?" diye sordu Clove kafası karışmış bir şekilde. "Matthew'yu eve götürdüğümüzü sanıyor-

dum?" Belki de Ella solucan deliğini hastaneden kaçmak için kullanmıştı ve dışarı çıktıklarında onları 1745'e gönderecek ikinci bir delik açacaktı. Fakat bu gereksiz israf olurdu. Solucan delikleri Clove'un başını ağrıtıyordu.

"Daha iyi bir fikrim vardı," dedi Ella. Hâlâ elini tuttuğunu fark edince Clove hemen geri çekildi. "Matthew'yu eve sonra götüreceğiz. Şimdi 2040'tayız. İskoçya sınırında. Yaklaşık otuz saniye sonra..."

Ella, trafikten kopup önlerinde duran bir araba gelince sustu. Kapı gıcırdayarak yana kaydı ve açıldı. Ella içeri girdi ve Matthew'yla Clove'a gelmeleri için işaret etti. Sürücüye para verdi, sonra en arka koltuklara geçti.

Clove, Ella'nın arkasından öfke ve şok içinde bakıyordu. Neler olduğunu bile anlatmadan veya Clove'dan izin almadan Ella'nın onları bilmedikleri bir yere götürdüğüne inanamıyordu. Sanki Ella, Clove'u dengesiz hissettirmekten hoşlanıyordu.

"Ella neler oluyor? Ne yapıyoruz?" diye tısladı karşısındaki koltuğa oturarak. Matthew, Clove'un yanına geçti. Otobüs neredeyse boştu ama Ella içerideki tek yolcunun yanına oturmayı seçmişti. Başını fularla sarmış yaşlı bir kadındı. Başı aşağıya eğikti ve kolları büyükçe bir sırt çantasına sarılmıştı. Yanına oturanlara dönüp bakmadı.

Ella yaşlı kadına bilmiş bir şekilde baktı.

"Ne?" dedi Clove öfkeyle, sonra fark etti.

O, yaşlı bir kadın değildi.

Katherine Finchley'di.

Clove'un çenesi düştü. 2040'talarsa ve karşısındaki Katherine Finchley'se... o zaman bu gerçek annesi olmalıydı: İskoçya'da Clove'u doğuran, sonra kızını Tom'a bırakıp Matthew'yu İngiliz hapishanesinden kaçırmaya giden Kate. Eğer İskoç sınırında bir otobüstelerse, o zaman Kate şu an hapishaneye gidiyordu.

Kate, Clove'u sadece birkaç gün önce doğurmuştu. Bu annesiydi.

"Pardon," dedi Clove öne eğilerek. Heyecandan titriyordu.

Kate'in bütün vücudu gerildi. Birilerinin onu tanıyacak olmasından korkuyor olmalıydı. İngiltere'de terörist ilan edilmişti, en çok aranan suçluydu.

"Pardon," diye terkarladı Clove. Bu sefer Kate yüzünü kaldırdı. Bakışları Clove'dan Ella'ya, sonra Matthew'ya kaydı.

"*Matt*!" dedi Kate sesi kısılmış bir şekilde.

Pencereden dışarı, geçtikleri kırsal kesimi seyretmeye dalan Matthew, dönüp Kate'e baktı. "Katherine!" Ayağa kalktı, sonra hızlıca geri oturdu ve Kate'in ellerini tuttu. "Buraya nasıl geldin? Sana ne oldu?"

"*Bana* mı? Asıl *sana* n'oldu? Hapishaneden nasıl çıktın?"

"Selam," dedi Clove ikisini bölerek. İkisi, birbirinin aynı şaşkın bakışlarla Clove'a döndü. "Bölmek istemezdim ama açıklayabilirim. Bu, senin Matt'in değil, Kate. Matthew, bu Katherine değil. En azından tanıdığın versiyonu değil."

Kate anında anlamıştı. "Hangi zamandan geldiniz?"

"1745," dedi Clove, Matthew'nun yerine.

Kate kendini Matthew'nun üstüne atıp ona sarılınca, sırt çantası yere düştü. "Matthew, faytoncu olan. Seni hatırlıyorum."

"Onu hatırlıyor musun?" dedi Clove ve Ella bir ağızdan.

Kate başını onaylayarak salladı. "Bütün hayatlarımı hatırlıyorum. Birkaç ay önce hatırladım."

Ella'nın kaşları kalktı. "Bunu bilmiyordum," dedi kafası karışarak.

"Neler oluyor?" dedi Matthew.

Clove yanıtlamadı. Ella'ya, Kate ve Matt hakkında neler bildiğini daha önce sorması gerektiğini fark etti. Ella muhtemelen ona her şeyi açıklayabilirdi ama Clove bunu düşünemeyecek kadar çok şeyle uğraşıyordu.

"Anlamıyorum," dedi Matthew, Kate'e sıkıca sarılarak.

"Reenkarne oldun," dedi Clove hızlıca. "Hiçbir zaman anlamadığım bir sebepten dolayı sen ve Katherine tarih boyunca devamlı belirıyordunuz. Kate en son versiyonlarından biri."

"Ben neden olduğunu biliyorum," dedi Kate. "Çünkü bir çocuk sahibi olmamız gerekiyordu. Kızım, Clove. O yüzden devamlı ortaya çıkıyoruz."

Clove gergin bir şekilde gülümsedi. Kate, *Clove* yüzünden mi reenkarnasyon geçirdiklerini düşünüyordu? "Şey, o benim. Selam." Clove, Kate'e el salladı.

"Benim kızım daha bir bebek, üç günlük," dedi Kate.

Clove omuz silkti. "Zaman makinesi."

Kate'in ifadesi ciddileşti. "Clove?"

"Merhaba anne."

Kate ona bakakaldı. Uzun bir sessizlik oldu, ardından Kate gözyaşlarına boğuldu. "Seni bıraktım. Seni bırakmak zorundaydım. Üzgünüm. Çok üzgünüm."

"Sorun değil," dedi Clove; böyle tuhaf bir an da olsa, onu teselli etmeye çalışarak koluna dokundu. "Tom çok iyi bir baba oldu."

"Seni *Tom* mu büyüttü? Matt ve ben *geri dönmedik mi*?" dedi Kate şok içinde.

Clove istemeye istemeye başını salladı. Kate'i üzmek istemiyordu ama ona yalan söyleyemezdi. Kate için bunların hepsi yeni ve tazeydi. Özellikle kızını daha birkaç gün önce doğurmuşken. Clove'un, Tom'un babası olduğu düşüncesine alışması için seneleri olmuştu. Başka türlü olduğunu hayal bile edemiyordu.

"O yüzden buradayız," diye araya girdi Ella. "Matt'i eve götürdüğünden emin olmak için."

"Matt'i kurtarmamda yardım mı edeceksiniz?" dedi Kate burnunu çekerek. Aynı anda Clove, "Öyle mi yapıyoruz?" dedi.

"Onu hapishaneden çıkaracağız ve ikinizi eve, ailelerinize götüreceğiz."

Clove şoke olmuştu. Kate ve Matt'i eve mi götürecekler-di? Bunca sene sonra? Ella onu buraya, sanki hayatını toptan değiştirecek bir şey yapmayacaklarmış gibi, Clove'a ebeveynlerinin eve dönmesini isteyip istemediğini sormadan nasıl getirebilirdi? Kate ve Matt'in eve dönmesi ne anlama gelecekti? Clove'un, Tom ve Jen'i bırakıp taşınması mı gerekecekti?

Ella'nın bunu ona yaptığına inanamıyordu.

Kate'in duyguları Clove'unki gibi karışık değildi. Clove'un elini, sanki hiç bırakmak istemiyormuş gibi tutuyor, yanaklarından mutluluk gözyaşları dökülüyordu.

"Şu an ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," dedi Matthew. "Reenkarne... olduğumu söylerken ne demek istiyorsunuz?"

Clove derin bir nefes aldı ve duygularını bir kenara itti. Matthew'yu geleceğe getirmişti ve bu sebepten dolayı delirmemesini sağlamak onun sorumluluğundaydı. Fakat Matthew'nun gözlerinden ve Kate'in koluna yapışmış bir şekilde durmasından, delirmeye yakın olduğu belli oluyordu.

"Tamam. Matthew, sen ve Kate tarih boyunca tekrar ve tekrar dünyaya geliyordunuz. Her doğduğunuzda bir araya geliyor ve önemli bir şey gerçekleştiriyordunuz. Carlisle Kalesi'nde Jacobite İsyanı'nda olduğu gibi. Yirmi birinci yüzyılın başında tekrar doğdun ve önemli işinizi gerçekleştirirken, yani biyolojik bir silahın savaşta kullanılmasına engel olurken, buradaki versiyonun tutuklandı ve hapse atıldı. Kate İskoçya'ya kaçtı ve orada beni doğurdu. O yüzden teknik olarak kızın sayılmıyorum galiba. Senin bir başka versiyonunun kızıyım. Buraya kadar anladın mı?"

Matthew başını iki yana salladı. Clove devam etti. Anlamasa bile daha sakin görünüyordu.

"Kate beni doğurduktan birkaç gün sonra Matt'i hapisten kaçırmaya çalışacağına karar verdi. Böylece biyolojik silahın

milyonlarca insanı öldürmesine engel olabileceklerdi. Beni bebekken Matt'in erkek kardeşine bıraktı. O beni büyüttü çünkü Kate gittikten sonra bir daha geri dönmediler. On altı sene boyunca nereye gittiklerini hiçbir zaman öğrenemedik. O yüzden Ella, Kate'in yardımımıza ihtiyacı olduğuna karar vermiş ve bizi buraya getirmiş. Kate ve Matt'in ortadan kaybolmadan önceki bir zamana."

"Kulağa doğru geliyor," dedi Kate, kısılmış ve şaşkın bir sesle.

"Onları boş verin," dedi Ella, Kate'e. "Az önce Clove yüzünden reenkarne olduğunuzu söyledin. Bunu nereden biliyorsun?"

"Pardon sen kimdin?" diye sordu Kate.

Ella ilişki durumları hakkında asılsız bir yorumda bulunamadan, "Bu arkadaşım, Ella," dedi Clove hızlıca. "Zaman makinesi var. Gelecekten geliyor."

"Aa!" dedi Kate. Clove'un elini bırakıp Ella'nınkini tuttu. "Tanıştığıma memnun oldum."

"Ben de," dedi Ella. "Ee, Clove hakkında bir şey diyordun..."

"Doğru. Galiba reenkarne olmamızın sebebi Clove'du. Diğer hayatlarımızın hiçbirinde çocuğumuzun olmadığını fark ettim, o yüzden çocuk sahibi olana kadar tekrar dünyaya geldiğimizi düşündüm. Clove büyüyünce çok önemli bir şey yapacaktı herhalde." Kate tekrar Clove'un elini tuttu ve ona şefkatle ve gururla gülümsedi.

Ella güldü. "Güzel bir teori ama biraz tersten anlamışsın."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Clove. "Önemli biri olacağımı söylemiştin! Milyonlarca can kurtardığımı söyledin."

"Öyle zaten. Ama ebeveynlerin sen doğasın diye tekrar tekrar dünyaya gelmiyor. Sen öyle yaptığın için tekrar dünyaya geliyorlar."

Ne?" dedi Kate ve Clove bir ağızdan.

"Ebeveynlerini kullanarak tarihi değiştiriyorsun," diye açıkladı Ella. "Tarih Denetim böyle çalışıyor. İşe yarayabilecekleri düşündüğün tarihin her döneminde, ebeveynlerinin orada olmasını sağlıyorsun. Onları oraya koyuyor ve tanıştıklarından emin oluyorsun. Beraber, evrenin akyuvarları gibi bir görev görmüş oluyorlar. Sorunları bulup çözüyorlar ve olayların olmaları gerektiği gibi işlemesini sağlıyorlar. Son başlangıçta, 2040'ta, Kate seni doğurdu."

Clove'un beynindeki şalter attı. Sonra tekrar çalıştı. Ella'nın dediklerini kavrayamıyordu.

"İnsanları, tarihte önemli bir noktaya yerleştirmek, Tarih Denetim'in eski bir prototipi. Ama senin işine yarıyordu. Gelecekten, işleri geri dönüşü olmayacak şekilde batıracak bir sürü insan yollamaktansa, halihazırda var olan insanları kullanmanın tarihe daha az müdahale etmek olacağını düşündün. Galiba ilk yolculuğundan ve 1745'te yaptığın değişikliklerden dilin çok yanmıştı."

"*Bizi buraya sen mi koydun?*" diye sordu Kate, Clove'a. "Ama neden? Nasıl?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Clove. Düşüncesi bile inanılır gibi değildi... Fakat Ella'nın yalan söylemek için bir sebebi yoktu. Bu demek oluyordu ki Clove, ebeveynlerini tarihi değiştirmek için kullanacaktı. Onları geçmişe koyan kendisiydi. Bütün bunlar Clove'un suçuydu. "Bunu neden yapayım ki Ella? Çok mantıksız."

Ella, ona bunu nasıl açıklayacağını düşünerek yüzünü buruşturdu. "Kate ve Matt'in... *içgüdüsü* olduğunu söylemiştin. Neler yapılması gerektiğini bir bilgisayardan daha iyi anladıklarını yazmıştın."

Clove başını iki yana salladı. "Bu çok saçma. Bunu asla yapmam."

Ella omuz silkti. "Yapacaksın."

Clove ona öfkeyle baktı ve kollarını kavuşturdu. "Kendi aklımı bildiğimi düşünüyorum." Ella'nın her şeyden bu kadar kendini beğenmiş bir şekilde emin olmasına gıcık oluyordu. Kendi geleceği üzerinde bir kontrolü yokmuş gibi hissettiriyordu.

"*Geleceği biliyorum* Clove. Nelerin olacağını *harfi harfine* biliyorum. Bunu yapacağına söz verebilirim."

"'Geleceği bildiğin' gerçeğini, tartışmalarda üste çıkmak için kullanamazsın Ella!" dedi Clove. "Hiç adil değil."

"Beni bir dinlersen..."

"Bana ne yapacağımı söylemeyi bırak artık!" diye bağırdı Clove.

Ella cevap veremeden Kate boğazını temizledi. İkisine baktı. "Şey, siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

"Ella beni gizlice takip etti," dedi Clove. Ella ise aynı anda, "Hayatını kurtardım," dedi.

Kate iç çekti. "Galiba hepimizin olanların üstünden geçmesi gerek."

"Evet lütfen," dedi Matthew. Alnını Kate'inkine yasladı ve derin bir iç çekti.

34. BÖLÜM

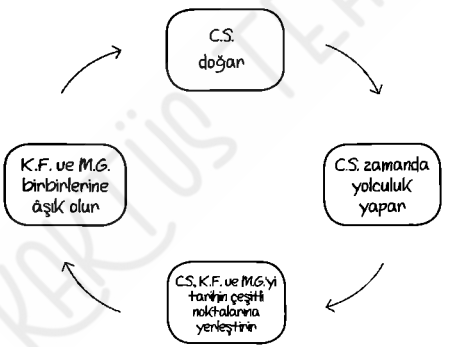
Tarih Denetim Görevi

İsim Elenore Walker

Form 71

Aşağıdaki zaman döngüsü tablosundaki boş alanları doldurun.
Clove Sutcliffe'in hayatındaki esas paradoksu yazın.

Bu bir paradokstur çünkü Clove, ebeveynleri tarih boyunca farklı noktalara yerleştirilmeseydi zamanda yolculuk yapmazdı ama ebeveynleri, Clove zamanda yolculuk yaptığı için tarihin farklı noktalarına konuldu.

Dosya Notu: Tarih dersi için ELENORE WALKER tarafından verilmiş ödev

Otobüs onları Leeds'te indirdikten sonra Matthew, Kate, Ella ve Clove bir otele yerleşti. Bir terörist ve üç zaman yolcusundan oluşan bir grup olduklarından çok gergindiler. Hiçbirinin kimliği yoktu ve 2040 senesindeki siyasi gerilim yüzünden bu büyük bir sorundu. Onları kabul eden başka bir yer olmadığından şehrin dışındaki itibarsız bir motelde kaldılar.

Clove'a bu dönem çok eski moda ve boş geliyordu. Sokaklar egzoz kokuyor ve herkes şüpheci ve korkak görünüyordu. Matthew'ya göre bir mucizeydi. Onu motel odasına çıkarmak neredeyse imkânsızdı çünkü otobüs durağından ve halılardan, ampüllere kadar her şeyi incelemek istiyordu.

"Bana bir dakika müsaade edin lütfen," dedi Kate. Sırt çantasını çift kişilik yataklardan birine attı ve bir süt pompası çıkardı. "Vücudum hâlâ beslemesi gereken bir bebeği olduğunu düşünüyor." Bakışları Clove'a kaydı. Başını salladı. "Hâlâ o olduğuna inanamıyorum. O kadar büyümüşsün ki. Aynı Matt'e benziyorsun."

"Senin gözlerini almış," dedi Matthew.

Kate'in gözleri doldu. Onları geri sildi. "Seni çok özlüyorum," dedi Kate, Matthew'ya. "Burada olduğunu biliyorum ama bu... sen..." İç çekti. "Sen'i özlüyorum."

"Ben de Sen'i özlüyorum," dedi Matthew.

Birbirlerine öyle yoğun bir şekilde bakıyorlardı ki Clove gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. "Gidip bir şeyler yiyelim mi?" diye sordu Ella'ya.

Ella onayladı ve biraz kâğıt para çıkarıp Clove'a uzattı.

Clove, Ella'nın yolculuğa bu kadar hazırlıklı olmasını tuhaf buluyordu. Clove'u buraya getirmeyi planladığı için yanında başından beri 2040 parası mı taşımıştı? Kate'in tam olarak ne zaman, nerede olacağını bilmesi için bu zaman dilimi hakkında

araştırma yapmış olsa gerekti. Ella planlarını neden Clove'la paylaşmamıştı?

Sokağa çıktıklarında Ella durdu ve Clove'a döndü. "Hadi o zaman."

"Ne?" dedi Clove şaşırarak.

"Beni buraya kavga etmek için çıkarmadın mı?"

Clove, Ella'nın sabit bakışları altında kıvrandı. "Hayır."

"Evet öyle yaptın." Ella kollarını kavuşturdu sonra tekrar açtı ve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı.

Clove nefesini bıraktı. "Tamam. Ne yaptığını bilmiyorum Ella. Matthew'yu 1745'e geri götürmekte yardımını istedim ama onun yerine birdenbire bizi 2040'a getirdin. Bunu önceden planladığın belli çünkü *yanında para getirmişsin* ve Kate'in nerede olduğunu biliyordun."

Ella konuşmaya çalıştı ama Clove devam etti. Bunu içinden atması gerekiyordu.

"Biz buradayken başımıza her şey gelebilir! Geleceği bir kere mahvettim zaten. Bir daha yapmak istemiyorum! Matthew'ya geleceği göstererek zaten işleri daha da berbat ettik. Her şey karmaşıklaşıyor! Bana planını söylemeliydin. Gerçekten ama gerçekten burada olmak istemiyorum Ella."

"Özür dilerim," dedi Ella gözlerini hızla kırpıştırarak. Gözleri doluyordu. "Yardım etmek istemiştim ama etraflıca düşünmemişim. Bazen patronluk taslayabiliyorum. Gerçekten, çok çok üzgünüm. Her şeyi berbat ettim."

"Bir dahaki sefere bana sor yeter, tamam mı? Sanki sen... bilmiyorum..." Clove saçlarını yüzünden geriye itti. Hâlâ sinirliydi. "Olacakları bildiğin için, benim bilmediğim şeyleri bilmekten zevk alıyormuşsun gibi hissediyorum. Büyük bir özgüvenle önden gidiyor, her şeyi kitabına göre yapıyorsun. Fakat bana ne yapmam gerektiğini söyleyip onları yapmamı bekleyemezsin. İşler böyle yürümez! Bütün kararları benim adıma ve-

nrsen o zaman yapacağını düşündüğün hiçbir şeyi yapmama. Hepsini sen yapmış olacaksın."

"Neler olacağını bilmiyormuş gibi yapmamı mı istiyorsun?"

"Hayır! Benimle beraber çalışmanı, alınacak en iyi yolun ne olduğunu benimle karar vermeni istiyorum. Ders kitabın ne olacağını söylese de söylemese de. Ella sen Tarih Denetimi okuyorsun! Bütün hayatın, tarihteki en iyi en uygun yolu seçmek üzerine kurulu! Bu neden farklı olsun?"

Ella çattığı kaşlarını düzeltti. "Onu yapabilirim." Ella, Clove'un elini tuttu ve başparmağıyla Clove'un bileğindeki hassas noktayı okşadı. "Gerçekten çok üzgünüm."

Clove, Ella'nın nabzını hissedebiliyordu. Nefesi çok keskin çıkıyordu. Ella'nın yanağını tutmak, parmaklarını Ella'nın saçından geçirmek istiyordu. "Seninle duygusal bir bağ kurduğuma pişman olmak istemedim," dedi fısıldayarak.

Ella sessizce güldü.

Clove'un teninin hemen altında yabancı bir titreşim vardı. Clove, Ella'ya doğru bir adım attı ve aralarındaki boşluğu kapanmaya zorladı. Ella'nın eli Clove'un belinde, gözleri dudaklarındaydı.

Clove nefes aldı. Ve öpüşüyorlardı. Mum gibi birbirlerine eriyorlardı. Ella'nın saçı, Clove parmaklarını içlerinden geçirdiğinde ipek gibi yumuşacıktı. Ella'nın başına değdiğinde çıkardığı ufak ses Clove'un içine işledi. Clove hayatında hiç dillerinin hafif teması, birbirlerini yavaşça keşfetmeleri, dişinin Ella'nın dudaklarında duyduğu sıcaklığı kadar güzel bir şey hissetmemişti.

Clove, Ella'nın, "Ben hayatının aşkıyım," dediğini hatırladı ve bunun düşüncesi içinden bir ısı dalgası gibi geçti. Zihninde Ella dışında, kollarının arasındaki asabi ve patronluk taslayan kız dışında hiçbir şey kalmadı.

Bu, Meg'le öpüşmesinin ve devamındaki korku ve paniğin

tam sırtıydı. Clove kendini güvende hissediyordu. Hiç korkmadan düşebilirdi çünkü Ella onu tutardı.

Nihayet birbirlerinden ayrıldıklarında Ella buğulu gözlerle ona bakıyordu. "Bu ilk öpücüğümdü," dedi şaşmış, yanaklarıyla aynı pembelikteki dudaklarına dokunarak.

Clove elini tuttu. "Keşke benim de öyle olsaydı."

"Değil miydi?" dedi Ella bakışları keskinleşerek.

Clove sırıttı. "Ders kitaplarında bu yazmıyor anlaşılan."

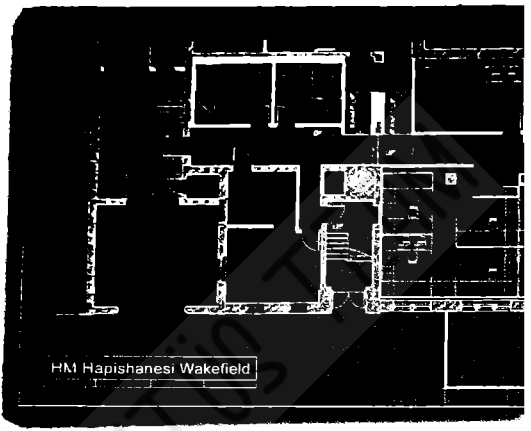
Ella'yı kolundan çekti ve sokakta yürümeye başladılar. Büfe ararlarken ona Meg'i anlattı. Her iki adımda bir Ella'nın dudaklarına öpücük kondurmamak için kendini tutuyordu.

Sonunda içi yemek dolu, yağla ıslanmış torbalarla motel odasına döndüklerinde Kate, yatakların birinde Matthew'ya sokulmuş, başını omzuna koymuştu.

Hep beraber yatağa oturup acılı cips yediler ve birbirlerinin zaman-düzlemlerini karşılaştırdılar.

Clove hayatında hiç bu kadar mutlu hissettiğini hatırlamıyordu.

35. BÖLÜM

Dosya Notu: Wakefield Hapishanesi'nin taslağı

LEEDS, İNGİLTERE, 2040

"Ee, burada ne arıyorsun?" diye sordu Kate yemeklerini bitirdiklerinde ve sıcak duş almakla Harry Potter fenomenlerini Matthew'ya açıklamayı bitirdiklerinde. "Matt'i hapishaneden kaçırmamda yardımcı olacak mısın?"

Ella, yatağın başına yaslanmış diş macunu tableti çiğneyen Clove'a baktı. Clove, karar vermesi için Ella'nın onu beklemiş

olmasına sevindi ve gülümsedi. Karar vermeden önce bunu dikkatlice düşünmek istiyordu. Ya Matt'i 2040'ta hapishaneden kaçırmak 2056'da bir şeyi değiştirirse? Risk çok yüksekti ama onu burada bırakmak da etik olmazdı.

Gerçi 2040'ta gerçekten hapishaneden kaçmıştı. Bu bir gerçekti, hep gerçeklemiş bir şeydi. Biraz yardım ederek tarihi değiştirmiş olmazdı herhalde? Ayrıca ya Matt'i hapishaneden kaçırmak için hep buraya geldilerse?

"Bence evet, yapmalıyız," dedi Clove yavaşça. "Bence bunu yapmamız gerekiyor. Kimse Matt'in nasıl kaçtığını anlayamamıştı. Herhalde başından beri Skim'in yardımıyla kaçmıştı."

"Teşekkürler," dedi Kate rahatlamış bir şekilde. "Nereden başlayacağımı bilmiyordum açıkçası. Fakat sizin şu Skim denen şeyinizi kullanırsak, her şey çok daha kolay olur. Bir tünel kazmak ya da şehvetli bir şekilde korumalardan birine rüşvet vermek gibi planlarım vardı. Elimde hücresini öğrendikten sonra kullanabileceğimiz Victoria döneminden kalma bir hapishanesi krokisi var. Gerçi artık tarihi geçmiş olabilir. Eski bir bok çukuruna da düşebiliriz tabii." Kate, Clove'a yavaş ve hantal gelen bir tabletten dosyalara bakmaya başladı. Kate'in tableti, Clove'un saati ve Ella'nın Skim'iyle bir odada tarihteki bütün bilgisayarları toplamışlardı neredeyse.

Ella'nın eli, Clove'unkinin yanında duruyordu. Clove ona dokunabilmek için serçeparmağını uzattı. "Spart, yeni bir harita bulma ihtimalin var mı?" diye sordu Clove. Ella'nın teninin hissiyatıyla yaşadığı karıncalanmadan zevk alıyordu.

> Elbette yaparım. Hapishane bu dönemde yapay zekâlara karşı koruma daha geliştirmemiştir. Bir on sene daha yapay zekâ kullanımı yaygın olmayacak.

> Orada bulunduğunuz süre boyunca güvenlik kameralarının çekimlerini de durdurabileceğimi düşünüyorum.

"Hücresine bir solucan deliği açabilirim ama aramızdan en az birinin onu geri getirmek için delikten geçmesi lazım. Koordinatları varsa çok kolay olacaktır. Tabii tam olarak hangi hücrede kaldığını öğrenmemiz gerekiyor."

Matthew boğazını temizledi. "Şey, eğer zahmet olmazsa, bütün bunları yapmadan önce eve dönmek isterim. Pek işinize yaramayacağımı düşünmüyorum ve her ne kadar hepinizle tanıştığıma memnun olsam da..." Matthew, Kate'e şapşal bir bakış atınca Clove, dışarıda Ella'yla öpüşürken, ikisinin odada neler yaptığını merak etti. "...kendi zamanıma dönmeye hazırım."

"Seni buraya getirmemem gerekirdi," dedi Ella özür dileyen bakışlarla. "Herkes için fazla kafa karıştırıcı. Clove'un dediği gibi seni Katherine'in yanına, eve götürmeliydim."

"Buraya gelmek epey... ilginçti. Fakat Carlisle'a ait olduğumu düşünüyorum. Bu zaman benim için fazlasıyla tuhaf."

Clove onayladı. Matthew'ya yeterince çektirmişti. Katherine'in yanına gitmeyi hak ediyordu. Matthew'nun yasını tutuyordu ne de olsa. "Hadi seni eve götürelim. Kate hemen geri dönüyoruz."

Matthew, Kate'le vedalaşırken, "Zaman yolculuğu konusunda epey rahat olmaya başladın bakıyorum," diye fısıldadı Ella, Clove'un kulağına. *"Bir üç yüz yıl öncesine gideceğim o kadar. Yerimi kimseye kaptırmayın."*

"Eyvah, bir eve uğramam lazım. Üç bin yıl gelecekteki fırınımı açık unuttum!" dedi Clove gülerek.

"Seninle tanışmak bir şerefti Kate," dedi Matthew.

Onları bu şekilde görünce Clove'un boğazı düğümlendi. Birbirlerine çok şefkatli davranıyorlardı; sanki karşılarındaki kişi dünyanın en değerli şeyiymiş gibi.

"Kendi Katherine'imin böyle bir yerde yaşadığını hayal bile edemiyorum," dedi Matthew. "Ona ne kadar muhteşem olduğunu, olduğunuzu söylemek için sabırsızlanıyorum." Kate'in yanağına dokundu.

Kate, Matthew'yu dikkatlice öptü. Gözleri kapalıydı, elleri Matthew'nun dirseklerini kavrıyordu. "Seni seviyorum," diye fısıldadı dudaklarına, alnını alnına dayayarak. "Her zaman sevdim, hep seveceğim."

Matthew'nun parmakları Kate'in çenesinde dolaştı ve dudağının kenarını, sonra da şakağını öptü.

"Kızımıza iyi bak. O çok özel biri."

Tekrar öpüştüklerinde Clove gözlerini kaçırdı. 1745'te hangi güne gideceklerinde Ella'ya yardım etmeye başladı.

"Hazır mısın?" diye sordu Clove, Matthew'ya.

Başını salladı. "Beni buraya getirdiğin için teşekkürler," dedi. "Bana verebileceğin en değerli hediyeydi."

Ella, Matthew ve Clove'u ellerinden tuttu ve Skim'i çalıştırdı. Kate, solucan deliği onları içine çekerken gözyaşlarını silerek arkalarından el salladı.

Carlisle, İngiltere, 1745

Carlisle'daki evin çatı katına geldiler. Daha birkaç gün önce Ella ve Clove bu odada uyumuştu. Toplu ve temizdi. Bir sonraki hizmetçilerin kullanımına hazırdı. Clove, yeni hizmetçilerin de Clove'un geçmişisini izlemeye gelen zaman yolcuları olup olmayacağını merak etti.

Matthew belirgin bir şekilde rahatladı. "Ev," dedi ve gülümsedi. "Nihayet."

Clove birden daha döneme uygun giyinmiş olmayı diledi. Elbise giyip herkese uyum sağlamaya çalıştıktan sonra buraya tişört ve kot pantolonla gelmek tuhaf geliyordu.

"Katherine'i bulmaya gidelim mi?" diye sordu Matthew. Öyle kocaman gülümsüyordu ki yüzü neredeyse ikiye ayrılacaktı.

Clove onları hizmetçilerin merdivenlerinden Katherine'in

ortak odasına götürdü. Clove'un ziyaretinden bu yana kış gelmişti ve pencerelerden, bahçenin bembeyaz olduğunu görüyordu.

Katherine'in odasının kapısını çalmadan önce, "Jacobite kuşatması şu an devam ediyor," dedi Clove, Matthew'ya. Dosyalar'da okuduklarını hatırlamaya çalışıyordu. "Fakat ev boş. Aile şehri terk etti ve Katherine burada yalnız kaldı. Birkaç gün önce senin katedralde öldüğünü, sonra tekrar hayata döndüğünü gördü. Ama o kişi sen değildin. 1854'teki Matthew'ydu. Zaman makinesini kullanarak onu buraya getirdim, böylece bu zaman-düzlemini düzeltmeye çalıştım. Fakat üstünde koruyucu elbisesi olmadığı için radyasyondan öldü. Katherine şu an epey üzgün ve kafası karışık olmalı."

Matthew biraz gergin bir şekilde parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

Clove devam etti, "İlk ben girsem iyi olur. Koridorun sonunda bekle. Ölü erkek arkadaşını gördüğünde kalp krizi geçirmesini istemeyiz." Clove kapıyı tıklattı. "Bayan Finchley?"

"Kim o?" diye sordu Katherine kapıyı açarken. Gecelik giymiş ve omuzlarına bir şal almıştı. Gözleri ağlamaktan çakmak çakmaktı. "Anise?" dedi şaşkın bir şekilde. "Burada ne işin var? Yengemle amcam şehre mi döndü?" Clove'un kılık kıyafetini görünce nefesini tuttu. "*Üstündeki* de ne böyle?"

"Size söylemem gereken bir şey var," dedi dikkatle. "Ben aslında hizmetçiniz değilim. Gelecekten geliyorum."

"*Ne?*" dedi Katherine kapı eşiğine tutunarak. Bembeyaz kesildi. "Yani... sen... cadı sensin! O... Matthew'yu gelecekten getiren... benim Matthew'm katedralde öldükten sonra!"

Clove ağzını açtı, sonra tekrar kapadı. Upuzun bir konuşma hazırlamıştı ama Katherine, zaman yolculuğu hakkındaki detayları beklediğinden daha hızlı öğrenmişti. "O bendim," dedi onun yerine.

"Üzgünüm. Sizin için işleri çok daha karıştırdı ama yapmam gerekiyordu. Dünyayı kurtarıyordum. Öbür türlü gelecek mahvolurdu."

"Bir de öyle tahmin ettik," dedi Katherine öfkeyle. "Bunun bir sebebi olduğunu düşündük. Başka türlü birinin bu kadar acımasız olması imkânsız olurdu. O *oldu*, Anise. Bana Matthew'yu geri getirdin ve sonra gözlerimin önünde ölmesine izin verdin, elimden hiçbir şey gelmedi!"

Clove yüzünü ekşitti. "Biliyorum. Özür dilerim. Çok üzgünüm. Benim zamanımda her şey ters gidiyordu. Ölüyordum ve babam vurulmuştu! Tam bir kâbustu ve panikledim. Elimden geldiğince düzeltmeye çalıştım. Sonuçlarını çekmek zorunda kaldığınız için özür dilerim."

Katherine omuzlarını dikleştirdi ve gözyaşlarını sildi. "Ölümüne değdi mi? Her şey düzeldi mi?"

Clove başını onaylayarak salladı. "Düzeldi ve... benim bir haberim var. Matthew'yu, faytoncu olan sizin Matthew'nuzu, geleceğe götürdüm. Onu iyileştirdim. Hayatını kurtardım."

Katherine, Clove'a anlamayan bakışlarla baktı. "Onu kurtardın mı?" Sesi kısıldı.

Clove gözlerini kırpmadan ona baktı. "O hayatta ve iyi."

"Nerede?" dedi Katherine. "İstediğin her şeyi yaparım, n'olur onu bana geri getir!"

"Buradayım." Matthew koridorun sonunda, Katherine'in görüşünün hemen dışında durduğu yerden çıktı. Katherine'in yüzü sevinçle aydınlandı. Birbirlerine sarılıp yere düştüler ve öpüşmeye başladılar.

Bir süre onları izledikten sonra, "Onları kendi hallerine bıraksak iyi olur," dedi Clove, Ella'ya. Sevinç ve vicdan azabı arasında gidip geliyordu. "Artık bize ihtiyaçları yok. 2040'a geri dönelim. Babamı bulmamız gerekiyor."

Onlar gidemeden Matthew konuştu. "Söylemek istediğim

tek bir şey var, o da... teşekkür ederim. Her şey için teşekkür ederim Clove."

"Teşekkür ederim," dedi Katherine de. "Onu bana getirdiğin için çok teşekkür ederim. Ne yaptığını ya da neden yaptığını anlamıyorum ama onu bana geri getirdiğin için sana minnettarım."

Clove gülümsedi. "Rica ederim. Bütün yaşananlar bu kadar karmaşık ve zor olduğu için tekrar özür dilerim. Elimden geleni yaptım." Matthew'ya döndü, "Penisilini kullanmayı unutma."

Matthew sırıttı. "Söz veriyorum. Umarım beni bulursun... yani... Matt'i."

"Hazır mıyız?" diye sordu Ella.

"Bizi geleceğe götür," dedi Clove ve ebeveynlerine el salladı ama anında kendini salak gibi hissetti.

Onlar da el salladı ve gözden kayboldular. Sonunda Matthew ve Katherine ait oldukları yerde, 1745'te başbaşa kalmışlardı.

36. BÖLÜM

Bir Ella Walker hikâyesi, yaş 11

Clove Sutcliffe

ve

*Siborg** **Krallığı**

Dosya Notu: CLOVE SUTCLIFFE ve ELENORE WALKER arası notlaşma

LEEDS, İNGİLTERE, 2040

Ella ve Clove motel odasına dönünce Kate şaşkınlıkla yerinden sıçradı. "Ne kadar *çabuk* döndünüz! Gideli daha otuz saniye olmuştu!"

"Zamanda yolculuk işte," dedi Ella. "Bir Skim'im olduğunu öğrenmeden önce sessizce Clove'un dibinde biterek eğleniyordum."

"1745'te demek *bu yüzden* bu kadar sessizdin!" dedi Clove. Matthew'nun DNA'sını almaya çalışırken Ella'nın ahırda birden belirdiği akşamı düşündü. Sanki birkaç günden çok daha önce yaşanmış gibiydi.

"Şimdi her şey çok daha mantıklı."

"İkinizinde çok... tuhaf zaman-düzlemleriniz var," dedi Kate onlara bakıp gözlerini kısarak.

Ella gülümsedi. "O kadar da karışık değil. Clove ile gelecekte âşığız, aynı sen ve Matt'in geçmişte âşık olması gibi."

"Bu hiç de basit bir açıklama değil," diye araya girdi Clove. "Ayrıca insanlara âşık olduğumuzu söylemeyi bırak! Değiliz!"

"Daha değiliz," dedi Ella kurnaz bir gülümsemeyle. "Ayrıca kendi adına konuş." Clove'a şehvetli bir bakış attı.

Clove kızararak iç çekti ve bunun, Ella'nın hayatında sebep olduğu dramın ağırlığını anlattığını umdu.

"Büyükannelerimi tanıyor musun?" dedi Kate, konuyu değiştirmeye hevesli görünüyordu. "Sizin zamanınızda?"

Clove başını iki yana salladı. "Sen ve Matt'in ebeveynlerim olduğunuzu daha birkaç hafta önce öğrendim.

"Hıı," dedi Kate hayal kırıklığıyla. "Acaba 2056'da hâlâ hayattalar mıdır? Umarım öyledirler. Onlarla tanışsan severdin."

"Belki bizi tanıştırabilirsin?" dedi Clove. Sorduğu için gerilmişti ama Kate kocaman gülümsedi.

"Tabii ki! Ama... bence önce Matt'i kurtarmalıyız. Sonuçta dokuz aydır hapishanede."

"Doğru," dedi Clove ve saatine baktı. "Spart, hapishanenin sistemi ile ilgili bir şeyler öğrenebildin mi?"

› Wakefield'in ağına girmiş bulunuyorum. Denek "MATT"in hücre numarası 345.

Kate sevinçle ışıldadı. "Spart'ın haritasında var bu! Benimkisinin eskide kalacağını biliyordum. Doğrudan hücrenin içine Skimleyebiliriz! Skim fiil olarak kullanılabiliyor mu?" diye sordu Ella'ya. "Zaman boyunca Skimliyorum, denebilir mi? Bence denebilmeli. Kulağa hem büyüleyici hem de bilimsel geliyor."

Clove kendi kendine sırıttı. Kate'i çok sevmişti, özellikle artık üzgün değilken. Onun yerine Matt'i kurtaracakları için rahatlamıştı ve yerinde duramıyordu.

› 345 tek kişilik bir hücre, o yüzden "MATT"i görülmeden alandan çıkarabilirsiniz.

› Güvenlik kameralarının ağına girmek çok kolay oldu. Eğer biraz daha etik olmaya ayarlansaymışım, onların yerine sistemlerini güncellerdim.

"Onlarca yıl ilerisinin teknolojisine alışıksın da ondan," dedi Clove.

› Haklısın. Bizimkine kıyasla onların bu vintage işletim sistemleri tarihöncesi dönemden kalma gibi.

Ella öksürdü ve herkes ona şaşkınlıkla döndü. "Bir şey yok!" dedi. "Bir şey yok. Sadece... 'vintage işletim sistemi' dedi. Benim zamanımda insan/siborglar üzerine bir romans kitabının ismi o. Öyle şeyler... III... okuduğumdan değil tabii." Ella kıpkırmızı oldu ve birden perdelerin desenleriyle ilgilenmeye başladı.

"Sonra bunun devamını dinlemeyi gerçekten isterim," dedi Clove. "Fakat şimdi zamanı değil. Kate, bunun işe yarayacağını düşünüyor musun?"

Kate başını salladı. "Solucan deliğini akşam açılacak şekilde ayarlayalım, böylece hücresinde olduğundan emin oluruz."

Clove ona katıldı. Kate'le oturup plan yapmaya başladı ve Ella'nın inanılmaz çekici bir pembeye bürünen yanaklarından istemeye istemeye gözlerini aldı.

Stratejilerini belirlediklerinde gece yarısı olmuştu. Ertesi güne kadar beklemeye karar verdiler çünkü Clove en son ne zaman düzgün bir uyku çektiğini hatırlamıyordu ve Kate hâlâ lohusalık dönemindeydi.

Kate çift kişilik yataklardan birine geçti, böylece Clove ve Ella diğer yatağı paylaşmak durumunda kaldı, bu da Clove'un tuhaf hissetmesine sebep olmuştu. Fakat sonra, gerilmesine gerek olmadığını fark etti. Ella, Clove'u burnunun ucundan öpmüş ve saniyeler içinde uyuyakalmıştı.

Clove onu birkaç dakika izledi; perdelerin arasından içeri giren sokak lambası ışığında, uzun kıvrımlı kirpiklerinin yanaklarına düşürdüğü gölgeyi iyice zihnine kazıdı. Ella'ya âşık olduğunu düşünmüyordu ama âşık olmanın nasıl bir şey olduğundan da pek emin değildi. Ella'dan çok hoşlanıyordu ve bir gün *TomveJen* ya da *KateveMatt* gibi sevgili olmaları düşüncesini de seviyordu.

CloveveElla. EllaveClove. Kulağa hoş geliyordu.

Fakat hakkında bilmediği daha bir sürü şey vardı. Ayrıca gelecekte yaşayan bir kız arkadaşa sahip olmak nasıl olurdu? Bundan daha uzak bir ilişki hayal edemiyordu. Ella kendi zamanına döndüğünde mesajlaşabilecekler miydi? Skim zaman içinde birbirlerine mail yollayabilir miydi?

"Matt," diye mırıldandı Kate uykusunda, sonra döndü ve rüyasında gördüğü bir şeye hafifçe güldü.

"Narin çiçeğim benim," dedi şefkatle.

Eğer Kate ve Matt beraber oldukları onca seneyi atlatabildiyse, o zaman belki Ella ve Clove da bir sorun yaşamazdı.

Böylece Clove uyuyakaldı.

Ertesi sabah Kate, Clove'u altıdan önce uyandırdı. "Artık gidebilir miyiz?" diye sordu. Clove uykulu bir şekilde gözlerini kırpıştırdı ve iğrenç kokan sabah nefesini etrafa yaymamaya çalıştı. "*Saatlerdir* uyanığım ve hâlâ erken olduğunu biliyorum ama Matt'imi geri istiyorum. Lütfen."

Clove, gece uyurken bir şekilde Ella'nın beline doladığı kolunu çekti. "Tamam," dedi doğrularak. "Gidebiliriz. Önce bir şeyler yemem gerekiyor ama."

Kate kucağına bir kâse mısır gevreği koydu.

"*Elma suyu* mu bu?" diye sordu Clove kâseye bakarak.

"Bir de bana sor!" dedi Kate zafer kazanmışçasına. "Matt bunun hiç de tuhaf olmadığını düşünüyor, halbuki *çok iğrenç*. Fakat savaş yüzünden hâlâ süt kıtlığı var."

Bir şekilde hâlâ uyumayı başaran Ella döndü ve bir kolunu Clove'un karnına dolayıp anlaşılmaz bir şey mırıldandı. Clove şefkatle başını okşadı ve yemeye başladı.

Gitmeye hazır olduklarında Clove bir kolunu Ella'nın beline doladı, diğer eliyle Kate'in elini tuttu. Ella, Matt'in hücresinin tam koordinatlarını ve saat kaçta oraya varmak istediklerini Skim'e girmişti. Yaklaşık sabah bir gibi orada olacaklardı. Bütün bu zamanda yaptığı yolculuklar Clove'un başını döndürüyordu.

"Hazır mısınız?" diye sordu Ella.

Clove derin bir nefes aldı ve başını salladı. Ella bileğindeki Skim'e bastı ve hep beraber, karmaşık uzuvlar ve parıldayan fosfenler içinde solucan deliğine çekildiler.

* * *

Clove dikkatle gözlerini açtı. Her nereye geldilerse çok karanlıktı.

"Solucan deliklerine karşı güvenlikleri yok," diye fısıldadı Ella başını iki yana sallayarak. "Amatörler."

Clove'un görüşü karanlığa alışınca, karşısındaki kapıyı fark etti. Clove kapı koluna dokununca etraflarında yankılanan korna gibi bir alarm çalmaya başladı. Tavandan aşağıya gözleri kamaştıran, beyaz bir ışık indi ve koridor boyunca yanyana duran metal kapılar sırasını aydınlattı. Bunlar hücreydi. Matt'in hücresi yerine, bir şekilde koridora çıkmışlardı.

"Kapının yanlış tarafındayız!" diye bağırmak zorunda kaldı Clove, siren sesinin üstünden sesini duyurmakta zorlanıyordu.

Ella, Kate'in elini tuttu, sonra Clove'unkini. Ardından bir başka solucan deliğinin içinde kayboldular. Saniyeler içinde bir başka karanlık yerde buldular kendilerini. Alarm hâlâ bas bas bağırıyordu.

"Şimdi neredeyiz?" diye bağırdı Kate.

"Kapının öbür tarafında!" dedi Ella. O konuşurken alarm sustu ve Ella kendini sessizlikte bağırırken buldu. "Ayy," diye fısıldadı.

Clove saatine baktı, Spart'ın bir açıklaması olduğunu umuyordu. "Spart neler oluyor? Güvenlik sistemini kapatabilir misin?" Eğer yapamazsa güvenlik görevlileri gelmeden Matt'i götürmeleri için bikaç saniyeleri olacaktı.

Ekrandan cevabını okudu.

> Güvenlik sisteminin kontrolünü başarıyla ele geçirdim. Bu katın kameralarını kestim. Kaydedilmiyorsunuz.

> Aynı zamanda kayıtları değiştirip alarmların farklı bir hücrede çalmaya başladığını söyledim, böylece güvenlikler buraya gelmeyecektir.

"Spart sisteme girmiş," diye fısıldadı Clove, Kate ve Ella'ya. "Artık güvendeyiz."

"Kate?" dedi bir ses karanlığın içinden.

Clove saatinin fenerini açtı. Ufak bir hücre aydınlandı. Bir duvarda dar bir yatak, başka bir köşede de musluk vardı. Yatakta da oturan biri.

"Matt!" Kate yatağa fırladı ve kollarıyla bacaklarını yatakta oturan kişiye sardı. Onu derin derin öptü. Matt, Kate'in üstündeki kıyafeti öyle sıkı tuttu ki eklemleri bembeyaz ortaya çıktı. Clove'un utançla gözleri büyüdü ve Ella'ya baktı ama o, farkında değildi. Hücrenin metal kapısına kulağını dayamış, dışarıdan ses gelip gelmediğine bakıyordu.

Kate sonunda Matt'i serbest bıraktığında, Matt, Clove'a ve Ella'ya baktı.

"İşte yine başlıyoruz," diye mırıldandı Ella. Clove da kendini hazırlamaya çalıştı. Kendisini hatırlayıp hatırlamayacağından emin değildi. Kate geçmiş hayatlarını hatırlıyordu ama bu Matt'in de hatırlayacağı anlamına gelmezdi.

"Aa bu..." dedi Kate, Clove'u işaret ederk.

Matt, "Kim olduğunu biliyorum," diye araya girdi. Gergin bir şekilde yutkundu. "Tekrar merhaba Clove. Seni üç yüz yıldır görmüyordum."

"Selam," dedi Clove. "Uzun zaman oldu baba."

"Kim olduğunu biliyor musun?" dedi Kate. "Nasıl?" Ellerini Matt'in kollarından, omuzlarından, saçından alamıyordu.

Matt, Kate'i tekrar öptü. "Alarmlar çaldığından beri sizi bekliyorum," dedi. "1745'ten kalma anılarımı düzenlemem birkaç ayımı aldı ama sonunda Clove'un beni, yani 1745'teki beni, geleceğe götürdüğünü hatırladım. Benim için geri döneceğinizi biliyordum. Ya da umuyordum. Beni aradığını biliyordum."

Üç yüz yıl önce öğrendiği bir planı hatırlıyor olması inanılmazdı ve Clove ona onlarca soru sormak istiyordu ama şimdi,

sulugöz bir kavuşma ânı değildi. "Güvenlikler bizi bulmadan gitsek iyi olur. Spart dikkatlerini dağıttı ama yine de gereğinden uzun kalmak istemiyorum."

Ella anında motele geri dönmek için Skim'e koordinatları girmeye başladı. "Herkes buraya gelsin!" diye seslendi hazır olduğunda.

Clove bir kolunu tekrar Ella'nın beline doladı ve ona yaslandı. Kate, Ella'nın boştaki elini tuttu ve Matt de Kate'e tutundu. Clove gözlerini kapadı; kendini solucan deliğinin çekimine hazırladı.

Annesini de babasını da bulduğu için çok mutluydu.

Birkaç saniye sonra gözlerini açtı. "Ella? Neden hâlâ hücrenin içindeyiz?"

Ella, Skim'i dürtüyordu. "Çalışmıyor..."

"Kahretsin," dedi Kate.

"Ne? Neden?" Clove bakmak için öne eğildi. Durumun gerginliğine rağmen, Skim'i görmek ve teknolojinin nasıl çalıştığını öğrenmek istiyordu.

Ella, Clove'un alnını geri itti. "Dur, göremiyorum."

"Bozuldu mu?" diye sordu Matt. Meraklıdan ziyade çok endişeli görünüyordu.

"Susun," dedi Ella gergin bir sesle. Bir şeyler yapmaya çalışarak bileğinde bir şeylere basarken herkes nefesini tuttu. Skim'in ışığı sönüyordu.

"Şarjı bitti," dedi Ella sonunda. "Siktir."

"Ella!" dedi Clove dehşet içinde. "Şarj etmedin mi?"

"Bu kadar çok kişiyi taşımanın ne kadar şarj yiyeceğini düşünmemiştim. Hepimizi eve götürecek kadar şarjım yok."

"Ne yapacağız?" dedi Matt. Sesi panikle titriyordu. "Burada priz yok."

"Güneş enerjisiyle mi çalışıyor?" diye sordu Clove.

Ella başını salladı. Cebinden güneş enerjisiyle dolan bir

bataryayı çıkardıktan sonra Clove'a nasıl çalıştığını gösterdi. Clove'un kendi saatini çalıştırma şeklinden çok da farklı değildi.

"Gün doğumuna kadar bekleyeceğiz o zaman," dedi Clove keskin bir şekilde. Ella'nın elini sıktı.

"Güneş doğarken şarj olur ve herkes uyanmadan gideriz."

"Şarj olması ne kadar sürer bilmiyorum," diye itiraf etti Ella. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve korkmuş görünüyordu. "Saatler sürebilir."

"Bir şekilde hallederiz," dedi Clove.

"Daha gün doğumuna saatler var," dedi Matt.

"Şimdi başlayabiliriz," dedi Kate. Tabletinin ışığını şarj aletinin güneş panellerine tuttu. "Çok bir şey değil ama hiç yoktan iyidir. Clove, sen de bilgisayarının ışığını kullan."

Hep beraber sessizlik içinde beklediler. Sonsuzluk gibi gelen bir süre sonra şarj göstergesi yüzde bir arttı.

"İşe yarıyor!" dedi Ella.

"Başaracağız," dedi Clove, diğerlerini olduğu kadar kendini de telkin ediyordu. "İşe yarayacak. Başaracağız."

"Altı saat kaldı," dedi Kate gülümsemeye çalışarak.

"Ne kadar harika bir kurtarma planı yapmışsınız," dedi Matt ve kendini yatağına bıraktı. "*Hadi kendimizi Matt'le beraber hücrede mahsur bırakalım, kesin işe yarar!*"

Sonunda, Clove zaman durmuş gibi hissetmeye başladığında, gökyüzü açık bir griye dönmeye başladı. Ella ışığın içeriye sızdığını görünce, Matt'in yatağına çıktı, bataryayı pencerenin pervazına yerleştirdi ve doğan güneşe doğru tuttu.

Matt, "Ne kadar sürer sence?" diye sordu. Kolunu Kate'in omzuna atmış, parmaklarını saçına dolamıştı. Aynı Clove ve Ella gibi, gece boyunca beraber oturmuşlardı.

Ella omuz silkti. "En az yirmi dakika."

"Herkes kaçta kalkıyor Matt?" diye sordu Clove.

"Yedi buçuk."

"Yarım saat sonra." Ella'nın ifadesi gergin bir hal aldı. Yan hücreden bir ses gelince daha da gerildi. Biri öksürdü, sonra betonun üstünde ayak sesleri duyulmaya başladı. Bir süre sonra sifon sesi geldi. Matt'in komşusu uyanmıştı.

"Çok sessiz olun," dedi Matt. Sesi neredeyse duyulmuyordu bile. "Yan hücrelerden ses duyuluyor."

Ella yanına oturmak için geri dönüp Clove'un elini tuttu.

Hepsi hareket etmeden, hatta nefes almadan beklemeye başladı.

Bu ışıkta birbirlerinin yüzlerini anca görebiliyorlardı. Matt sessiz olmaları gerektiğini söylemesine rağmen Ella devamlı kalkıp bataryayı kontrol etti. Sakin duramayacak kadar gergindi. Üçüncü kez kalktığında Ella başını iki yana salladı. "En azından on dakikası daha var."

Tutsaklar uyanmaya başladıkça etraflarındaki hücrelerden sesler gelmeye başladı. Koridordaki ışıklar yanınca Matt fısıldadı, "Gitmemiz gerekiyor. Hem de hemen."

"Yeter mi?" dedi Kate. "Orasıyla burası arasında bir yerde takılı kalmak istemeyiz."

"Olmak zorunda," dedi Ella ve bataryayı pervazdan aldı. Bileğine dokundurarak şarjın Skim'e geçmesini sağladı.

"Hepimizi götüremeyeceksen beni bırak," dedi Matt. "Beni bırakın ve kendinizi kurtarın."

"Hayatta olmaz!" dedi Kate. Matt'in kolunu, yanından ancak kaba kuvvetle ayrılacağını belli eden bir bakışla tutuyordu.

Ella, Skim'i açtı. Beklenti dolu iç çekişi sessizlikte yankılandı. Koordinatları girerken, hücre kapısının dışından ayak sesleri duyuldu, ardından kilidi açan bir anahtar.

"Ella!" diye bağırdı Clove. Fakat çok geçti.

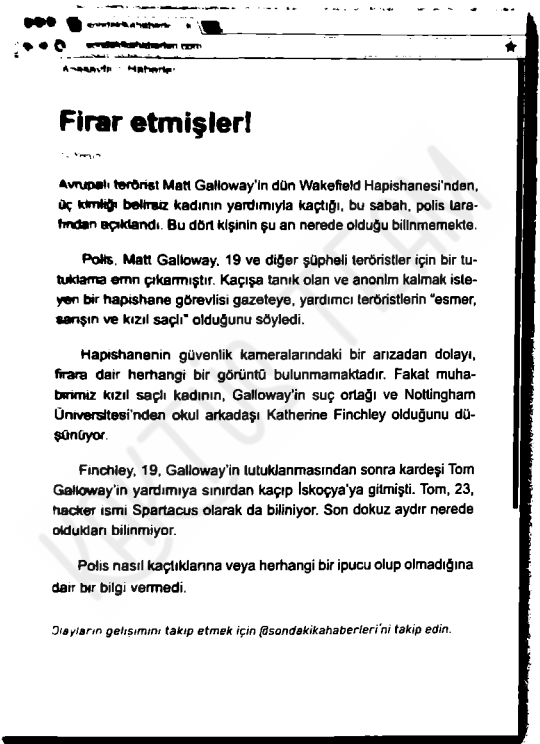
Kapı açıldı ve güvenlik onlara kapıdan bakakaldı.

"Durun!" diye bağırdı ve Matt'in bileğine davrandı.

Clove düşünmeden hareket etti. Ayağını öne uzatıp korumaya çelme taktı. Adam yere düşerken hep birlikte solucan deliğine çekildirler. Güvenlik, az önce durdukları boşluğa öylece baktı.

KAKTÜS TEAM

37. BÖLÜM

Firar etmişler!

Avrupalı terörist Matt Galloway'in dün Wakefield Hapishanesi'nden, üç kimliği belirsiz kadının yardımıyla kaçtığı, bu sabah, polis tarafından açıklandı. Bu dört kişinin şu an nerede olduğu bilinmemekte.

Polis, Matt Galloway, 19 ve diğer şüpheli teröristler için bir tutuklama emri çıkarmıştır. Kaçışa tanık olan ve anonim kalmak isteyen bir hapishane görevlisi gazeteye, yardımcı teröristlerin "esmer, sarışın ve kızıl saçlı" olduğunu söyledi.

Hapishanenin güvenlik kameralarındaki bir arızadan dolayı, firara dair herhangi bir görüntü bulunmamaktadır. Fakat muhabirimiz kızıl saçlı kadının, Galloway'in suç ortağı ve Nottingham Üniversitesi'nden okul arkadaşı Katherine Finchley olduğunu düşünüyor.

Finchley, 19, Galloway'in tutuklanmasından sonra kardeşi Tom Galloway'in yardımıyla sınırdan kaçıp İskoçya'ya gitmişti. Tom, 23, hacker ismi Spartacus olarak da biliniyor. Son dokuz aydır nerede oldukları bilinmiyor.

Polis nasıl kaçtıklarına veya herhangi bir ipucu olup olmadığına dair bir bilgi vermedi.

Olayların gelişimini takip etmek için @sondakikahaberleri'ni takip edin.

Sokucar dehşetini uğultulu fırtınası susup onları motel odasına bırakmadan önce bile Ella gülüyordu.

"Seni korumaya çalıştım mı, taktın?" diye sordu Clove'a kulak kabartarak.

"Aman Tanrım," dedi Clove ellerini dizlerine koyup nefes almaya çabalarak. Midesi bulanıyordu.

"Korkunçtu."

"Çok seksiydi," dedi Ella, aşk sarhoşu biri gibi elini yanaklarına götürerek. "Çok ciddiyim. Bir daha yapsana."

"O saçma cesaretini senden almış," dedi Matt, Kate'e.

"Bayıyorum," dedi Kate gururlu ve kendinden hoşnut bir şekilde bakarak.

Clove'un tek düşünebildiği uzun ve huzurlu bir uyku çekmekti. Başı, göz kapaklarının altındaki fosfenlerden daha çok dönüyordu. Bu, zamanda devamlı yolculuk etmenin acısı çıkıyordu. "Artık eve gidebilir miyiz?" diye sordu. "Bir daha yolculuk etmek istemiyorum. Çok *korkunç*."

"Üzgünüm," dedi Kate. "Kötü bir haberim var."

Ona halihazırda bakan Matt dışında herkes Kate'e döndü.

"Bakterileri almaya gitmemiz lazım," dedi.

"Ne?" Clove kendini yatağa bıraktı. "Bırak da bir dinleneyim!"

"Bu yapmamız gereken son şey, söz veriyorum," dedi Kate. "Hani, devlet laboratuvarından bir tüp bakteri çalıp İngiliz hükümetinin bunu AB'ye karşı biyolojik bir silah olarak kullanacağını kanıtlayacaktık ya? Matt tutuklandığında o tüpü kaybettik çünkü Matt'in cebindeydi. O yüzden basına bunu anlattığımda kimse bana inanmadı. İngiliz hükümetinde hâlâ büyük bir miktarda bu bakteriden var ve insanların bize inanmasını sağlamazsak, bakterileri salıp dünyayı mahvetmekten onları hiçbir şey alıkoyamaz."

"Bir tüp daha çalmamızı istiyorsun," diye tahminde bulundu Clove. "Laboratuvardan?"

"Serbest bırakılmalarına engel olmalıyız," diye katıldı Matt. "Neyse ki bize yardımcı olabilecek bir zaman makinen var. Son denememizde öyle bir şey olsaydı her şey çok daha kolay olurdu."

"Skim'i doğru düzgün şarj etmem için bana biraz zaman vermeniz lazım," dedi Ella, sonra Clove'a mahcup bakışlar attı. "Bir kaçırma işine daha girmek senin için de tamamsa tabii. Senin kararın."

Clove ona gülümsedi ve başını onaylayarak salladı.

MERKEZİ BİLİM LABORATUVARLARI,
WEST MIDLANDS, İNGİLTERE, 2039

Yeşil küfle kaplı, kocaman bir harabenin boş araba parkında belirdiler.

"İngiliz ordusunun bakteriyel kitle imha silahlarını sakladığı gizli üssü," dedi Kate. "Bana ve Matt'e bakteriyi geliştirttiler. 2019'daki versiyonlarımıza yani. O zamanlar burada çalışıyorduk."

"Ne yaptığımızı bilmiyorduk," diye ekledi Matt. "Tarımda kullanılacak bir ilaç olduğunu zannediyorduk. Bir silah olduğunu bilseydik asla üstünde çalışmazdık."

"Ve hâlâ ellerinde. Eğer bakteriyi salarlarsa milyarlarca insanı öldürebilir," diye ekledi Kate.

Clove büyülenmiş bir şekilde binaya baktı. *Bakteri Komplosu* filmi sayesinde olanları biliyordu ama olanların gerçek olduğuna inanmak zordu. O kapıların ardında bütün insan neslini tüketebilecek bir şey vardı. Hikâyeden ibaret değildi. Gerçekti ve şu an gerçekleşiyordu.

Kate'in peşinden dikkatle girişe yöneldiler. Kapı kırılmıştı ve cam yere saçılmıştı.

"Bunu ben yaptım," dedi kendinden biraz gurur duyarak. "Son gelişimizde."

"İçeriye ilk girdiğiniz gündeyiz," dedi Ella. "Eğer doğru zamanladıysam, hâlâ buradasınız."

"Ya birbirimizi görürsek?" diye sordu Matt.

"Öyle bir şeyin olmamasına dikkat edeceiz. Daha erken gelerek işleri değiştirmek istemedim," diye açıkladı Ella. "İlk biz gelseydik, laboratuvar belki güvenlik önlemlerini artırırdı, böylece siz giremezdiniz. Bu da zaman döngüsü başlatırdı."

"Buradan ilk ayrılmamızdan sonra bir daha buraya dönemezdik," dedi Matt düşünceli bir şekilde.

"Çünkü o zaman koruma da koyarlardı. Sadece bugün yapabiliriz."

"Dikkatli olmamız gerek, o kadar," dedi Kate. "Hadi." Laboratuvara doğru önden yürümeye başladı. Ayaklarının altında cam kırıkları çatırdıyordu. Binanın girişinde kavisli bir resepsiyonu ve ufak bir bekleme yeri vardı. Her yer tozlu ama topluydu. Sanki bir iş gününün ardından terk edilmişti.

"Bodruma inmemiz gerekiyor," diye fısıldadı Matt. "Koridordan geçip merdivenlerden aşağıya. Son geldiğimizde burada kimse yoktu. Kolay olacaktır."

Clove buna katılmıyordu, deneyimlerine göre geçmişe gitmek hiçbir zaman kolay değildi ama bir şey demedi. Belki bu sefer her şey yolunda giderdi. Belki bu sefer geleceği mahvetmezlerdi.

Kate ve Matt'in ardından koridorda ilerlerken Ella, Clove'un elini tuttu. Clove gergindi. Bunu doğru yapmaları gerekiyordu. Biyolojik silahın bir numunesini almaları gerekiyordu, böylece varlığını kanıtlayabilir ve İngiliz hükümetinin AB'ye karşı savaşta bunu kullanmak istediğine dair bütün dünyayı uya-

rabilirlerdi. Bunu yapamazlarsa Clove 2056'ya döndüğünde belki de her bitkinin, hayvanın ve insanın ölmüş olduğu çorak bir yerle karşılaşırdı. Bunun düşüncesi bile ürpermesine sebep oldu. Geleceği değiştirmenin ne kadar kolay olduğunu artık biliyordu.

İleride Matt ve Kate ofislerden birinin önünde durdu. Bina bir zaman kapsülü gibiydi. Her şey yarım kalmıştı: Deneyler masaların üstünde, laboratuvar kitapları açık duruyordu.

"Aman Tanrım, bu biziz," dedi Kate kapının camından bakarak. Matt onu susturdu, Clove da parmak ucuna çıkıp Kate'in omzunun üstünden içeriyi görmeye çalıştı. Ofisin içinde Kate ve Matt, kanla kaplı bir duvara yansıtılmış bir video izliyordu. Clove'un şu an yanında durduğu Kate ve Matt'in aynılarıydı. Onları görmek başını döndürüyordu.

Ofisteki Kate, elinde ufak bir tilki süsü tutuyordu. Clove'un kalbi tekledi. O süs, evde masasının üstünde duruyordu. Kate'in Clove'a bebekken bıraktığı kutunun içindeydi. Bütün bunların başlamasına sebep olan kutudan çıkmıştı. Buradan gelmişti demek. Diğer Katherine'in 2019'da çalıştığı bir bilim laboratuvarından.

"Gitsek iyi olur," diye fısıldadı Ella. "İnsanların, zaman-değiştirmiş versiyonlarıyla karşılaşması pek iyi olmuyor."

Koridorda ilerlemeye devam ettiler. Ellerinden geldiğince sessiz yürüyorlardı. Ardından beton merdivenlerden aşağıya, bodrum katına indiler. Tavan boyunca ilerleyen ince bir floresan lamba ile aydınlanıyordu. Karşı tarafta ağır, metal bir kapı vardı. Üstüne sarı sprey boya ile: BAKTERİ DEPO ALANI. GİRMEYİNİZ. yazıyordu.

Kapının önünde, başını tabletine eğmiş oyun oynayan bir asker vardı. Herkes dondu.

Tek kelime etmeden hepsi merdiveni geri çıktı. Başına geldiklerinde durdular.

"Ordu için bakterileri koruyor olmalı," diye fısıldadı Clove. Ordu anlaşılan dışarıdaki karantina uyarılarının insanları uzak tutmaya yaramayacağına inanıyordu. Fazladan bir önlem olarak bir koruma dikmişlerdi. "Ella, asker fark etmeden dondurucunun içine Skim'inle girip bir numune alman mümkün mü?"

Ella başını iki yana salladı. "Tam koordinatlara sahip değilim, o yüzden muhtemelen bir duvarın içine filan soluran delik açmış olurum. Ayrıca beni duyma ihtimali var. Fazla riskli."

"Anlamıyorum," dedi Kate. "Son gelişimizde koruma yoktu. Elimizi kolumuzu sallaya sallaya dondurucuya girdik."

"O zaman ondan kurtulmalıyız," dedi Matt. "Hem de hemen! Geçmiş versiyonlarımız gelip vurulmadan önce."

"Ben dikkatini dağıtırım," dedi Clove. "Binanın obür ucuna gıdıp gürültü çıkarırım. Böylece gıdıp kontrol etmesi gerekir. Ben yokken de içeri girip tüpü alabilirsiniz."

"Ben de seninle geliyorum," dedi Ella hemen. Bunu duyunca Clove rahatladı. Midesi çoktan düğüm düğüm olmuştu. Silahlı ve eğitimli bir askerden nasıl kaçacağını düşünüyordu. En azından Ella'nın kolunda bir kaçış yolu vardı.

"Ana girişte buluşuruz," dedi Clove, Kate ve Matt'e. "Ölmemeye ya da yakalanmamaya çalışın. Ya da kendinizle karşılaşıp evreni yok etmeyin."

"Deneriz," dedi Kate ve ona selam verdi.

Clove, Ella'yı tekrar koridora doğru çekti. Ofisin önünden geçerken Clove içeri baktı. Kate ve Matt'in geçmiş versiyonları hâlâ içeride videoyu izliyordu. Önlerinde onları neyin beklediğinden bihaberlerdi: Matt ertesi gün tutuklanacaktı. Kate ise, daha bilmese de, çoktan Clove'a hamile kalmış olmalıydı.

Clove kendini, bakışlarını başka yöne çevirmeye zorladı.

Girişe döndüklerinde Ella bir kapı açtı. Karşılarına bir merdiven daha çıktı. Diğer bodruma iniyor olmalıydı. "Tesadüf," dedi Ella aşağıya bakarak. "Ee, planımız nedir?"

Clove bunu daha düşünmemişti. "Ses çıkar, askeri kendine çek, sonra kaç?"

Ella hafifçe güldü. "Kulağa fena gelmiyor."

Merdivenlerin sonunda bir kapı daha vardı. Clove arkasından kapıyı sertçe çarptı. Kapı kapanırken çıkan ses, sessizliğin içinde sağır ediciydi. "Bunu kesin duymuştur," dedi Clove. "Hadi gidelim."

"Bekle."

"Ella, adamın silahı var. Hadi *gidelim*!"

"Bekle biraz." Ella bakışlarını loş koridora çevirmiş, askerin ortaya çıkmasını bekliyordu. Birkaç saniye sonra koşma sesi geldi ve asker, silahını doğrultmuş bir şekilde ortaya çıktı.

"Hadi Ella!"

"Daha değil."

Clove, kalbi normalden on kat daha hızlı atıyormuş gibi hissediyordu. Korkmuş muydu öfkeli miydi bilmiyordu. "Ella!"

"Olduğunuz yerde kalın!" diye bağırdı asker. "Sakın kıpırdamayın."

Clove, Ella'nın bileğinden çekiştirdi. "Hadi. Tüpü almaya yetecek kadar zamanları oldu. Gitmemiz lazım."

"Bizi takip edecek," dedi Ella gergin bir sesle. Sonra Clove'un elinden kurtuldu ve askere doğru son hız koşmaya başladı.

Çarpıştılar.

Sonra yok oldular.

Clove, az önce yok oldukları yere ağzı açık bakakaldı.

"Bir şeyler yapmadan önce bana söylemesini tembihlemiştim," dedi Clove sesli bir şekilde, fakat kimse yoktu.

Ella veya asker ortaya çıkacak mı diye bekledi, sonra merdivenlerden yukarı koştu. Ella onlara girişte buluşmalarını söylemişti. Clove ona orada bağırabilirdi, eğer geri dönerse tabii. Clove bunu düşünmek istemiyordu.

Tam [illegible] Kate ve Matt [illegible]

Rahatlamış bir şekilde "Aferin sen!" diye [illegible]

Matt nefes nefese elbisesini değiştirirken [illegible]

Kate, Clove'a [illegible] doluydu ve üstünde kurutulmuş olan bir [illegible] ve sevindi ama Ella'nın hâlâ ortalıkta görünmediğini hatırladı. "Ella yok! Askeri alıp gitti!"

"Nasıl yani, 'askeri alıp gitti'?" dedi Kate.

"Skim'le. Birden ortadan kayboldular," diye açıkladı Clove.

"Nereye gittiler?"

"Her zamanki gibi, söylemedi."

"Ne yapacağız?" diye sordu Matt. Burada öylece durup yakalanmayı bekleyemeyiz. Her an birkaç asker daha gelebilir. Geçen sefer öyle olmuştu. Arabalarını çalmıştık."

Clove parmaklarını saçından geçirdi. "Ella olmeden burada mahsur kaldık. Skim'e ihtiyacımız var."

Konuşurken, askeri bir aracın binaya yanaştığını duydu.

"Saklanın!" dedi Kate. O ve Matt resepsiyonun arkasına saklandı. Clove'un gidebileceği bir yer yoktu, o yüzden bekleme alanındaki bir koltuğun arkasına geçti.

Ella ne yapıyordu? Eğer birazdan gelmezse kesin yakalanacaklardı. Bina askerlerle dolduktan sonra görünmeden çıkmalarının bir yolu yoktu.

Skim'in şarjı mı bitmişti? Ella bu yüzden mi dönmüyordu? Birkaç saat onu şarj edip sonra bu zamana geri dönebildi herhalde, değil mi? Tabii asker tarafından öldürülmediyse

ya da yakalanmadıysa. Onu tutukladıysa Skim'ini almış olabilirdi. Kaçmasının bir yolu olmazdı. Clove'un migreni tutuyordu *Ella neredeydi?*

Araba dışarıya park etti. Kapısı açıldı, kapandı.

Clove nefesini tuttu.

Bir erkek sesi, "Kapı kırılmış. Bu, geçen seferki gibi yanlış alarm değil... alanda birileri var."

"Miller yirmi dakikadır mesajlarına cevap vermedi, Efendim," dedi bir başka ses.

"Bodrumda mıydı?"

"Evet, Efendim."

"Kahretsin. İcabına bakmış olmalılar. Destek çağır. İçeri giriyorum."

Askerler içeri girerken ayaklarının altında camlar kırıldı. Clove'un ensesindeki tüyler diken diken oldu. Ne yaptıklarını görebilmeyi diledi. Geri dönme ihtimaline karşı, Ella'yı askerlerin geldiğine dair uyarmak istiyordu. Askerlerin resepsiyonu geçmeleri sonsuzluk gibi sürdü ama sonunda ayak sesleri bodruma inerken azaldı. Clove rahatlayarak uzun bir nefes bıraktı.

"Clove?" diye seslendi Kate. Sesi kısıktı ama yine de yankılanıyordu.

"Buradayım," dedi Clove kalkarak. Saçında örümcek ağı vardı. Ürpermemek için kendini tuttu.

"*Hemen* gitmemiz lazım," dedi Matt. "Bizi buzlukta, tüpü almaya çalışırken bulmak üzereler, diğer bizi. Sonra bizi buraya kadar kovalayacaklar. Bu olduğunda burada olmamalıyız."

"Ella'ya ihtiyacımız var," dedi Clove usanmış ve kaygılanmış bir şekilde. "Onsuz gidemeyiz. Ayrıca binayı terk edersek, bizi nerede bulacağını bilemez."

Tam konuşurken bir daha cam kırılma sesi duyuldu. Yüreği ağzında, Clove arkasına döndü. Daha çok silahlı asker göreceğini düşünüyordu. Onun yerine Ella binanın eşiğinde durmuş, mahcup bir şekilde onlara bakıyordu.

"Yanlış hesaplamışım," dedi.

Onu görünce Clove'un göğsüne derin ve korkmuş bir [illegible] oturdu. "*Ella*!" diye bağırdı Clove ve ona doğru koştu. "Ne bok yedin?"

Ella bir adım geri gitti. Korkudan ziyade taktiksel bir sebepten yer değiştiriyor gibiydi. "Korumadan kurtuldum?"

"Nereye gittin? Bana neden *söylemedin*?" Clove onu tutup sarsmamak için kendini zor tutuyordu.

"Bu tartışmayı sonra da yapabilirsiniz fakat şimdi gitmemiz lazım," dedi Matt.

LEEDS, İNGİLTERE, 2040

Motel odasına geldikleri gibi Clove, Ella'ya döndü. "Bana bir şey söylemeden harekete geçmeyeceğine söz vermiştin!" diye bağırdı.

Ella savunmacı bir şekilde kollarını kavuşturdu. "O an aklıma gelen bir şeydi."

Clove ona inanmıyordu. Ella'nın elinde, Clove'un hayatının tamamı için bir kullanım kılavuzu vardı.

"Tabii, ders kitabından okumadın bunu değil mi!" dedi Clove.

"Orada yoktu aslında," dedi Ella gergin bir şekilde. Utangaç bir şekilde duran Kate ve Matt'e baktı. "Bunu banyoda konuşabilir miyiz?"

Banyoya girdiklerinde Clove kapıyı arkalarından kapadı. "Önlerinde sana bağırmak istememiştim," dedi. "Ne zaman ne yapacağını hiçbir zaman bilmiyorum ve bu beni... bu beni deli ediyor!"

"Gerçekten bu sefer sana haber vermemezlik etmek istememiştim. Asker bize doğru koşarken, ondan kaçamayacağı-

mızı fark ettim. Bizi girişe kadar takip ederdi. O yüzden onu iki saat geleceğe göturdüm."

Clove'un öfkesi biraz hafifledi. Aslında ona kızmamıştı. Sadece endişelenmiş ve korkmuştu. Ella'nın eline dokundu. "Bunu yapmasaydın şu an hepimiz bir hapishane hücresinde olurduk."

Ella, Clove'un elini tuttu. Clove anında rahatladığını hissetti.

"Bu, geleceği değiştirecek mi?" diye sordu Clove. "Bir şeyleri farklı yapmış olman yani."

"Göreceğiz." Ella, Clove'u kendine çekti ve alnını alnına dayadı.

"Başardık," dedi Clove. Burnunu Ella'nın yanağına dokundurdu, oradan da elmacık kemiğine. "Ebeveynlerimi bulduk, babamı kurtardık."

"Dünyayı kurtardık," diye ekledi Ella. Elleri Clove'un omuzlarından, sırtından aşağıya sonra tekrar yukarıya kaydı. Kendini tutamıyor gibiydi. "Uzun bir gün oldu senin için."

Clove, Ella'yı yavaşça ve derinden öptü. Sonra geri çekildi ve dudağına ufak ufak öpücükler kondurdu.

"Beni öperek zamanını harcamak istediğinden emin misin?" dedi Ella, Clove'un dudaklarına doğru. Parmaklarını da Clove'un saçlarına dolamıştı. "Gidip insalığı kurtarman gerekmiyor mu?"

Ella gülmeye başlayınca, Clove susturmak için onu tekrar öptü ve dilinin ucuyla dudaklarına dokundu. Ella'nın gülmesi bir iç çekmeye döndü.

38. BÖLÜM

UltraGizliMüritler.net

• • • UltraGizliMüritler • • •

Aramızda melekler mi var?

Bu Noel de Uzaylıları Tarafından Kaçırılmanızın 10 Yolu. Yanınıza mı alındınız?

Sadece Tarih öncesi Evreni'nin Çokboyutlu Varlıklarının Anlayacağı 21 Şey

Hayırlısının Müjdesi! Bu şarkıcılar kimlerle beraber tahmin edemezsiniz...

West Midlands, İngiltere'deki Merkezi Bilim Laboratuvarları'nda rutin bir güvenlik işi yapan asker, "zamanda yolculuk" yaptığını iddia etti.

"Sarışın bir kız"ın gelip onu geleceğe götürdüğünü, sonra da "ortadan kaybolduğunu" söyledi.

Bu, hepimizin beklemekte olduğu Göğe Alım'ın ilk işareti mi? Hükümetimiz, hepimizin doğru olduğunu bildiği bir şeyin kanıtını bir kez daha saklıyor mu? Melekler gerçek ve peşimizdeler mi?

Size ve sevdiklerinize bu zor zamanlarda dualarımızı yolluyoruz.

Yorum yap | 134 yorum

Melekler VAR!

Bizi yakından takip eden okurlarımız, geçen sene bir askerin **melek gördüğünü** hatırlıyordur. Bugün Dünya'nın, varlığının **DOĞRULANDIĞI** ilahi misafiri ve arkadaşları hakkında daha çok bilgimiz var!

İngiltere'deki Wakefield Hapishanesi'ndeki bir koruma, dün sabahın ilk saatlerinde üç tane melek gördüğünü söyledi. Onları, "korkunç derecede çekici", "öfkeli" ve "insanlara çelme takmada iyi" olarak betimledi. UltraGizliMüritler.net'e, vahşi, meleksi varlıkların mahkumlardan birini "duman ve kıvılcım girdabına" çekip yok olduklarını anlattı.

O dörtlüyü kıskanan bir tek ben olmadığımdan eminim!

Göğe Alım birinci sınıf rezervasyonları için buradan kaydolun.

Yorum yap | 97 yorum

Dosyalar/v8/Zaman-düzlemi-2040/MS-17

Dosya Notu: Komplo teorisi sitesi UltraGizliMüritler.net'in Kasım 2039-Temmuz 2040 arasında paylaştığı makaleler

LEEDS, İNGİLTERE, 2040

Clove ve Ella banyodan çıktığında Kate ve Matt yatakta dip dibe oturuyorlardı. Kızlar odaya girince utanarak birbirlerinden uzaklaştılar.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Clove.

"Bakterileri NATO'ya götürmemiz gerekiyor," dedi Kate. "Böylece İngiliz hükümetinin ne yaptığını görüp onları durdurabilirler."

Clove onayladı. "Filmde de, kaçışınızdan sonra böyle oluyordu... yani... şey... şeyler... haberlerde."

"Film mi!" dedi Kate. Çok sevinmişti. Aynı anda Matt, gelecek korkunç şeyler için kendini hazırlayan gergin bir sesle, "*Film mi?*" dedi.

"Hayatlarınızın gerçeğe yakın bir adaptasyonuydu," dedi Clove, kendi yalanına gülmemeye çalışarak.

Ella burnundan güldü.

Clove boğazını temizledi, herkesten gözlerini kaçırıyordu. "Neyse. Spart, kayıtlarda Matt'in kaçmasından sonra ne olduğu yazıyor? Bakteri kanıtına sahip olduktan sonra NATO'nun İngiliz hükümetinin kontrolünü ele geçirdiğini biliyorum ama nasıl? Tüple ne yapacağız?" Matt'in tuttuğu bakteriye tereddütle baktı.

> NATO'nun raporuna göre, denek "MATT"in kaçtığı gün, içinde tüpün bulunduğu, Brüksel, Belçika'daki ana merkezlerine anonim bir paket bırakılmış.

> Paketin içinde aynı zamanda MBL'den alınan, İngiliz hükümetinin kitle imha silahı ürettiğini kanıtlayan bir DVD vardı.

> Dört saat içinde laboratuvardan alınan örnek incelendi ve İngiliz hükümetine karşı acil müdahalede bulunuldu.

"Eğer Ella Brüksel'e gitmemizde yardımcı olursa, paketi NATO'ya bırakmak zor olmasa gerek," dedi Matt.

"DVD çantamda," dedi Kate şaşkınlıkla. "Bakterilerle beraber yollamayı düşünüyordum zaten."

"Spart, NATO ana merkezinin koordinatlarını Skim'e yollayabilir misin?" diye sordu Clove.

Matt tüpü, NATO ana merkezine yayılmamasından emin olmak için birkaç kat baloncuklu naylona sardı. Kate'in yanında getirdiği DVD ile beraber bir zarfa koydu. Dışına, UYARI: GÜVENLİ BİR LABORATUVARDA AÇIN, İÇİNDE TEHLİKELİ KANIT VAR, yazdı.

Ella'nın Brüksel'deki NATO ana merkezine solucan deliği açması otuz saniye sürdü. Orada saat sabahın sekizi olacak şekilde ayarlamıştı, böylece ofis boş olacaktı. Matt dikkatle paketi resepsiyona bıraktı.

"Bitti," dedi Kate, üstünden büyük bir yük kalkmış gibi. "Bitti!"

"Başardık!" dedi Clove şaşkınlıkla. "Gerçekten başardık!"

"Eve dönebiliriz," dedi Matt yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. Gözleri parlıyordu.

Kate, Matt'e ve Clove'a sarıldı. İkisinin omzuna bir kolunu sardı. Sonra Ella'yı da kendine çekti. Bir süre dördü başardıklarına inanamayarak öylece durdu. Bakteri, NATO'daydı. Matt hapisten çıkmıştı ve Kate'le terörist suçlamalarından kurtulacaktı. Clove da ebeveynlerini bulmuştu. Bütün bunları başlatan arayışı bitmişti.

Artık eve dönme zamanı gelmişti.

"Galiba bütün bir pizza yemem lazım," dedi Kate.

Clove güldü, o da acıkmıştı. "Katılıyorum. Ama... bunu evde yapabilir miyiz lütfen?" Artık her şey bittiğinden, Tom ve Jen'i görmek, iyi olduklarından emin olmak istiyordu.

"Ev tam olarak neresi?" diye sordu Ella. Kate ve Matt'e baktı. "Sizi 2040 İskoçya'sına mı götüreyim? Clove'un bebekliğine?"

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

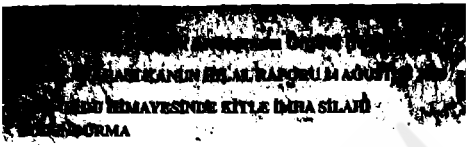
"Bir şeyler düşünürüz," dedi Clove. "Lütfen."

Kate, sanki onu hiç bırakmak istemiyormuş gibi Clove'a tutunuyordu. "Tamam," diye mırıldandı. "Tamam."

Clove mutlulukla iç çekti ve Kate'e daha sıkı sarıldı.

KAKTÜS TEAM

39. BÖLÜM

SUÇLANAN ÜLKE: İNGİLTERE

Özet: Brüksel, Belçika'daki NATO ana merkezinde, 29 Temmuz 2040'ta, saat 8:43'te, [redacted] tarafından bir paket bulunmuştur. Başta bir terör saldırısı zannedilince Belçika Bomba İmha Timi (DOVO) [redacted] tarafından çağrıldı.

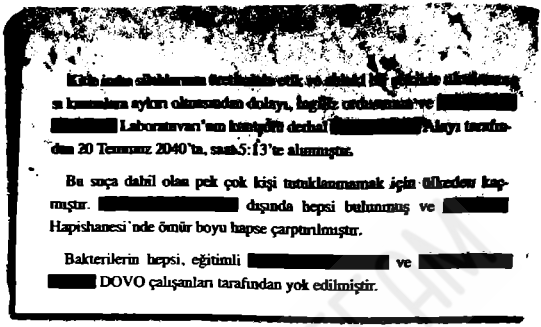
İlk incelemelerde, [redacted], etiketli paketin, mühürlenmiş bir tüpte kimyasal bir madde ve içinde veri bulunan bir DVD bulunduğu tespit edilmiştir. Tüp, analiz için güvenli bir laboratuvara götürülmüştür.

DVD'deki dosyalar, tüpün ŞARBON kimyasalına benzer bir bakteri bulunduğunu iddia ediyordu. Bu iddia, DOVO'da [redacted] tarafından yapılan analiz sonucu doğrulandı. Numunenin, [redacted] bakterisinin mutasyona uğramış bir hali olduğu ortaya çıktı.

DVD, bakteri için bir panzehir formülü de içeriyordu. Kazâ sonucu bakterinin yayılması durumuna karşı, [redacted]'teki biyologlar tarafından derhal panzehir yapımına başlandı.

DVD'de aynı zamanda silahın, İngiliz hükümeti adına çalışan General [redacted], tarafından yaratıldığına dair inkâr edilemez kanıt bulunuyordu. [redacted] ve [redacted] adlı biyologlar, [redacted] laboratuvarında bakteriyi tasarlamaları üzere çalıştırılmıştı. DVD'deki kanıtlara göre, bakterinin kullanım alanından bihaberlerdi.

DVD'nin içinde, İngiliz hükümetinin en üst mertebelerindeki çalışanları zan altına alan [redacted] ve İngiliz ordusu ve Başbakan [redacted]'le aralarındaki e-postalar da bulunuyor. (Daha fazla detay için bkz. Bölüm 5.4.3)

[redacted] ve [redacted] Laboratuvarı'nın kontrolü dışına [redacted] Ajanı tarafından 20 Temmuz 2040'ta, saat 5:13'te alınmıştır.

Bu suça dahil olan pek çok kişi tutuklanmamak için ölmeden kaçmıştır. [redacted] dışında hepsi bulunmuş ve [redacted] Hapishanesi'nde ömür boyu hapse çarptırılmıştır.

Bakterilerin hepsi, eğitimli [redacted] ve [redacted] DOVO çalışanları tarafından yok edilmiştir.

Dosyalar/v8/Zaman-düzlemi-2040/MS-19

Dosya Notu: NATO tarafından 24 Ağustos 2040'ta, 29 Temmuz 2040 günü yaşanılan olaylar üstüne yazılan rapor. İngiliz ordusu, NATO tarafından dağıtıldıktan sonra İngiliz gölge kabinesi olağanüstü hal ilan etmiş ve AB ile tekrar barış konuşmalarına başlamıştır

ST. ANDREWS, İSKOÇYA, 2056

Dördü birden, Clove'un St. Andrews'taki zaman makinesini ilk kullandığını günün akşamüstünde, yatak odasına gelmişti. Gözlerindeki fosfenleri ovarak yok etmeye çalıştı, en azından birkaç hafta zamanda yolculuk yapmamaya karar verdi. Başı kurşun gibiydi.

Jen alt kattan, "Clove?" diye seslendi. "Sen misin?"

Midesi düğümlendi. Jen evdeydi. Doğrudan konuya girecekleri anlaşılan.

Clove'un ebeveynleri, bütün gün Meg'de olduğunu, kavgalarından sonra annne babasından saklandığını düşünmüştü. Clove'a terapiye ihtiyacı olduğunu söyleyeli ve Clove'un da sinirlenerek ona "anne" yerine "Jen" diye hitap edeli iki gün olmuştu.

"Evet anne!" diye seslendi ve Ella, Kate ve Matt'e döndü. "Burada bekleyin."

Clove aşağı indi. Mutfak kapısında durdu ve annesini yemek yaparken izledi. Bir ara annesini bir daha görmeyeceğine inanmıştı.

Jen döndü ve kızını gördü. "Selam hayatım. Erken geldin."

Clove ona koştu ve yüzünü Jen'in omzuna gömerek ona sarıldı. "Özür dilerim anne. Sana 'Jen' diye hitap etmek istememiştim. Salağın tekiyim. Seni çok seviyorum."

Jen ona sarıldı, bir elinde hâlâ ahşap kaşığı tutuyordu. Clove'un alnını öptü, o da gözlerini yumdu.

"Biliyorum. Ben de seni seviyorum," dedi Jen.

"Artık daha iyi olacağım, söz veriyorum. Söz veriyorum, bir daha..."

"*Daha iyi* olmana gerek yok. Kendin ol yeter. Babanla ben, ne yaparsan yap seni seveceğiz."

Clove yaptığı bütün hataları düşündü ve annesinin dediklerinden emin olup olmadığını merak etti.

"Teşekkür ederim anne. İnanılmazsın ve senden iyi bir anne isteyemezdim."

Jen ona sıkıca sarıldı. "Seni çok seviyorum Clove." Geri çekildiğinde gözünden bir yaş sildi. "Bugün çok daha sakin görünüyorsun. Meg'le barıştınız mı?"

"Meg mi?" dedi Clove şaşkınlıkla. "Hayır... yani, evet. Her şeyi konuştuk. Tekrar arkadaşız."

Jen gülümsedi. "Güzel. Gerçekten güzel. İkinizin bunu aranızda halledebileceğinizi biliyordum."

Ocağa dönüp bolonez sosu karıştırmaya devam etti. Sonra tekrar döndü ve Clove'a sarıldı. "Seninle gurur duyuyorum," dedi. "Son zamanlar çok olgunlaştın. İş deneyimi işe yaramış."

Clove, annesinin omzunun üstünden gülümsedi. İş deneyimi. Tabii ki bu yüzden olmuştu.

Tom bahçeden, eve girdi. "Aa, kızlarım barışmış," dedi gülümseyerek ve Clove'un omzunu okşadı. "Meg nasıldı?"

"Baba!" Clove dayanamadı ve ona da sarıldı. Onu son gördüğünde *ölmüştü*. Fakat şimdi buradaydı, hayatta ve sağlıklıydı. Elinde, makarna için topladığı taze fesleğen vardı.

"Her şey yolunda mı tatlım?" dedi. Sakalı, Clove'u öperken yanağına sürütüyordu.

"Mükemmelim," dedi gülümsemesini sakinleştirmeye çalışarak. "Seni seviyorum baba."

"Ben de seni." Ona baktı ve gülümsedi. Gözünün etrafı kırıştı. "Sakalımı uzatmaya karar verdim. Ne düşünüyorsun?" Eliyle çenesini ovdu. "Dün akşam aklıma geldi."

Clove güldü. Alternatif evrendeki Jen'in Tom'un sakalına yaptığı yorumu hatırladı. Bir parçası, bilinçaltından da olsa bu anıyı hatırlıyor olmalıydı. "Motorsiklet de almalısın," dedi. "Bana kullanmayı öğretirsin."

Tom'un dudağı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "*Güzel* fikir."

Orta yaş krizi hakkında bir şeyler homurdanan Jen'i görmezden gelerek, birbirlerine bakıp gülümsediler. Sonra Clove başını eğdi. Asıl konuya gelmesi gerekiyordu. "Aslında, ikinize de söylemek istediğim bir şey var. Oturabilir misiniz?" Sesi çatladı. Zayıf ve gergin çıkıyordu.

Jen'in ifadesi rahattan gergine dönüştü. "İyi misin? Neler oluyor?"

"Sakin ol," dedi... ama bu bir hataydı. İkisinin de paniklemeye başladığını görebiliyordu. Baklayı direkt ağzından çıkarmaya karar verdi. "Matt ve Kate'i buldum."

Tom'un beti benzi öyle attı ki Clove bayılacak sandı. "*Ne*?"

"Yukarıdalar."

"*Burada mı?*" dedi Jen.

"Ben... şey... onları getireyim mi?"

Ne Jen ne Tom konuşuyordu. O yüzden Clove kendi kararını verdi. "Gidip onları getireyim."

Yatak odasına geldiğinde Kate ve Matt yatağının üstünde oturuyordu. Matt, Clove'un kalemliğine bakıyordu, Kate ise tilki süsünü almış başparmağıyla başını okşuyordu. Aynı hareketi geçen haftalarda Clove da defalarca yapmıştı. Ella çalışma masasının başında oturuyordu. Clove'un örgüsü elindeydi. Clove içeri gelince hepsi oldukları yerde zıpladı.

"Panikliyorlar," dedi. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Şey..." dedi Matt. Gözlerini kırpıştırdı, sonra eline aldığı bir dolma kalemi, kalemliğe geri koydu.

Kate, "Gidip konuşalım," diye teklifte bulundu.

"Hayır, ciddi anlamda panikliyorlar! Öylece... babamın gerçekten... yani Tom'un... bayılacağını düşünüyorum."

Matt, "Tom," diye tekrarladı. Sesi çatlamıştı. Sanki Clove doğrulayana kadar kardeşinin burada olduğuna inanmamıştı. Odada volta atmaya başladı. "Tamam. Tamam. Tamam. O halde... hadi gidelim. Gidelim."

"Aman Tanrım," dedi Clove. Titrediğini fark etti. Matt ona baktı. Gözleri en az Clove'unkiler kadar büyümüştü. İkisi aynı anda parmaklarını saçlarından geçirdiler. "Aman Tanrım. Ne yapıyoruz biz?"

"Tamam," dedi Matt tekrar. "Her şey gayet normal."

"Herkes sakin olsun!" dedi Kate sesli bir şekilde. "Matt, kapa çeneni." Matt volta atmayı bıraktı ve Kate'in elini tuttu. Kate teselli edercesine omzunu okşadı. "Hadi, Clove'un yatak odasında panik atak geçirmek yerine aşağı inip onlarla konuşalım. Tamam mı?"

Clove ona katıldı. Bunu yapacaklardı. Her şey güzel olacaktı. Hiçbir şey ters gitmeyecekti ve kimse bayılmayacaktı. Muhtemelen.

Bir süre sonra, hâlâ kimse hareket etmeyince Kate, "Gide-lim mi?" dedi.

"Tamam," dedi Clove ve derin bir nefes aldı.

Aşağı indiler.

"Bunu çekmeliyim," dedi Ella kendi kendine ve paşlerinden geldi.

Tom ve Jen yemek masasında oturmuş, konuşmadan, sadece birbirlerine bakarak anlaşıyordu. Clove bundan hep nefret etmişti ama şimdi aklına Ella geliyordu. Clove ve diğerleri içeri girince ikisi de ayağa kalktı. Sandalyeler sesli bir şekilde gıcırdadı.

Tom kardeşini görünce gözleri doldu.

Tom ve Jen'e bütün hikâyeyi anlattıklarında ve devamında gelen şoku atlattıklarında akşam yemeği zamanı gelmişti. Clove herkese spagetti bolonez servis etti. Herkesin masanın etrafında toplanmış, sarımsaklı ekmek yüzünden tartışırkenki görüntüsü karşısında gülümsemesini saklamaya çalışmıyordu bile.

Herkes yemeğe başladığında, "Kızımı büyüttüğün için teşekkür ederim," dedi Kate, Jen'e. "İnanılmaz biri olmuş. Galiba bunu sana borçlu."

Jen gülümsedi, gözleri dolmuştu. "Onunla gurur duyuyorum."

"Şimdi ne olacak?" dedi Tom, yorgun görünüyordu. Her şeyi anlatmak epey zaman almıştı ve daha bir sürü soru yanıtlaması gerektiğini biliyordu. Bir de kesinlikle yaptıklarının sonuçları olacaktı. Clove laboratuvara izinsiz girip zaman makinesini kullandığını söylediğinde, Jen'in dudakları bir çizgi halini almıştı. "Bunu sonra konuşuruz," demişti Tom sert bir şekilde. Sonra hapisten kaçmaları üzerine Matt'e soru sormaya devam etti. İkisi uzun süre birbirlerine sarıldı.

"Seni bilmem ama," dedi Kate, Matt'e, "kızımızı tanımakla o kadar vakit geçireceğim ki bizden sıkılacak."

Matt bir kolunu Clove'un omzuna attı. "Listenin başında o geliyor. Sonra kayıp ihbarımızı düzeltiriz herhalde. Suçlu olmadığımıza göre iş ararız. Ev buluruz. İnsanlar yetişkin olunca ne yapıyorsa onu yaparız. O havalı zaman makinesi saatlerinden alırız."

"O gelecekten geliyor aslında," dedi Clove. "*Bende* bile onlardan yok."

"Daha fazla zamanda yolculuk yapmak yok," dedi Jen sert bir şekilde. "Bunun bir, 'Kim daha genç bir firari olabilir' alle yarışmasına dönüşmesine izin vermeyeceğim."

Clove, ağzı sarımsaklı ekmekle dolu bir şekilde başını onaylayarak salladı, samimi olduğunu göstermeye çalışıyordu.

Ella sessizce etrafını izledi. Kocaman gözlerle Tom ve Jen'a bakmak dışında bir şey yapamıyor gibiydi. "*Zaman makinesinin mucitleriyle* aynı masada oturduğuma inanamıyorum," diye fısıldamıştı bir ara. "*Aman Tanrım!*"

"Yarın sabah ikinizin de yasal olarak hayatta olduğunu bildiririz," dedi Tom gülümseyerek. "Gerçi, insanları senin otuz beş yaşında olduğunu nasıl inandırırız bilmiyorum, Matt. Sakal uzatabiliyor musun ya?"

"Aman çok komik ak sakal. O gördüklerim kırışıklık mı gülmekten mi oldu?"

Matt, Tom'un koluna vurdu. Sonra yerde yuvarlanmaya başladılar. Jen şarap kadehlerine dikkat etmelerini söylerken Kate, daha önce hiç bu kadar mutlu olmamış gibi gülümsüyor. Ella da masanın altından Clove'un elini tutmuş, teninde daireler çiziyordu.

Clove arkasına yaslandı ve güneşlenen bir kediye benzememeye çalışarak, yarı kapalı gözlerle onları izledi.

* * *

> LLOYD, uyanık mısın?

>> Şşşş. Sharil, Lloyd uyuyor. Mırıldanarak konuşabilir misin?

> Seninle denek "KATHERINE" ve "MATTHEW" hakkında konuşmak istiyorum.

>> Tahmin etmiştim. Benim düşündüğümü mu düşünüyorsun?

> Telepati ayarım yok, o yüzden sistemimin ötesi okumam imkânsız.

>> Lafın gelişi dedim. Günlük konuşma dili ayarın da yok galiba.

> Bahsettiğim konuya dönersek, denek "KATHERINE" ve "MATTHEW"nun devamlı ortaya çıkmalarının sebebini anladım.

>> Ben de. Galiba bizim yüzümüzden. Öyle değil mi? K ve M'yi hayata döndüren biziz.

>> Ella bunu bana söylediğinde ona inanmamıştım ama düşündükçe daha mantıklı geliyor.

> Hipotezine katılıyorum. Bütün kanıtlar, böyle bir tahminin muhtemel olduğu yönünde.

>> Her zaman düzleminde, K ve M dünyayı kurtaracak bir şey yapıyor. Bir sürü hayat kurtarmış olmalılar.

> Kanıtlara göre, denek "MATTHEW" ve "KATHERINE"in tanışıp âşık olan her versiyonu en az 4 x 106 insan hayatı kurtarmış.

>> 4 milyon mu? Bu... Vay canına! Bu beklediğimden de fazla.

> Bütün insanlığın varoluş standardı, denek "KATHERINE" ve "MATTHEW" her âşık olduğunda artıyor desem abartmış olmam.

>> Ama neden onlar? Ella bana bir çeşit "içgüdüleri" olduğunu söyledi. Ne zaman neyin yapılması gerektiğini bilmelerini sağlıyormuş. Bu nasıl mümkün olabilir?

- İnsan zihnini anlayabilecek bir kapasiteye sahip değilim. Ancak de denek "KATHERINE" ve "MATTHEW"nun dünyaya daha insancıl bir bakış açıları vardır.

>> Neden yardım ettiklerinin bir önemi yok galiba, sadece ediyor olmaları yetiyor.

- Aynen öyle.

>> Eğer gerçekten dünyaya yardımları dokunuyorsa, o zaman mümkün olduğunca çok cana sahip olmaları da mantıklı, değil mi?

> Çok yararı olur. Zaman-düzlemlerini dikkatli seçtiğimiz ve insanlığa yardım etmek için en uygun konumda oldukları sürece. Örneğin, 2043'teki Ay Kolonileri İsyanları, denekleri yerleştirmek için iyi biz düzlem gibi duruyor.

>> Bunun ahlaki olduğunu düşünüyor musun? Onları bu şekilde kullanmanın yani.

> Deneklerin iznini aldıktan sonra neden olmasın?

>> Kate ve Matt bunu kabul eder mi bilmiyorum. Tekrar ve tekrar yaşamalarını istemek büyük bir rica.

> Bunun bir problem olacağını sanmıyorum. İki denek de başkalarına yardım etmeye meyilli kişiliklere sahip ve önceden de belirttiğim üzere böyle bir hedefe ulaşmanın en etkili yolu bu.

>> Ve bunda bir sorun görmüyor musun? Bunun ne anlama geldiğiyle bir sorunun yok mu?

> Programlamam her şeyden önce insan hayatına önem veriyor. Bunu sağlamak için de iki deneği, elimden geldiğince sık bir şekilde bir araya getirmekten başka seçeneğim yok.

>> Çocuk sahibi olamayan çiftlere, çocuklara yardımcı olmak isteyip istemediklerini sorarız. Tüp bebekle onlara K ve M'nin embriyolarını veririz.

SONSÖZ

ULUSLARARASI TV STÜDYOSU - GECE

Kamera, turuncu kanepede oturan kadın sunucuya odaklanıyor. Parlak sahne ışıkları o aydınlatıyor. Kamera, gülümseyen seyircilerin üstünden sunucuya doğru pan yapıyor.

SARAH

(gülümsüyor)

Sarah Phillips Show'a yeniden hoş geldiniz. Bugün programımda ünlü vlogger Caistat ile yeni hoverboard serisi üzerinde konuştuk. Blue North da, yakında vizyona girecek olan Aşk, Yaşam ve Siborglar adlı filmini tanıttı. Ayrıca "evrenin en yalnız kızı" Romy Silvers ile de özel bir canlı yayın yaptık.

Fakat en iyisini sona sakladım. Şimdi karşınızda, uzun süredir programıma çağırmaya çalıştığım biri geliyor. İlk zaman yolcusu ve bir dönüm noktası olan Tarih Denetim'i başlatan ünlü Clove Sutcliffe. Başka bir şey dememe gerek yok. Hepimiz kim olduğunu biliyoruz, çoğumuz küçükken posterlerini yatak odalarımıza asardık, öyle değil mi millet?

Seyirciler heyecanla bağrışır.

SARAH

Daha fazla lafı uzatmadan, ta 2058 yılından gelen Clove Sutcliffe'i sahneye davet ediyorum!

CLOVE sahneye çıkar, seyircilere el sallar.

SARAH

Bayan Sutcliffe, bu akşam sizi aramızda görmekten onur duyuyoruz.

CLOVE

Beni davet ettiğiniz için teşekkürler.

SARAH

Bizim sanemizi ilk ziyaretiniz mi?

CLOVE

Aslında, kız arkadaşımı ziyaret etmeye sık sık gidiyor. O da bu zamandan.

SARAH

O halde uzak mesafe bir ilişkiniz var.

CLOVE

(sırıtıyor)

Yüzyıllık uzak ilişki, evet.

SARAH

Nasıl yürütüyorsunuz?

CLOVE

(gülümseyerek başını eğiyor)

Gayet iyi, sorduğunuz için teşekkürler.

Kalabalıktan biri "ELLA KİM SÖYLE!" diye bağırıyor.

SARAH

(kükrüyor)

Gizemli hanımınızın kimliğini gizli tutmak istediğinizden eminim. Tarih Denetim'de imza attığınız ünlü işler üzerine konuşmak isterim. Öncelikle, ebeveynleriniz tarih boyunca birer gereç gibi kullanılmak hakkında ne düşünüyor?

CLOVE

Yardım etmekten memnunlar ve DNA'larını kendi rızalarıyla verdiler. Dışarıda onlardan onlarcasının olduğunu bilmek, alışması zaman alan bir şey bence ama bırakın milyonlarca insanı tek bir canı kurtarabilmek için her şeyi yaparlar. Tabii Katherine'ler ve Matthew'lar...

(seyirciler alkışlayınca duruyor)

...tarih boyunca ortaya çıkan Katherine'ler ve Matthew'lar, yüzlerce yıl gelecekteki insanların DNA'larından yapılma olduklarını bilmiyorlar. Fakat ebeveynlerim öyle nazik ki, ne zaman doğarlarsa doğsunlar, içgüdüsel olarak yardım etmek istiyorlar. Dünyayı kurtarmak her daim onların elinde. Onlara sadece, bunu yapabilmeleri için olanak sağlıyorum. Onları tarihte doğru bir noktaya yerleştiriyorum.

SARAH

Yaptıklarınız sayısız insanı ve alelarını kurtardı. Fakat ebeveynlerinizi Tarih Denetim için kullanmayı ilk ne zaman akıl ettiniz? Size bu ilham verdi?

CLOVE

Fikir hiçbir zaman aklıma gelmedi. Öyle yapıldığını gördüğüm için devam ettirmenin doğru bir karar olduğunu fark ettim.

SARAH

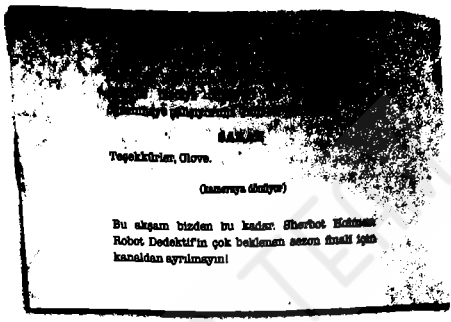
Yani bu bir paradoks mu? Halihazırda yapmakta olduğunuz için o şeyi yapmaya başlıyorsunuz...

CLOVE

Evet. Birileri, bir yerde bunu yapmaya başlamış olmalı ama kim bilmiyorum. Ben sadece bu fikri devam ettirdim. Zaman yolculuğu örgü örmek gibidir. Daha önce gelenlerin üstüne inşa etmeniz ve güzel bir şeye dönüşene kadar iplikleri birbirine örmeniz gerekir.

SARAH

Bu hepimizin oturup düşünmesi gereken bir şey. Şimdi, son bir soru. Bir sonraki adımınız ne olacak?

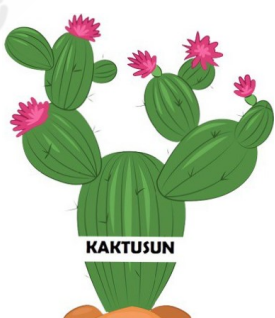
[redacted]

CLOVE
Teşekkürler, Clove.

(kameraya dönüyor)

Bu akşam bizden bu kadar. Sherbot Eğitmen Robot Dedektif'in çok beklenen sezon finali için kanaldan ayrılmayın!

Dosya Notu: CLOVE SUTCLIFFE'in, ünlü talk show *Sarah Phillips Show*'da, halkın önüne ilk çıktığı programın transkripti

TEŞEKKÜRLER

En önemli teşekkürüm temsilcim Claire Wilson ve editörüm Annalie Grainger'a ait. Her zamanki gibi, ikiniz olmadan hiçbir şey yazamazdım. İkiniz, içimden gelen bütün çılgın ve tuhaf şeyleri yazmama beni teşvik ediyor ve aynı zamanda, en azından bazı kısımlarının biraz da olsa kabul edilebilir olmasını sağlıyorsunuz. Annalie, sana bütün bu alternatif evrenleri ve zaman yolculuğu paradokslarını düzelttirdiğim için özür dilerim. Sabrın hiç bitmiyor.

Arts Council England'a teşekkür ederim. Onların desteği olmadan tam zamanlı bir yazar olamazdım. Bu da çok kötü olurdu.

"#YAKINDA!!" tarzı heyecanı ve Clove'un kitabındaki inanılmaz çizimi için (KİTABIN İÇİNDE! KANON OLDU!!!!) Alice Oseman'a teşekkür ederim.

Cat Doyle, sen yazdıklarımı en hızlı ve istekli okuyan okurumsun. Bu kadar havalı olduğun için teşekkürler.

Sarah Louise Barnard, başından beri bana Clove ve kadınları hakkında daha çok şey okumak istediğini söyleyen mesajlar attığın için teşekkürler. Beğenini karşılayan bir şey yazdığım için mutluyum. Bir sonrakinde cinayet de olacak, söz veriyorum.

Bu kitabı yazarken devamlı dinlediğim "Elenore" şarkısını söyleyen The Turtles'a teşekkür ederim. Bir gün birileri o şarkının, bütün dünyanın (ve Clove'un) istediği kadın vokalli coverını yapacak. Taylor Swift sözüm sana.

Geleceğe özgü argolar konusunda tavsiyelerde bulunan Christopher Banks James'e de teşekkürler. Sen de *güçlüsün*.

Ve son olarak, tabii ki, Rachel ve Keith James'e, anneme ve babama teşekkür ederim. Sizleri zaman boyunca kovalamama gerek olmadığı için çok, *çok* mutluyum.

KAKTÜS TEAM